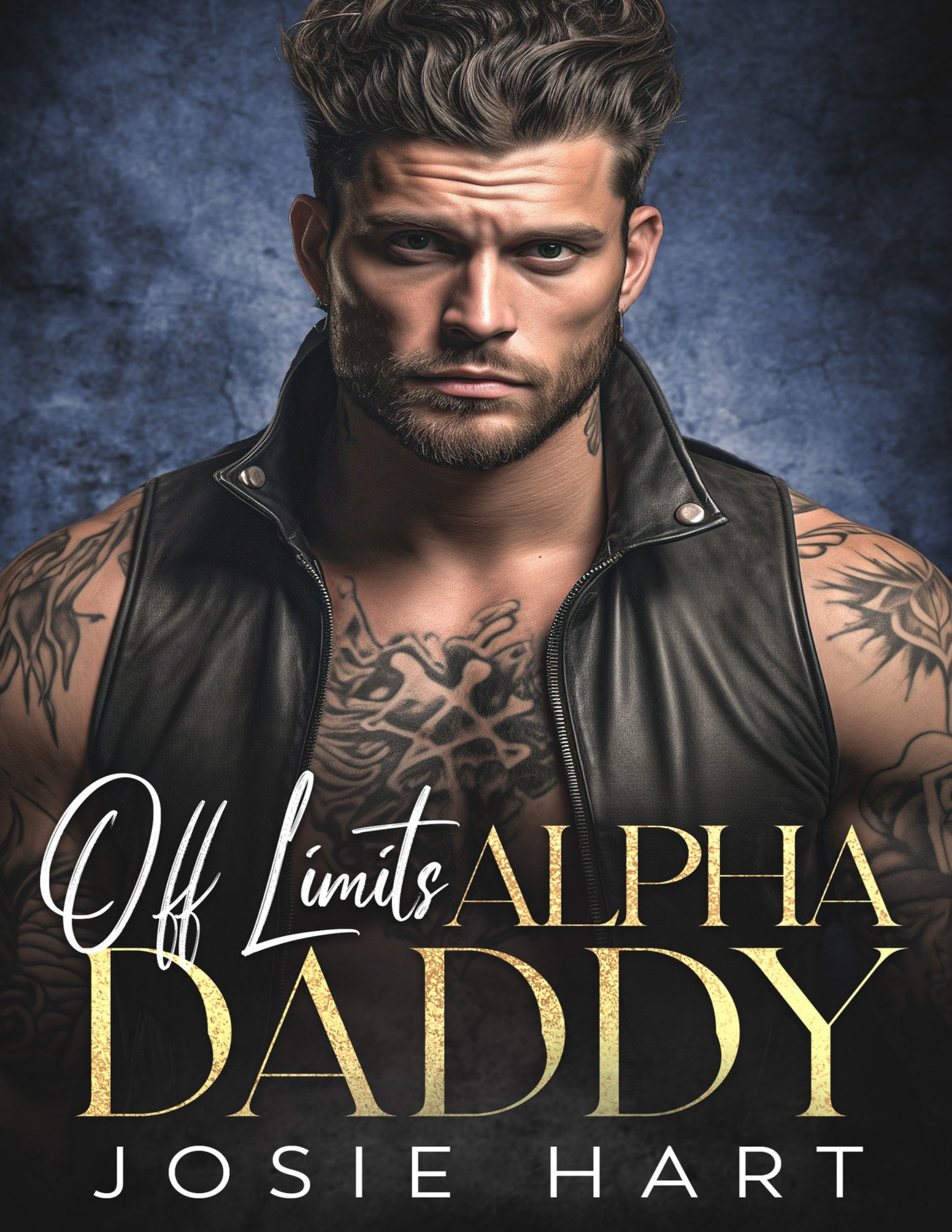

Off Limits
ALPHA
DADDY
JOSIE HART

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

LinitsAlpha Da4dy

Lovon'a Düşman Bir Sürpriz Preøancy Romance

Josie Hart

Telif Hakkı © 2024 Josie Hart

tarafından. Tüm hakları saklıdır.

Bu bir kurgu eseridir. Bu hikayede tasvir edilen tüm karakterler, organizasyon ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Contents

1. LENA
2. JACKSON
3. LENA
4. JACKSON
5. LENA
6. JACKSON
7. LENA
8. JACKSON

9. LENA
10. JACKSON
11. LENA
12. JACKSON
13. LENA
14. JACKSON
15. LENA
16. JACKSON
17. LENA
18. JACKSON
19. LENA
20. JACKSON
21. LENA
22. JACKSON
23. LENA
24. JACKSON
25. LENA
26. JACKSON
27. LENA
28. JACKSON
29. LENA
30. JACKSON
31. LENA
32. JACKSON
33. LENA
34. JACKSON
35. LENA
36. JACKSON

37. LENA
38. JACKSON
39. LENA
40. JACKSON
41. LENA
42. JACKSON
43. LENA
EPİLOG - JACKSON
HUYSUZ BABANIN BEBEĞİ SNEAK
PEEK KAI
MOLLY

1

LENA

"Y Burnun kanayana kadar baş aşağı asılı kalmak kadar eğlenceli görünüyorsun," diye mırıldandı Jackson. "Ve hâlâ bunu yapmayı tercih edeceğimi düşünüyorum."

Pislik.

Bay Süperstar-Rockstar Jackson Whiss'in yüzüne baktım, kollarımı göğsümde kavuşturmuş ve kaşlarımı kaldırmıştım. "Bunu neden söyledin? Beni *tanımıyorsun* bile."

"Senin gibileri bilirim. Ve çoğu hayran genellikle tanışma ve selamlaşma için biraz daha heyecanlı olur," diye devam etti, jilet gibi keskin çenesi gerilmişti. "Sen sadece gergin görünüyorsun. Esrar içip rahatlamak gibi bir şey." Sonra bu kadar... *kaba* olmasaydı neredeyse sevimli olabilecek bir kıkırdama çıkardı.

"Rahatım ama sanırım çoğu hayranı değilim," diye tersledim ve rastgele bir fotoğrafçının birlikte fotoğrafımızı çekmesi için isteksizce eğildim. Jackson kolunu omuzlarıma doladığında donakaldım ve birden tek koklayabildiğim onun kolonyasının kokusu oldu.

Küflü, odunsu ve neredeyse sarhoş edici bir koku.

Kamera düştüğü anda, kalbimin normalden biraz daha hızlı çarpmasına ve Jackson'ın yüzündeki sırıtışa aldırmadan onu omuzlarımdan silktim.

Fotoğrafçılardan biri bize sırıtarak "Teşekkürler," dedi. "Tanışma ve selamlaşmanın tadını çıkarın. Paketiniz ücretsiz olarak yükseltildiği için şanslı bir bayansınız. Bu çok sık olan bir şey değil ve Jackson'ın dikkatini çekiyorsunuz. Bu büyük bir olay."

Başımı salladım, bu konuda gerçekten ne hissettiğimi paylaşmak yerine gülümsedim. "Evet, teşekkür ederim." Gözlerim sahne arkasındaki odada geziniyor, en iyi arkadaşımı arıyordu - en başta Bad Man's Land için tanışma ve selamlaşma paketini kabul etmemizin nedeni. Onlara takıntılıydı ve ben müziklerini sevsem de...

Jackson Whiss ne kadar güzel kokarsa koksun, bir rock yıldızının yaşam tarzına hayranlık duymuyordum.

"Bir içki ya da başka bir şey ister misin?" diye sordu o derin, ürkütücü ses arkamdan ve içimde utanç verici bir şeyi ateşledi. "İsteyebileceğin her şey bizde var. Biliyorsun, çünkü biz-"

"Evet, biliyorum. Zengin ve ünlüsün," diyerek Jackson'ın sözünü kestim ve yüzümü ona döndüm. Koyu renk saçları hafifçe yüzüne düşüyordu ama hiçbir şekilde aşırı uzun değildi. Saat beş yönünde bir gölgesi de vardı ama aslında daha çok gece yarısı gölgesi gibiydi...

Belki de bu yüzden bu kadar huysuzdum.

Yatma saatim çoktan geçti.

"Bir şey istiyor musun, istemiyor musun? Çünkü arkadaşın çok kötü vakit geçiriyor gibi görünüyor, bu yüzden biraz rahatlaman gerekecek." Jackson arkamı işaret etti ve ben de dönüp Maeve'in ritim gitaristi/klavyeciyle dudak dudağa olduğunu gördüm.

Platin sarısı en iyi arkadaşımı görünce omuzlarım çöktü. "Harika," diye mırıldandım, parmaklarımı kendi kirli sarı saçlarımda gezdirdim ve sonra Jackson'a döndüm. "Bir su alabilir miyim lütfen?"

Başını sallayarak bana tuhaf bir bakış attı. "İstediğin her şeyi alabilirsin ve sen su mu istiyorsun?"

"Evet, içiyorum." Ona bir açıklama yapma zahmetine girmedim, çünkü onun gibi bir adam çok sık içki içmediğimi anlayamazdı - ve kesinlikle etrafım bir grup rock yıldızı ve ekibiyle çevriliyken değil. Oda gürültülüydü ve beklediğimden çok daha fazla insan vardı...

Fotoğraflarımızı çeker çekmez, diğer grup üyeleri yıldızlarla dolu odanın geri kalanıyla sosyalleşmek için çoğunlukla ayrıldılar ve beni, görünüşe göre beni rahatsız etmekten başka yapacak daha iyi bir şeyi olmayan solistle baş başa bıraktılar.

Ancak etrafıma baktığımda sonunda beni yalnız bıraktığını fark ettim.

Şimdi belki Maeve'i bulup buradan defolup gidebilirim.

Küçük insan kalabalığının arasından sıyrıldım ve aslında çok fazla insan olmadığını, sadece küçük bir oda olduğunu fark ettim. Müzik bangır bangır

Kendimi müzik konusunda bilgili görsem de pop-rock melodisini tanıyamadım.

Nerede o?

Sinirden göğsüm yanıyordu, çünkü eve gitmek istiyordum. Yarın ders vermem gerekiyordu ve kendimi zombi gibi hissederken bir grup beş yaşındaki çocuğu kontrol altında tutmaya çalışmaktan daha kötü bir şey olamazdı.

Sonunda onu tekrar gördüm, Tyson'la birlikte -sanırım adı buydu- kanepelerden birinde oturuyordu. Kız birasını yudumlayıp kıkırdarken, Tyson da kızın etrafını sarmıştı. Gitmeye bu kadar hazır olmasaydım bu manzara çok sevimli olurdu.

"Hey," diye seslendim elimi sallayarak.

"Oh, hey!" Maeve koltukta zıplayarak gülümsedi. "Nereye gittiğini merak ediyordum... ama Tyson Jackson'la yakınlaşıyor gibi göründüğünü söyledi." Kaşlarını oynattı, ben de başımı salladım.

"Hayır, hayır, yakınlaştığımızı söyleyemem. Sadece siz gittiğinizde gitmeyen tek kişi o," dedim ona yorgun bir bakış atarak. "Gitmeye hazır mısın?"

İnce dudaklarını büzerken omuzları düştü. "Hayır... henüz değil. Tyson ve ben birbirimizi *gerçekten* tanımaya başladık."

"Sadece biraz takıl," diye ekledi, sarı saçlarının altından bana bir sırıtış fırlatarak. "Kendine bir içki al, rahatla ve gecenin tadını çıkar. Her şey yolunda, uh..."

"Lena," dedim, kendimi yenilmiş hissederek.

"Evet, Lena." Gülümsedi. "Zaman ayırdığınıza değeceğine söz veriyorum, sadece takılın. Tanışma ve selamlaşma gruplarının bu kadar uzun kalmasına asla izin vermeyiz, bu yüzden kendinizi şanslı sayın. Bu bir ayrıcalık."

Bu adamların egosu...

Başımı salladım ve arkamı dönüp birkaç adım ötedeki boş kanepeye baktım. Koltuğa doğru ilerledim, oturdum ve siyah dar kot pantolonumu düzelttim. Derin bir nefes alarak başımı arkaya yasladım ve gözlerimi kapattım. Kendim de bir müzisyen olduğum için sahne arkasında olmaktan heyecan duymak istiyordum ama gerçekte grup o kadar da arkadaş canlısı değildi. Yani, Jackson Whiss değildi.

"Al."

Gözlerimi açtığımda Jackson'ın başımda dikildiğini gördüm. Yüzünde alaycı bir ifadeyle bana bir su şişesi uzattı. İsteksizce elinden aldım.

Sonra kanepede yanıma oturdu.

Harika.

"Reklamcım sizi eğlendirmem gerektiğini söyledi, çünkü buluşma ve karşılama hakkında kötü bir eleştiri bırakacak gibi görünüyorsunuz."

"Fikrimin neden önemli olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," diye gülerek başımı sallıyorum. "Bence öyle ya da böyle umursamayacak bir sürü hayranınız var."

"Ben de öyle dedim," diye homurdanarak bir bira daha açtı. "Ama işte buradayız, suyunuzun tadını çıkarın. En iyilerinden biridir."

Yüzümü ona çevirdim. "Bu Aquafina."

"Evet, en iyisi."

"Pekala."

Jackson kıkırdayarak, "Dasani'ci bir kadın olmalı," dedi.

"Onun gibi bir şey." Telefonumu çıkardım ve bildirim gelmeyen ekranıma baktım. *Ugh. Sadece kendimi eğlendirecek bir şeye ihtiyacım var.*

"Gerçekten de bu hayatının fırsatı değilmiş gibi orada oturacak mısın?" Jackson'ın sesi kuru. "İlginç."

Başımı kaldırıp ona baktım. "Cidden orada oturup bana seninle sosyalleşmenin harika bir şey olduğunu mu söyleyeceksin? Belki de tanıştığımızda bana karşı bu kadar kaba olmasaydın daha çok eğleniyor olurdum."

Kaşları havaya kalktı. "*Perişan* görünüyordun. Bu yüzden evet, bunu belirttim." Jackson IPA'sının etiketini soydu.

"Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, mutsuz değildim ama bu yüzden şimdi öyleyim," diye itiraf ettim, ilk izleniminin bir sızı bıraktığı gerçeğini görmezden gelerek. Yani, belki biraz aşırı tepki vermiştim, ya da belki de bu sadece anlık bir nefretti.

Olur böyle şeyler.

"Yani boktan tavrının suçunu bana mı atıyorsun?"

Ona baktım, aslında bu kadar bencil olması beni eğlendirmişti. "Evet, öyleyim."

Tanrım, onu bir daha görmek zorunda olmadığım için mutluyum.

"Ne iş yapıyorsun ki? Eminim ıslah memuru ya da onun gibi bir şeysindir. Bu çok mantıklı olurdu, çünkü sen-"

"Ben ilkokul çağındaki çocuklar için müzik öğretmeniyim," diye kestim sözünü, ters ters bakarak. Omuz silkti. "Aynı şey."

"Hayır, değil," diye karşı çıktım, bedenimi ona doğru eğerek. "Bir infaz koruma memuru hapishanedeki mahkûmları izler."

"Evet, aynı şey."

Gözlerimi devirdim, neden bu kadar kaba davrandığımdan bile emin değildim. Normalde cehalete karşı sabrım oldukça *güçlüydü*, ne de olsa bir öğretmendim. Her tür çocukla uğraştım. Ama bu... bu sadece iğrençti. Jackson Whiss'in huysuz, zeki bir tip olmasını beklerdim... sadece... küstah ve geveze değil.

Böyle davranırken nasıl şarkı yazabiliyor?

"Gerçekten kendi müziğini mi yazıyorsun?" Lafı ağzımdan kaçırdım ve Jackson'ın yüzünü bir kızgınlık ifadesi kaplayınca anında pişman oldum.

"*Evet*, müziğimi ben yazıyorum. Tyson çoğunu birlikte yazıyor ama yine de. Sadece biz varız."

Başımı salladım ve daha fazla soru sormak yerine sessizliğe gömüldüm. Jackson inanılmaz bir müzisyen ve şarkıcıydı ama onunla tanıştıktan sonra...

Bir daha onun müziğini dinleyebileceğimden emin

değildim. "Ne çalıyorsun?"

Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. Hâlâ benimle sohbet etmekle ilgilenmesine şaşırmıştım. Partide yapacak daha iyi bir işi olmamalıydı.

"Müzik aletleri gibi mi?"

"Evet, tabii ki. Müzik öğretmeni olduğunuzu söylemiştiniz."

"Pek çok enstrüman çalıyorum," diye cevap verdim ona, o gün davullarını gümbürdeten küçük çocukları düşündükçe ses tonum parlıyordu. "Piyano, gitar, klarnet çalabiliyorum-"

"Anladım. Sen her işin ustasısın, hiçbir işin ustası değilsin."

Ağzım açık kaldı. "Hayır, çok iyi piyano çalabilirim, teşekkürler. Üniversitede bu alanda uzmanlaştım. Şimdi yüksek lisans yapıyorum. Yapmayı planlıyorum," diye ekledim, şu anda karşılayabileceğimden emin olmadığım okul eğitimini düşünerek.

"Doğru. Senin için iyi olmuş. Sen akademik tipte bir müzisyensin. Onlara katlanamıyorum. Hiç eğlenceli değilsiniz."

"Ve senin gibi olmayan hiç kimseye söyleyecek güzel bir *şeyin* yok."

Bir kahkaha patlattı. "Gerçekten de çamura saplanmış bir sopa kadar eğlencelisin."

Telefonumu kucağıma koyarak, "O sopayı nereye sokabileceğini sana söyleyeceğim," diye karşılık verdim.

"İşte *bu* kulağa iyi bir zaman gibi geliyor." Bana göz kırptı ve bana bakış şeklinden midem bulandı...

Ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu.

"İğrençsin."

"Teşekkürler."

Tanrım, ne zaman gidebiliriz?

Kırmızı kadife kanepenin üzerinde kayarak arkaya yaslandım. Artık Jackson'a dönük değildim ve bunun konuşmamızın devam etmesini engelleyeceğini umuyordum. Gözlerim tekrar telefonuma kaydı ve sosyal medya sayfamı açtım. Maeve beni birkaç konser fotoğrafında etiketlemişti bile, grupla çektirdiğimiz ilk fotoğraflar da dahil...

Jackson benim için büyük bir pislik olmadan *önce*.

İçimi çektim, gönderiyi beğendim ve sonra oradan çıktım.

"Ben sosyal medya kullanmıyorum," dedi Jackson'ın sesi yanımdan - öncekinden çok daha yakın.

Bana yaklaştığını fark ederek irkildim. "Bu bilgi için teşekkürler."

"Evet, bu iyi bir resim."

"Tamam," dedim düz bir tonda, omzumun üzerinden baktığı için yarı yarıya sinirlenmiş bir halde. Tam kalkıp başka bir yere gitmeyi düşünürken Maeve, Tyson'ı da peşinden sürükleyerek ortaya çıktı.

"Hey, hey, hey!" diye selamladı beni, gözleri parlıyordu ve yanakları kızarmıştı. "Tyson beni evindeki partiye davet etti. Sanırım büyük bir parti sonrası gibi bir şey."

"Tamam, ben sadece-"

"Benimle gelmek zorundasın. Kuralları biliyorsun. Partilere *asla* yalnız gitmeyiz."

Başımı salladım. "Evet, biliyorum..." Her ne kadar onunla tartışmak istesem de, bu kuralları henüz on dokuz yaşındayken koyduğumuzu da biliyordum.

-Ve *her zaman* onlara bağlı kaldık. "Sence ne kadar sürecek?"

"Sabahlara kadar parti yapıyoruz bebeğim," dedi Jackson kahkahalar atarak. "Senin için *uzun* bir gece olacak."

Evet. Evet, öyle.

2

JACKSON

"Dude, *çok* gergindi," diye güldüm, parti sonrası Tyson ve Maeve'in yanında dururken.

Arkadaşı yüzünü bana çevirdi. "Lena'dan mı bahsediyorsun? O Kelimenin tam anlamıyla tanıdığım *en* gerçekçi insan. Ona nasıl gergin diyebiliyorsunuz anlamıyorum. O çok tatlı biri."

"Aynı kişiden bahsettiğimizi sanmıyorum," diye kıkırdadım ve başımı sarışına doğru salladım. Tyson'ın ondan *gerçekten* hoşlandığını zaten anlayabiliyordum ama onun aksine ben ciddi bir şey aramıyordum - hem de hiç. Ciddiyet sadece kadınların *gitmesine* neden olurdu.

"Onun eğlencesi *bu* tür bir eğlence değil," diye devam etti. "Lafı açılmışken, muhtemelen onu bulmalıyız..." Maeve etrafına bakınırken sesi kesildi, Tyson'ın kolları beline sıkıca sarılmıştı. "Kaybolmasını ya da bana kızmasını istemiyorum."

"Evet, git onu bul Jackson." Tyson başıyla beni işaret etti. "Yapacak daha iyi bir şeyin yok."

Omuzlarımı silkerek, "Şu anda kafayı bulmuş olabilirim," diye düşündüm. "Bu, benden nefret eden bir hatuna bakıcılık yapmaktan çok daha iyi bir fikir gibi geliyor."

Hisler karşılıklı olsa bile.

Yine de, itiraf etmeliyim ki*, çok seksi ve etrafımdaki çoğu kızdan farklı bir şekilde.*

Tyson bana uyarıcı bir bakış atarak, "Git onu bul," diye tersledi.

Dramatik bir iç geçirdim ve modellerin, influencer'ların ve diğer önemli insanların -bazılarının deyimiyle- kalabalığının arasından sıyrılarak uzaklaştım. Onlara bu şekilde bakan insanlarla aynı fikirde değildim... ama her neyse.

Dikkatimi fındık sarısı saçları ve yeşim taşı gözleri olan kadını bulmaya yönelttim. O kadının görünüşü hakkında bir şarkı yazabilirdim, çilleri burnunun köprüsü boyunca dans ediyordu. *Ama cidden... hangi cehennemde o?*

Tyson'ın evi çok büyüktü ama partiyi sadece alt katta düzenliyordu ve bunun iyi bir nedeni vardı. İnsanların yatak odalarını *aktiviteler* için kullanmaya çalışması o kadar da alışılmadık bir *durum* değildi.

Her türden.

Biramın geri kalanını içtim, çöpe attım ve tamamen insansız, özenle hazırlanmış yemek salonuna doğru ilerlerken soğuk bir tane daha aldım. Birkaç kişinin tasarımcı kanepesinde öpüştüğü oturma odasını geçerken minibüslerim karo zeminde sessizdi. Hayvan gibi davranmalarına gözlerimi devirdim...

Bir parti hayvanı olabilirdim, ama şaşırtıcı bir şekilde hayranlarla ve tek gecelik ilişkilerle *ilgilenmiyordum*. Sadece Lena ile yapmayı tercih ettiğim gibi mesafemi korumayı tercih ediyordum. *Tanrı korusun, gerçekten umursadığım fikrine kapılmasın.* Florida'daki odanın önünde olduğum yerde durdum, suçluluk duygusu göğsüme çarptı.

Ne oluyor be?

Fırçalayarak kapıyı açtım ve arkamdan kapanmasına izin verdim. Oda çok güzeldi, tartışmasız evdeki en güzel yerdi. Yıldızlar ışıl ışıl parlıyordu ve oda bitkilerle, şarap duvarıyla, tuhaf sanat eserleriyle ve bambu çerçeveli pelüş mobilyalarla dekore edilmişti.

Karmaşık ama rahat.

Gözlerim yukarıya doğru kayarak takımyıldızları inceledi. *Kahretsin, bir an olsun içime çekmeyeli uzun zaman olmuştu.*

...Ve sonra hafif bir horlama sesi benim için her şeyi mahvetti.

Loş ışıkta gözlerimi kıstım, bakışlarım odanın karşısındaki kanepede uyukluyor gibi görünen bir figüre takıldı. *Ha, zekice.*

Ancak, figüre doğru ilerlerken bir kahkaha attım. *Tabii ki* Lena'ydı, kanepede uyukluyordu. Tuhaf bir şekilde, ay ışığı onun huzurlu yüzünü aydınlatırken göğsümde bir şeyler kıpırdadı. *Büyüleyiciydi*.

Ama belki de bu sadece alkolün etkisiydi. O
noktada kaç tane içtiğimden emin değildim.

Altımda kıpırdandı, gözleri çırpınarak açıldı. Lanet bir sapık gibi görünmek istemediğim için bir adım geri çekildim. Bu utanç verici olurdu.

"Günaydın Uyuyan Güzel," dedim bir kahkaha atarak.

O anda irkilerek uyandı ve bana *doğru* bir yumruk attı.

İyi ki geri adım atmışım.

"Sakin ol, katil. Seni bulmam için beni arkadaşın gönderdi."

Lena uyku sersemi bir sesle, "Tabii ki öyle," diye mırıldandı. "Saat kaç?"

Omuz silktim, telefonum yıllar önce ölmüştü. "Biliyorsam ne olayım. Güneş henüz doğmadı. Yani hala bir parti."

Derin bir iç çekti ve parmaklarını saçlarında gezdirerek o anki halini çok sevimli hale getirdi. "Tanrım, çok yorgunum."

"Olur böyle şeyler, sanırım." Bir süre daha orada durdum ve sonra kapıya yöneldim. "Sen uykuna geri dönebilirsin. Ben gidip arkadaşına rapor vereceğim ve senin gerçekten de hâlâ hayatta olduğunu söyleyeceğim."

"Teşekkürler," dedi, yüzü ve sesi şaşırtıcı derecede yumuşaktı. "Yarın sabah erken kalkacağım."

Başımı salladım. "Ben de." Kapıya uzandım ve tokmağı salladım. *Ne oluyor lan?* Biraz daha salladım ve sonra *sarsıldım*.

Kıpırdamadı.

"Ne oldu?" Lena seslendi, sesi hâlâ halsizdi. "Aptal kapı
sıkışmış ya da öyle bir şey."

"Doğru," diye güldü. "İyi şakaydı."

"Şaka yapmıyorum," diyerek kapıyı yumrukladım. Büyük olasılıkla Florida odasının sıcaklığını dışarıda tutmak için yapılmış ağır bir çelik kapıydı ve çıkışı yoktu. *Bu tasarımı kim bulmuştu böyle?*

"Belki sana yardım edebilirim?"

Onu görmezden geldim, sonraki beş on dakikayı kapıyı açmaya çalışarak geçirdim - işe yaramadı. Sonra Lena bana katıldığında sıcak vanilya kokusuyla karşılaştım. Birlikte bile kapıyı açamadık. Gerçi onun vücudunun benimkine sürtünmesi dikkatimi dağıtmaya devam ediyordu.

Ama bu ne burada ne de oradaydı.

"Adamlarından birine mesaj at ve sıkıştığımızı söyle," dedi Lena, geri adım atarken oflayarak. "Eminim bir yolunu bulurlar. Onlar alabilir

kapıyı o taraftan menteşelerinden ayırırdım sanırım." "Kesinlikle yapardım ama telefonum bozuldu."

"*Ugh*." Gözlerini devirdi ve siyah dar kot pantolonunun içinden kendi telefonunu çıkardı. Kilit düğmesine tıkladı ve ardından ekrana dokundu. "Kahretsin," diye mırıldandı nefesinin altında. "Benimki de ölmüş."

Hayatta olmaz.

"Anlaşıldı. Sanırım biraz şarap içeceğiz ve birileri bizi almaya gelene kadar rahatlayacağız."

"Ya unuturlarsa?" Lena'nın sesi aniden endişeli çıkmıştı.

"Bebeğim, insanlar beni unutmuyor," diye takıldım ona göz kırparak. "Git bir şişe şarap seç. Eğer birlikte sıkışıp kalacaksak, buna ihtiyacımız olacak."

"Bana bebek deme," diye karşılık verdi ama sonra şarap duvarına yöneldi. Benimle sıkışıp kalmanın üstesinden gelmek için de şaraba ihtiyacı olduğunu düşünüyor olmalıydı.

Ve bazı nedenlerden dolayı, bu biraz hayal kırıklığı yarattı.

"Vay canına, bunlar çok pahalı. Bence hiçbirini içmemeliyiz."

Kanepelerden birine uzanırken kıkırdadım. "Güven bana, içebiliriz. Yerine yenisini koyarım. Tyson gerçekten pahalı şeyleri burada tutmaz."

"Um...tamam."

Aramaya devam ederken şişe şıngırtılarını duydum ve onun şarap türünün ne olduğunu merak etmeye başladım. Onu daha çok beyaz şarap seven bir kadın olarak görüyordum... acı ve sek. Yüzünü buruşturarak bana döndüğünde kendi kendime kıkırdadım.

"Bana neden gülüyorsun?"

"Sana gülmüyorum, sadece çok komiğim."

Burnunu tiksintiyle kırıştırdı ve sonra yanıma oturdu. "Al bakalım. Burada hiç bardak yok." "Güzel, şişeyi bölüşürüz."

"Ama o zaman ne kadar içtiğimi bilemeyeceğim." Kaşları çatılırken *aslında* bu konuda endişeli görünüyordu.

"Bana iyi bir şeymiş gibi geliyor."

Boşalan bira şişemi yerine oturtup şarap şişesini açtığımda bana baktı ama bir şey söylemedi. Sonra itiraf etti, "Ben hafif sıkletim."

"Mükemmel. Al bakalım." Ona açık *kırmızı* şarap şişesini uzattım. Sanırım onu başından beri yanlış tanımıştım.

Onun hakkında başka neleri yanlış anladım merak ediyorum.

Neden umursadığımdan emin değildim ama o alkolden uzun bir yudum alırken, grup arkadaşlarımın geri kalanı gibi olsaydım nasıl olurdu diye düşünmeden edemedim. Hepsi Lena'nın peşinde olurdu -sadece bir geceliğine tabii ki.

Belki ben de deneyebilirim.

"Neden beni yiyecekmiş gibi bakıyorsun?" Geğirirken şişeyi bana uzattı.

Bir kahkaha patlattım. "Vay anasını, gerçekten fazla içmiyorsun, değil mi?" Yanaklarının kızardığı loş odada bile görülebiliyordu. "Özür dilerim."

"Sorun değil. Umurumda değil." Çoğunlukla yüzündeki şok yüzünden şişenin büyük bir kısmını içtim.

"Ve sen bir alkoliksin."

"Kesinlikle hayır." Güldüm, ancak o anda bir vızıltı hissediyordum. "Artık kafayı bulmama izin vermiyorum. İçtiğim zaman hep aptalca kararlar veriyorum."

"Ew." Yüzünü buruşturdu. "İğrenç."

"Kadınlarla değil," diye açıklama yapma ihtiyacı hissettim nedense. "Kendimi fıskiyeye atlarken ya da bahçede koştururken buluyorum."

"Anladım." Şaraptan biraz daha içti.

Ve yirmi dakika sonra şişe boşalmıştı.

"Aman Tanrım," diye kıkırdadı. "Hepsini içtiğimize inanamıyorum."

Kesinlikle çakırkeyif.

Ama sonra tekrar, ben de öyleydim.

"Tam bir pisliksin." Kolumu dürttü, kıkırdaması giderek artıyordu.

Ona baktım, yüzünün narin şeklini, ay ışığının altında parlayan gözlerini inceledim. *Kahretsin, o muhteşem.*

"Neden bana öyle bakıyorsun?"

"Seni yemeyeceğim," diye kıkırdadım. "Söz veriyorum. Burada yamyamlık yok."

Tekrar kıkırdadı. "Bildiğim iyi oldu." Ancak sonra kahkahası soldu, gözleri benimkileri tuttu. "Jackson Whiss *ile* aynı odada kaldığıma kimse inanmayacak. Bu *çok* çılgınca."

"Vahşi mi?" Ona takıldım, birden ne kadar yakın olduğumuzun farkına vardım. Kalbim göğsümde çarpıyordu, bir zamanlar kırmızıya boyanmış kalın

Dudakları tatlı bir gülümsemeyle yukarı doğru kıvrıldı. Tadının nasıl olabileceğini merak ederek dudaklarına baktım.

Ve kendimi durduramadım.

Öne doğru eğildim ve burnumu onunkine değdirdim.

Gözleri kapandı ve parmaklarımla çenesini yukarı doğru kaldırarak dudaklarını dudaklarıma yaklaştırdım. Boğazının arkasından gelen hafif bir inilti aletimi canlandırdı. Dilim ayrılmış dudaklarının arasına daldı ve paylaştığımız şarabın tadına baktı.

Hay sikeyim.

Elimi saçlarından geçirdim ve diğer elimi beline koydum, öpüşmemiz sıcak ve ağırlaşırken onu kanepeye geri yatırdım - sınırda çaresiz. Bacağı anında kalktı ve beni tam bacaklarının arasına yerleştirdi. Parmak uçlarım çıplak tenine değdiğinde inledim, dökümlü beyaz atleti biraz yukarı kalkmıştı.

Dudaklarım onunkilerden ayrıldı ve tırnaklarını sırtıma geçirerek boynuna doğru ilerlemeye başladım. Sırtı kavislendi, amı kıyafetlerimizin arasından ereksiyonuma sürtünüyordu.

Ve hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

Ta ki kapının gıcırdayarak açılma sesi o anı mahvedene kadar.

Kahretsin.

3

LENA

I Jackson'ı o kadar hızlı itti ki kendini tutamadı ve bir *gümbürtüyle* yere çarptı.

Maeve ve Tyson odaya girdiklerinde altımdan, "Bu da neydi böyle?" diye mırıldandı.

"Sana iyi anlaşacaklarını söylemiştim!" Maeve önce şaşkınlık sonra da heyecanla bana bakarken Tyson'ın yüzü gülüyordu.

Başımı sallarken yüzüm alev alev yanıyordu. "Hayır, ben sadece... Ben... çok fazla şarap içtim." Jackson inleyerek ayağa kalkarken, tamamen utanmış bir halde gözlerimi kapattım.

"İkimiz de yaptık," diye homurdandı ve Tyson'a döndü. "Ama o düşüş aklımı başıma getirdi."

Tyson kahkahalara boğuldu. "Evet, kesinlikle anlaştılar."

Hangi dünyada? Bunu nasıl anladı?

Yine de Jackson'a doğru bir bakış attım ve yüzündeki boş ifadeyi okumaya çalıştım. Parmaklarını siyah saçlarında gezdirerek bir iç çekti. Parmağımı alt dudağımda gezdirdim, hâlâ onun tadını alabiliyordum.

İyi öpüşüyor, hepsi bu.

Sertçe yutkundum ve dikkatimi tekrar Maeve'e yönelttim. "Burada sıkışıp kaldık."

"Evet, çünkü buraya en son kim girdiyse hepinizi içeri kilitledi." Tyson kıkırdadı ve Jackson'a baktı. "Eğer biriyle yatmaya çalışıyorsan harika bir plan." Ben ona ters ters bakarken Jackson "*Hayır*," diye tersledi. "Sevişmeye çalışmıyordum. Böyle şeyler yapmadığımı biliyorsun."

Evet, doğru.

"Mükemmel," diye cıvıldadı Maeve. "O zaman Lena'yı sağ salim eve götürmek senin için sorun olmaz, değil mi? Çünkü sanırım geceyi burada geçireceğim." Yüzü kızararak Tyson'a baktı.

Kaşlarımı çatmıştım. "Bu kurallara aykırı." *Beni bu partiye getiren kuralların aynısı.*

Maeve'in omuzları çöktü. "Ciddi misin, Lena? *Bütün* gece onlarla takıldık. Bence her şey yoluna girecek. Artık bebek değiliz."

"Ama..." İki adamın da bize biraz deliymişiz gibi baktığını fark ettiğimde sesim kesildi. "Tek gecelik ilişki yok demiştik."

Jackson gözlerini devirdi. "Saflık anlaşması, ne kadar tatlı. Birbiriniz için söz yüzükleriniz de mi var?"

"Hayır, sadece *kötü* kararlar vermiyoruz ve birbirimizi sorumlu tutmayı seçiyoruz," diye karşılık verdim ona, ses tonum keskindi. "Ben sadece ona göz kulak oluyorum."

Tyson bana sıcak bir gülümsemeyle, "Söz veriyorum bu tek gecelik bir ilişki değil," dedi.

Gözlerimi ona diktim. "Sadece bunu söylüyor olabilirsin."

"Öyle değil," diye karşı çıktı Maeve. "Numaralarımızı çoktan değiş tokuş ettik ve hafta sonu için planlar yaptık - ve merak etme, sahte bir numara olmadığını kontrol ettim."

Yorgun bir iç geçirdim. Tartışmaya devam edecek havada değildim ve Maeve sarhoş da değildi. Aslında hiç de öyle görünmüyordu. "*Peki,* sadece... sabah bana mesaj at, söz mü?"

Maeve sırıttı. "Söz veriyorum."

Gözlerimi yorgun bir şekilde Jackson'a çevirdim. "Bir Uber çağırabilirim."

"Hayır, buradan Uber'e binmiyoruz," dedi Tyson hemen. "Şoförlerimizden birinin sizi götürmesi daha iyi olur. İnsanların adresi bilmesinden hoşlanmayız. Jackson sizi eve bırakacak. Eve sağ salim vardığınızdan emin olmak için size eşlik edecek. Bu iyi mi, Jack?"

Başını salladı. "Evet, tabii. Kadınla bir yirmi dakika daha ne fark eder? Ben gidip bir şoför ve telefon şarj aleti bulayım." Jackson odadan çıkarken kendimi siyah Levis'ine ve beyaz bant tişörtüne bakarken yakaladım. Çok *fitti*.

"Sana şarj cihazının nerede olduğunu göstereceğim." Tyson ona katılmak için döndü ve Jackson hızla uzaklaşırken ona yetişmek için koşmaya başladı.

Tüm vücudum ağırlaştı ve bir iç çektim ama hâlâ Maeve için endişeleniyordum. "Burada kalmak istediğine *emin* misin? Kalmak zorunda değilsin."

Güldü ve platin rengi saçlarının bir kısmını omzunun üzerinden savurdu. "Hayır, kalmak *istiyorum* Lena. Tyson'ın ünlü bir grupta olmasından mı kaynaklanıyor bilmiyorum ama ondan çok hoşlanıyorum."

Dudaklarımı büzdüm ve bu konudaki düşüncelerimi kendime sakladım. "Umarım iyi bir gece geçirirsin. Benim dersim var... Bilmiyorum bile," diye ekledim, ölü telefonuma bakarak.

"Saat neredeyse dört oldu," dedi Maeve sakin bir ses tonuyla. "Yarın aramak isteyebilirsin."

Omuzlarım çöktü. "Arayamam."

"Eminim Melissa bu gece kiminle dudak dudağa olduğunu bilseydi bunu desteklemekten *fazlasını* yapardı." Maeve kıkırdadı. "Sanki Kötü Adamlar Ülkesi'nin esas adamı o. Bu büyük bir skor."

Başımı salladım ve bunu yaparken onun parfümünün kokusunu aldım. "Bunun büyük bir skor olduğunu sanmıyorum. Sanırım çok fazla şarap içtim," diye mırıldandım, başım hâlâ hafif hissediyordu. "Öyle içerken ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Dur tahmin edeyim, iki kadeh içtin ve biraz çakırkeyif oldun," diye dalga geçerek elimi tuttu ve beni Florida odasının çıkışına doğru çekti. "Ama kendini serbest bıraktığın için seninle gurur duyuyorum. Bunu hak ediyorsun."

Mega malikâneye geri dönerken onunla aynı fikirde olduğumdan emin olmadığım için sessiz kaldım. Florida odasına rastladığımda keşfe çıkmıştım ve açıkçası uykuya dalmaya niyetim yoktu...

Bir anda oldu.

Tıpkı Jackson'la sevişmek gibi.

Şaşırtıcı bir şekilde, kalabalık sadece bir avuç insana inmişti, oturma odasında gülüşüyor ve sohbet ediyorlardı. Çoğu tanıdık yüzlerdi - daha önce konserde gördüğüm yüzler.

"Hadi gidelim." Jackson'ın sesi dikkatimi çekti ve arkamda durduğunu görmek için döndüm, hiç eğlenmemişti. "Artık çok yoruldum."

Ben de öyle.

Başımı salladım ve siyah bir cipin yanaştığı ön kapıya kadar onu takip ettim. "Yani... her zaman şoförünüz mü var?"

Jackson ay ışığının altında omuz silkti. "Duruma göre değişir. Çok fazla araba kullandım." Benim için arka yolcu kapısını açtı ve ben de arka koltuğun diğer tarafına doğru kaydım.

Yanıma kaydı. "Nerede yaşadığını bilmiyorum, o yüzden ona söylemen gerekecek."

Otuzlu yaşlarının ortalarında görünen Phillip adındaki şoför koltuğunda döndü. "Adresinizi GPS'e gireceğim."

Başımı salladım ama nedense *gergin* hissetmeye başladım. "Um... bir-oh-iki Cottonwood Circle." Ellerimi kucağımda kavuşturdum, o arabanın içine girip otuz dakikalık bir rota çizerken...

"Demek şehrin diğer tarafında oturuyorsun," dedi Phillip arabayı vitese takıp daire şeklindeki sürücü yolundan çıkarken. *Şehrin diğer yakası* derken neyi kastettiğini biliyordum.

Şehrin fakir tarafını kastediyordu.

Jackson'a baktım ama başı koltuğa yaslanmıştı, gözleri kapalıydı. Bir an için gerçekten kıskandım -özellikle de bu şekilde uykuya dalabiliyorsa. Ben arabalarda asla uyuyamazdım. Siyah kot pantolonumun tüylerini topladım ve Vans ayakkabılarımın içinde ayaklarımı olabildiğince esnetmeye çalıştım. Ayaklarım ağrıyordu ve daha önce hiç *bu kadar* yorulmadığımdan neredeyse emindim.

Sessizlik içinde yol aldık, tek ses *klasik müzik* çalan radyodan geliyordu. Phillip'in rock yıldızlarına şoförlük yapan biri için garip bir müzik zevki vardı... ve bunun onu nasıl uyutmadığı hakkında hiçbir fikrim yok.

Gözlerim arabanın dışında, çoğunlukla insansız olan sokaklara takılı kaldı. Bu şehirde her zaman başıboş insanlar ve partililer olurdu ama ben pek görmezdim. İş ve okul yüzünden zamanım yoktu.

"Neredeyse geldik," diye mırıldandı Phillip, yoluma dönerken. Bir zamanlar en güzel zamanlarında göz alıcı olan eski art deco evlere baktım. Şimdi hepsi solmuş, bazıları dökülüyordu. Maeve ve ben, çıkmaz sokağın tam ortasında yer alan koyu mavi evi paylaşıyorduk.

"Burada mı yaşıyorsun?" Phillip araba yoluma girdiğinde Jackson camı indirdi. Çimler biraz uzamıştı ve çiçek tarhı aşırı büyümüştü ve evimden *hiç* o anki kadar utanmamıştım.

Kalbim sinirden güm güm atıyordu. "...Evet...Biliyorum biraz-"

"Otantik."

Bir süre öylece oturdum ve bu tanımın ne anlama gelebileceğini düşünmeye çalıştım. "Evet, sanırım öyle bir şey."

"Harika."

"Bu gece için teşekkürler," diye boğuk bir ses çıkardım ve kapının kolunu çekip ayağımla iterek kapıyı açtım. "Görüşürüz." Minibüsüm kaldırıma çarptığında neredeyse yüzümü buruşturacaktım, arabanın kapısını çarparak kapattığımda yüzüm kıpkırmızı olmuştu. Jackson'ın cevap olarak bir şeyler söylediğinden oldukça emindim ama duymak için durmadım, çimlerimde ilerledim.

Farlar dağılırken beton verandaya çıktım ve kilidin şifresini girdim. Kapı sıkışmıştı -tıpkı her zaman olduğu gibi- ve kolu kaldırıp ittim. *Ugh. Ben fakirim. Çok fakirim.*

Derin bir nefes alarak kapıyı kapattım ve kilitledim, Jackson'ın sosyal sınıfı ile benimki arasındaki eşitsizliği o anda hissettim. Hiçbir zaman varlıklı olmamıştım ve olmadığımı da hiçbir zaman umursamamıştım ama ünlülerle dolu bir malikanede parti yaptıktan sonra aşırı mütevazı bir eve girmekte bir şeyler vardı.

Gözlerim duvarda asılı olan saate kaydı. Saatin neredeyse dört buçuk olduğunu gördüğümde karnıma yumruk yemiş gibi hissettim. "Yarın lanet bir *zombi* olacağım," diye mırıldandım kendi kendime gömleğimi başımın üzerinden yırtarcasına çıkarırken. Ayak seslerim zeminde gıcırdadı ve Jackson'ın kolonyasının kokusunu bir kez daha aldım.

Baş döndürücü kokuyu duyunca midem bulandı ama üstümden attım. Jackson bir süperstar olabilirdi ama benim tipim *değildi*. Aslında, yürüyen bir kırmızı bayraktan başka bir şey değildi - bu gece fazla ileri gitmediğim için mutluydum.

Devam eder miydim?

Kot pantolonumu çıkarıp çamaşır sepetine atarken yutkundum. Cevabı biliyordum ve bundan nefret ediyordum.

Belki de tekrar birileriyle çıkmaya başlamalıyım.

Bu düşünce beni ürpertti. Biriyle birkaç kez çıkmaktan fazlasını yapmayalı birkaç yıl olmuştu ve dürüst olmak gerekirse, bunun nedeni tanıştığım çoğu erkeğin ya inanılmaz derecede olgunlaşmamış olması ya da *benim tipim olmamasıydı.*

Aklımda hep annemle babamınki gibi bir ilişki canlanırdı; gerçek ve en başından beri nihai hedefi evlilik olan bir ilişki.

Bugünlerde kimse bunu istemiyor.

Özellikle de Jackson gibi bir rock yıldızına.

Konu biriyle çıkmaya geldiğinde neden Jackson'ı *düşündüğümden* bile emin değildim. Ondan hoşlanmıyordum bile. Bütün gece bir pislik gibi davranmıştı ve tek motivasyonunun rock 'n' roll çalmak ve parti yapmak olduğu açıktı. Aramızda olan şey şarapla dolu bir andı, hepsi bu... değil mi?

Doğru.
Onu bir daha görmek zorunda kalmamam iyi bir şey.

4

JACKSON

"Tonunki kötü," diye tersledi Genna. "Yani, *gerçekten* kötü."

Önümdeki ekrana bakarken omuz silktim, ünlü bir haber kanalı eski kız arkadaşıma ne kadar kötü davrandığımdan bahsediyordu ve süper model, Artisa Collins. "Onun ne düşündüğünün neden önemli olduğunu anlamıyorum. Bunların hiçbiri doğru bile değil. Sadece nüfuz kazanmaya çalışıyor."

Halkla ilişkiler ekibimin başındaki Genna bana ters ters baktı. "*Evet*, önemli. Senin ne kadar büyük bir pislik olduğun konusunda büyük dalgalar yaratıyor, Jackson. Sen bir rock yıldızısın ve insanlara değersizmiş gibi davranmanın bu tavra uygun olduğunu düşünebilirsin ama biz bunu desteklemiyoruz."

Gözlerimi devirdim. "Ben insanlara çöpmüş gibi davranmam."

Keskin bir iç geçirdi ve müdürüm Tim inledi. Gözlerim ikisi arasında gidip geliyor, neler olup bittiğini uzaktan bile anlamıyordum. Sandalyede arkama yaslandım ve telefonumu masadan alıp kucağıma koydum. Herhangi bir bildirim olup olmadığını kontrol etmek için ekranı açtım...

Gerçekten ilginç olanları.

Yüzlerce mesaj arasında gezinirken Tyson'ın mesajını gördüm. Tıklayıp açtım ve sonra gözlerimi devirdim.

Bu kız inanılmaz.

Artisa'nın sesi televizyondan gelirken parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyordu.

"*Beni hiçbir zaman ilk sıraya koymadı ve çevremizdeki diğer insanlara davranış şekli çok aşağılıktı. Çok utanç vericiydi. Ben tamamen pozitif enerji ve*

almaktan çok verirdi. Jackson sadece... şımarık bir veledin timsaliydi."

Gözlerim çakmak çakmak oldu, çenem düştü. "Bifteğini biraz uzun pişiren *garsona* küfreden oydu."

Genna ince kollarını göğsünde kavuşturarak, "Ah, demek *şimdi* dikkatinizi çektik," diye karşılık verdi. Sert bir kadın gibi görünüyordu ve belki de öyleydi. Ama koyu renk afro saçları herkesi kıskandırabilirdi. "Bu imajı düzeltmek zorundayız. Grubun albüm satışları şimdiden düştü. Çok ses getirecek bir albüme ihtiyacımız var ama o bile olsa itibarınız yerlerde sürünüyor."

"Yok, yakında o yüksekten uçmayı bırakır," diyerek masadan kalktım. "Bugün için gerçekten harekete geçmem gerekiyor. Bugün Tyson'la yazışmam gerekiyor."

Evet, ben de ona mesaj atmalıyım.

"Hiçbir yere gitmiyorsun, Jackson," diye uyardı Tim beni, kara gözleri kafatasıma öyle bir saplandı ki durakladım. "Bunu çözmek *zorundayız* Jack. Bu olay *tüm* haberlere yansıdı. Ayrıca sektördeki en iyi yayıncılardan bazılarıyla çok sayıda röportaj yaptı. Bu gerçekten geri tepebilir. Kontrolden çıkmadan önce bunu kontrol altına almalıyız." "*Kahretsin*," diye iç geçirdim ve sandalyeye geri yaslandım. "Benden ne yapmamı istiyorsun?

ne yapacaksın? Gidip bir kilerde falan mı çalışacaksın?"

"Hayır, sen asla bir gıda kilerinde hayatta kalamazsın," diye düşündü Genna, siyah saçları omuzlarına dökülürken. "Aslında artık seninle ne yapacağımı hiç bilmiyorum. Sahneler yaratıyorsun ve bir şekilde hizmet ederken gerçek anlamda kendin olabileceğin bir yere ihtiyacın var."

Tim gözlerini devirerek, "Bu imkânsız olacak," dedi. "Hepimiz en gevşek olanın Jackson olduğunu biliyoruz-"

"O konuya girme bile," diye uyardım menajerimi. "Ben yatıp kalkmam ve Artisa'ya iyi davrandığımı biliyorsun. Kadın *hiçbir zaman* mutlu olmadı."

"Flaş haber, çoğu kadın senin gibi davranan erkeklerle mutlu olmuyor."

Şimdi gücenmiştim ve Genna'ya dişlerimi gıcırdatıyordum. "Bu da ne demek oluyor şimdi?"

"Hadi ama Jackson. Yirmi beş yaşındasın ve çoğu zaman on yedi yaşında bir emo gibi davranıyorsun."

"Hayır, istemiyorum," diye karşı çıktım, kollarımı bir çocuk gibi göğsümde kavuşturarak. "Sadece yapabiliyorken hayatın tadını çıkarmak istiyorum. Kardeşlerim yuva kurmaya falan başladılar... ve ben... bilmiyorum. Bu benim başıma gelmeyecek."

Çünkü bu sadece kalp kırıklığına yol açar.

Genna keskin bir nefes vererek sandalyesine oturdu. "Mesele şu Jack. Artisa'nın neden olduğu kitlesel kaosu gölgede bırakacak *bir şey* bulmalıyız. Sahte bir romantizme sıcak bakmıyorum - bence bu sadece bir sürü tartışmaya yol açar. Bence bunu yapmanın en iyi yolu, dediğim gibi, senin için yapabileceğin, hoşuna gidebilecek ve seni daha iyi gösterecek bir şey bulmak."

"Bunun ne olacağını bilmiyorum," diye homurdandım. "Sanırım bir röportaj falan ayarlarız. Ben de hikâyenin diğer tarafını anlatırım."

Tim ve Genna hep bir ağızdan, "Kesinlikle olmaz," dediler.

"Tamam, o zaman... Bilmiyorum. Sanırım kâr amacı gütmeyen harika bir kuruluş için bir reklam daha ayarlayacağım ve o zaman harika olacağım."

"*Hayır*," diye homurdandı Genna. "Bu çok dar görüşlü bir yaklaşım. Bize o kadar gerçek bir şey lazım ki insanlar sana yeniden aşık olsun. *Eşsiz* bir şey istiyoruz. Parti yapmak dışında sevdiğin şeyler neler?" Soruyu, gerçek bir cevabı olup olmayacağından emin değilmiş gibi sordu.

"Müzik çalmayı seviyorum," diye cevapladım *en* bariz cevabı.

"Evet, tamam, dahi," diye mırıldandı Tim. "Peki ya diğer hobiler?" "Benim hiç yok."

"Baban yatlarla çok uğraşmıyor mu? Belki bir grup çocuğu yatla gezintiye çıkarabilir ve onlar için müzik çalabilirsin?" Genna karamel gözleri parlayarak öneride bulundu. "Bunu başarabiliriz."

"Tekneleri sevmiyorum."

İkisi de beni gerçekten sinirlendiren bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardılar. Hepimiz birkaç dakika daha gergin bir sessizlik içinde otururken, ben de bir alternatif bulmak için beynimi zorladım. Çocukların büyük bir hayranı değildim -çoğunlukla sadece onlarla hiç birlikte olmadığım için.

Ama müzik çalmayı severdim... ve çocuklar da müziği severdi.

Lena'nın yaptığı gibi.

Bu düşünce aklıma geldiğinde kendimi durdurdum. Kadın partiden beri aklıma bile gelmemişti... sadece duş alırken...

Ama bu önemli değildi.

Kadın çekilmezdi, *ama* bir grup küçük çocuk için müzik öğretmeni olarak çalışıyordu, değil mi? İşe *yarayabilir.*

"Bir müzik öğretmeni tanıyorum," dedim sonunda sessizliği bozarak.

"Harika, bu harika bir bilgi Jackson." Genna başını salladı.

"Evet, ama ya bir ders falan verseydim? Küçük çocuklar için? Müzik sevgimi falan paylaşsam?"

"En kötü fikir değil," diye yorumladı Tim, tuzlu ve biberli saçları parmaklarını kaç kez geçirdiği için dağılmıştı. "İşe yarayabilir."

"Evet, belki," diye iç geçirdi Genna. "Sadece bir okulun onun orada olmasını sorun edip etmeyeceğini bilmiyorum. Bu konuda kendilerini rahat hissetmeyebilirler."

"Aileleri bir izin belgesi falan imzalayamaz mı? Ailelerini de davet edebiliriz. Ben seksi annelerden hoşlanırım," diye ekledim gülerek. Aslında gerçek bile değildi ama şaka her zaman işe yarardı.

"İşte senin sorunun da bu," diye alay etti Genna. "Böyle yorumlar eklemek yerine ağzını kapalı tut yeter."

"Yani her zaman aşırı ciddi ol demek istiyorsun." "Temel olarak."

Tim ikimize bakarak, "Ya da sadece *nazik* olun," diye önerdi. "Mutlu bir orta yol var. Uygun bir şekilde şakalaşabilir ve bir pislik olmaktan kaçınabilirsiniz."

"Jackson'ın bunu nasıl yapacağını anladığını sanmıyorum."

Başımı salladım ama sessiz kaldım. Sözleri biraz acıttı mı? Evet, ama sektör böyleydi. Yeteneklerimizi ve becerilerimizi kullanıyorlar, sonra da bize hayalimizdeki işi vermenin karşılığında her hareketimizi kontrol ediyorlardı.

Gerçekten dahice.

"Öğretmenin adı ne?" Genna kalemini tıkırdatarak sordu. "Bugün ona ulaşacağım."

"Uh... Soyadının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok," dedim kelimelerimi dikkatle seçerek. "İlk adının Lena olduğunu biliyorum, ama geri kalanını anlayabilirim. Ayrıca, belki de onunla değil de *okulla* iletişime geçmek daha akıllıca olur."

Genna gözlerini bana dikti. "Neden?"

Omuz silktim. *Çünkü benden nefret ettiğinden oldukça eminim.*

"Formaliteler. Ayrıca, *eğer* başka bir şey bulabilirseniz, bu daha iyi olur."

"Doğru." Genna başını salladı. "Bize onun soyadını bul ve bu işi halledelim. Şimdi gidebilirsin. O zamana kadar aptalca bir şey yapma."

"Emredersiniz hanımefendi." Onu selamladım, ayağa kalktım ve gözlerini devirmesine kıkırdadım. İçimden, Lena'nın beni tekrar görmek zorunda kalırsa ne kadar sinirleneceğini merak ederek ürperdim. Yani, evet, onunla tekrar takılmak zorunda kalma fikri hiç hoşuma gitmiyordu ama...

Bir erkek yapması gerekeni yapmalı.

Toplantı odasından çıkarken Tim arkamdan, "Uslu dur Jackson," diye seslendi. İkisinin muhtemelen bir saat daha oturup benim hakkımda saçma sapan konuşacaklarını biliyordum ama yapacak daha iyi işlerim vardı.

Grup çalışması gibi.

Sanki eşzamanlıymış gibi cebimdeki telefonum çaldı ve Tyson'ın adını görerek çıkardım.

"Hey, dostum, hangi cehennemdesin?" dedi, sesi alışılmadık bir kızgınlıkla doluydu. Geç kalmamı hiç umursamazdı. "Bundan sonra planlarım var."

Doğru, yeni kızla.

"Yola çıkıyorum. Genna ve Tim ile bir halkla ilişkiler toplantım vardı," dedim isteksizce, lanet bir azar işitmeye hazırlanarak.

"Artisa'nın yaptığı boktan bir şey, dostum."

Bu çok şaşırtıcı.

"Evet, ama düzeltmeye çalışıyorlar. Lena'nın soyadı ne?"

"*Ooh*, ona ulaşmak mı istiyorsun?"

"Hayır, halkla ilişkiler ekibi çalıştığı okulla bazı şeyler hakkında konuşmak istiyor." Daha fazla açıklama yapma zahmetine girmedim. Denemenin bir anlamı yoktu. Tyson'ın bir imaj sorunu yoktu, her zaman gruptaki tatlı çocuk olarak görünürdü.

"Anlaşıldı," diye homurdandı Tyson. "Buraya geldiğinde Maeve'e sorarım. Ona uğrayacağınızı haber verelim mi?"

"Hayır, bunu yapıp yapmayacaklarını bile bilmiyorum," dedim. Bunu düşündükçe Lena'yı tekrar görmenin iyi bir fikir *olmayabileceğini* düşünmeye başladım. Onu ne kadar sinir bozucu bulsam da, vücuduma öyle bir şey yapıyordu ki, bunun sadece şaraptan kaynaklandığına hâlâ ikna olamamıştım.

Bu da imaj meselesini gerçekten karmaşık hale getirebilir.

"Belki de çok saygıdeğer ailenizle temasa geçebilirsiniz. Onların hepsi imajla ilgilidir." Tyson'ın sesi beni düşüncelerimden geri döndürdü.

"Evet, hayır teşekkürler. Hepsinden bu dersi duymaktan bıktım. Babam ya da Eli peşime düştüğünde sorun yok ama son zamanlarda Luke benim sorumsuz olduğumu düşündüğünü belli etti... yani..."

"Yani, haksız değil ve adam o kadar gergin ki bu mantıklı geliyor. Muhtemelen tüm dünyanın sorumsuz olduğunu düşünüyor."

Kıkırdadım. "Evet, o da öyle sayılır. Hepsiyle nasıl akraba olduğumu gerçekten bilmiyorum. Hepsi de yuva kuruyor. Şey, babam

Henüz değil ama hepsi hayat konusunda çok daha ciddi."

"Evet, bence şu anda her şeyi fazla düşünüyorsun," dedi Tyson, ses tonu temkinliydi. "Seni rahatsız eden bir şey mi var?"

"Ne?" Kaşlarımı çatmıştım. "Neden öyle dedin ki?"

"Bilmiyorum. Evimdeki partiden beri biraz *keyifsizsin*. Artisa'yla olanlar yüzünden mi?"

Durakladım, aklım fındık sarısı, çok sinir bozucu ama bir türlü aklımdan çıkaramadığım kıza gitti. "Evet, belki de budur."

5

LENA

"H "O *kadar* tatlı ki," diye haykırdı Maeve, dirseğini masaya dayayıp öne doğru eğilirken gözlerinde yıldızlar vardı. "Onun gibi biriyle hiç tanışmadım. Bence o inanılmaz biri."

Başımı sallayarak gülümsedim. "Senin adına gerçekten çok sevindim. Sadece dikkatli ol, onun gerçekte nasıl biri olduğunu asla bilemezsin."

"Zengin olduğu için böyle söylüyorsun." Maeve mor renkli dudaklarını büzerek başını bana doğru salladı. "Sanki çok dikkatlisin, Lena. Kiliseye giden, ailesine düşkün bir erkek istediğini biliyorum ama ne zaman böyle biriyle çıksan bundan nefret ediyorsun."

"Bu doğru değil..." Geçerli bir argüman bulamadığım için sözümü yarıda kestim. "Ben sadece... henüz doğru adamla tanışmadım."

"Belki de doğru adam farklı türde bir adamdır. Belki de çok daha eğlencelidir - Yahtzee'nin eğlenceli olmadığını söylemiyorum - ama hadi ama."

"Bilmiyorum. Tyson'la ne yapmayı planlıyorsun?" Konuyu değiştirmek istiyordum, çünkü Maeve neredeyse tüm hayatım boyunca en iyi arkadaşım olmuş olsa da, fikirleri bazen sinirlerimi bozuyordu.

"Bilmiyorum, öğleden sonra grup çalışmasını bitirmelerini bekliyorum, sonra da biraz takılırız diye düşünüyordum."

"Kulağa eğlenceli geliyor," dedim, aklım Jackson'ın şarkı söylerken ve gitar çalarkenki görüntüsüne gitti. Konser sırasında onu izlemiştim ama şimdi, onu tanıdıktan sonra, bir şeyler... *farklı* geliyordu.

Ve ne olduğunu anlayamadım.

"Sana karşı dürüst olabilir miyim?" Maeve keskin bir nefes verirken sesi sakinleşti ve suyunu alıp bir yudum aldı.

"Elbette," dedim garsona bakarak. Midem deli gibi gurulduyordu ve derse dönmeme sadece yirmi dakika vardı.

Maeve neredeyse fısıldayarak, "Sanırım onu sevebilirim," dedi.

Birkaç kez gözümü kırpıştırdım, az önce ağzından çıkan şeyi anlamaya çalışıyordum. "Ben...ne?"

"Evet, biliyorum, biliyorum." Garson salatalarımızı önümüze koyarken Maeve ellerini kaldırdı. "Çılgınca görünüyor ama düşünüyorum da... sadece iki hafta oldu ama hayatımın en güzel iki haftasıydı."

Başımı salladım, ağzım kurumaya başlamıştı. "Ben sadece... Senin incindiğini görmek istemiyorum. Her zaman çok sert ve çok hızlı düşüyorsun..."

"Ama Tyson farklı," diye karşı çıktı en iyi arkadaşım. "Öyle olduğunu *biliyorum*. Jackson'ın *o* gece seni gerçekten kızdırdığını da biliyorum, belki de pisliğin tekidir ama gruptaki herkes pislik değil. Onlara bir şans daha ver," diye yalvardı bana.

İçimi çektim, yargıladığım için kendimi suçlu hissettim. "Özür dilerim, Jackson'la anlaşamadığım için de özür dilerim... O sadece..."

"Bir erkekte nefret ettiğin her şey," diye bitirdi Maeve kahkahalar atarak. "Yani, cidden senin hoşlanmayacağını söylediğin her şey onda *var*- ama o olağanüstü bir müzisyen."

"Sahip olduğu tek şey bu," dedim, ki bu çoğunlukla doğruydu. Aynı zamanda şimdiye kadar sahip olduğum en iyi öpücüktü... ama bu muhtemelen çok fazla pratik yaptığı içindi...

İğrenç.

"Sanırım onda yanlış anlaşılan bir şey var, yani bir pislik gibi görünen bir tip, ama aslında içten içe onlar için bir şeyler var. Gerçekte çok tatlı biri olabilir."

"Bundan şüpheliyim," diye homurdandım, neredeyse ağzımdaki salatayı tükürecektim. "O kadar derinliği olduğunu sanmıyorum..."

Şarkıları öyle olsa da.

Maeve iç çekti. "Umarım *bazen* onun yanında olmayı kaldırabilirsin. Eğer Tyson ve ben ciddileşirsek -ki sanırım öyle olacak- tahminimce onu ara sıra görmen gerekecek."

Omuzlarım düştü ama gülümsememi korudum. "Senin yerine ben hallederim."

"Sen gerçekten de dünyadaki en iyi insansın, Lena. Sensiz ne yapardım bilmiyorum." Telefonu çaldı ve masadan alıp bana öğle yemeğimin çoğunu içime çekmem için bir an verdi. Çiğnerken onu izledim, yanakları kızarıyor ve yüzündeki gülümseme parlıyordu.

Ondan gerçekten hoşlanıyor olmalı.

Onu mutlu görmek beni mutlu ediyordu ama Tyson gibi bir statüye sahip biriyle birlikte olması konusunda hâlâ gergin olduğum gerçeğini değiştirmiyordu. Gerçekten harika bir adam olabilirdi ama elinin altında bir *sürü* kadın vardı.

Bu da benim için bir başka kırmızı bayraktı.

Ünlü adamlar pek güvenilir değillerdi.

Ama belki de sadece ben böyleydim.

"Peki, gelecek dönem için hazır mısın?" Maeve sonunda telefonunu bıraktı ve bana gerçek bir merakla baktı. "Bundan neredeyse hiç bahsetmedin. Bu dönem için çok heyecanlı olduğunu sanıyordum."

Bu söz üzerine kalbim sıkıştı. "Gelecek dönem gideceğimi sanmıyorum. Yüksek lisans programı çok pahalı ve burslarım geri kalanını cebimden ödememe yetmeyecek."

Maeve'in yüzü düştü. "Oh, Lena. Neden bana söylemedin? Tüm bunlarla uğraştığından haberim yoktu. Peki ya ailen? Onlara ulaşmayı hiç düşündün mü? Muhtemelen sana yardım edeceklerini biliyorum."

Başımı salladım. "Hayır, babam o ikinci işi üniversiteyi bitirmeme yardım edebilmek için aldı. Onlardan daha fazla para isteyemem. Şu anda emekli olmaya çalışıyor ve ben bunu onlar için mahvetmek istemiyorum. Bir süre öğretmenlik yapmam gerekebilir, sonra da param yetene kadar biriktiririm."

Kararsızdı. "Ama o zaman bursunu kaybedersin, Lena."

Omuz silktim, yenilgi göğsüme geri döndü. "Biliyorum ama daha fazla kredi istemiyorum. Onlardan yeterince var zaten."

"Yardım edebilir miyim?"

"Maeve, yaşadığımız evi *zar zor* karşılayabiliyoruz. Üniversite masraflarımı karşılamama da yardım edemezsin."

"Bedenimi geceye satarım," diye şaka yaptı ve bana yumuşak bir kahkaha attı. "Ama gerçekten, belki bir bağış kampanyası falan yapabiliriz. Sen harika bir piyanist ve şarkıcısın, belki bir konser düzenleyebiliriz."

"Evet, o zaman *kimse* gelmezdi," diye homurdandım, *aslında* içimi yakan bir gerçeği hafifletmeye çalışıyordum.

"Belki... Tyson yapabilir-"

"*Hayır*," diye kestim sözünü, ses tonum olması gerekenden daha sertti. "Onlardan otlanmayacağım ya da onunla olan ilişkini kendime yardım etmek için kullanmayacağım. Sadaka istemiyorum ve birinin bana acımasını da istemiyorum. Bir şey olmaz. Başka bir şey bulana kadar öğretmenlik yapacağım."

Maeve içini çekti, gülümsemesi aşağıya doğru döndü. "Sadece istediğin her şeye sahip olmanı istiyorum, Lena. Çok çalıştın ve yoluna çıkan tek şeyin para olduğunu görmek canını acıtıyor."

"Hayat çoğu insan için böyle," diye düşündüm, gülümsemeye zorlayarak. "Herkes Jackson Whiss gibi bir milyarder tarafından büyütülüp sonra da grubuyla kendi servetini yapan biri değil - ki *eminim* babasının da buna yardımı olmuştur."

Maeve alıngan bir tavırla, "Bunun olduğunu *bilmiyorsun*," dedi.

Tanrım, bu yeni erkek arkadaş bazı sorunlara neden olabilir.

"Tamam, bu sadece bir tahmin," dedim. "Çok yetenekli ama babasının doğru kişiler tarafından görülmesine yardımcı olması şaşırtıcı olmaz."

"Evet, bu doğru olabilir," diye kabul etti sonunda ve fişi aldı. "Bu benden."

Ugh.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," diye düşündüm ve bileti elinden almak için uzandım. "*O kadar* da fakir değilim. Yemek yemeye gücüm yetiyor, sadece okula param yetmiyor."

Bana baktı, elimden uzak tutuyordu. "Umurumda değil. Zaten bugün alacaktım. Bugün ekstra cömert hissediyorum."

"Sen öyle diyorsan," diye takıldım ona, bileti ve kartını garsona uzatmasını izlerken. "Teşekkür ederim."

"Ne zaman istersen, BFF." Bana o meşhur göz kırpmalarından birini attı. "Benimle bando provasına gelmek ister misin? *Uzun* süre prova yapıyorlar." Kıkırdadı.

"Sanırım bugün pas geçeceğim," diye güldüm ve başımı salladım. "Ve hayır, sadece Jackson Whiss yüzünden değil. Bu akşam bazı özel dersler vereceğim, o yüzden gelemem."

"Evet, evet." Platin sarısı saçlarının bir kısmını kulağının arkasına iterek bana el salladı. Dürüst olmak gerekirse, en iyi arkadaşım muhteşem bir modeldi ve her zaman da öyle olmuştu. Bu onu hayata taşımasına yardımcı olmuştu, çünkü bunu kendi avantajına nasıl kullanacağını biliyordu. Çalıştığı mankenlik firmasında çok başarılı oluyordu ve katalog mankenliğinden çok daha büyük bir işe geçmesinin uzun sürmeyeceğine inanıyordum.

"Paparazzi fikri sizi rahatsız ediyor mu? Biliyorsun, Tyson yüzünden..." Ayağa kalktığımızda ağzımdan kaçırdım.

Komik bir yüz ifadesi takındı. "Kızım, ben spot ışıkları için *yaratılmışım*. Hadi bakalım. Kabul ediyorum, ilk kez spot ışıkları altında kol şekeri olarak görünmek istemiyordum ama buna değdi. Hatta bu hafta sonu beni kırmızı halıya götürmeyi planlıyor ve ben de *çok* heyecanlıyım."

Başımı salladım, kendi zihnim çılgına dönmüştü. *Bu tür bir spot ışığı benim için sorun olur muydu?* Bir zamanlar Jackson'ınkine benzer bir müzik kariyeri yapmayı düşünmüştüm ama üzerimdeki tüm gözlerden hoşlanmadığımı fark ettiğimde bundan vazgeçmiştim.

Bu yüzden öğretmenlik yapmayı seçmiştim.

"İyi olduğuna emin misin?" Ayağa kalktığımızda Maeve sordu. "Şu anda kafan pek yerinde değilmiş gibi görünüyorsun. Her zaman çok parlak ve pozitifsin. Zorlanıyormuşsun gibi hissediyorum."

"Terapist olmalıymışsın," diye şaka yaptım ve suyumu alıp son bir yudum daha içtim. Saatime baktım, kalbim yerinden çıkacak gibiydi. *Oh, kahretsin.* "Zaten geç kaldım. Gerçekten gitmem gerek. Bu akşam iyi vakit geçirin ve yemek için teşekkürler. Seni seviyorum." Ona her zamanki gibi yanaklarından sarıldım ve o da yanağımdan öptü.

"Git sınıfta biraz kıç tekmele," diye arkamdan seslendi, neredeyse restorandan dışarı koşuyordum.

Birkaç metre ötede gümüş Hyundai'mi gördüm ve hızımı artırdım. Cep telefonumu çıkardım ve patronumun adı olan Melissa'ya kaydırdım. Tam kaldırımdan inerken arama düğmesine bastım ve ön camımın altında beyaz bir kâğıt parçası olduğunu fark ettim.

Telefon çalmaya başlayınca kağıdı kaldırdım. *Şaka yapıyor olmalısın. Yetmiş beş dolarlık park cezası mı?*

"Beni sınıftan arıyor olsan iyi olur," diye mırıldandı Melissa, sesi telefonun diğer tarafında sertti.

"Keşke." Şoför tarafındaki kapıyı kırarak açtım. "Maeve ile öğle yemeğim gecikti ve sonra... park cezası aldım."

"Kulağa bir gün gibi geliyor," dedi düz bir ses tonuyla. "Ama biliyorsun, çocuklar öğle yemeğinden geldiklerinde burada olmak gerçekten çok önemli, Lena. Saçma sapan şeylerden bahsettiğimi biliyorum ama kapıdan girdiklerinde onları karşılamak için orada olmalısın. Bu öğleden sonrası için en iyi havayı yaratır."

"Biliyorum ve çok üzgünüm," dedim, park yerinden geri geri çıkıp caddede hızla ilerlerken. "Bir daha olmayacak, söz veriyorum."

"Güzel, çünkü sana zamanında burada ihtiyacım var. Önümüzde önemli işler var."

6

JACKSON

Suyun ılık akışının altına girdim, omuzlarım anında rahatladı. Bando provası pek iyi geçmiyordu ve genelde arkadaşlara aldırış etmem ama Maeve'in antrenmandaki varlığı nedense sinir bozucuydu.

Muhtemelen bana Lena'yı hatırlattığı içindir.

Çok darkafalı davrandığımı biliyordum ama hiçbir kadın beni Lena kadar etkilememişti. O geceden bu yana zaman geçtikçe, düşüncelerimi ve şarkı yazma zamanı geldiğinde gelen düşüncelerimi daha sık ziyaret etmeye devam etti.

İşte bu yüzden bugün boktan bir şov oldu.

Raftan şampuanı aldım ve avucumun içine büyük bir damla fışkırttım. Sandal ağacı ve başka bir şey kokuyordu... belki deri? Her ne haltsa, her zamanki gibi değildi ve bunu düzeltmem gerekecekti. Başıma masaj yaparak köpürttüm ve sonra duruladım.

Ve her zaman olduğu gibi, kafamda düşünceler patlak verdi.

Bir anda Tyson'ın Florida'daki odasında, o sinir bozucu ama bir o kadar da *seksi* kadının yanında oturduğum kanepeye geri döndüm. Gözlerimi kapattım, tekrar bacaklarının arasına girdiğimi, örtülü amına sürtündüğümü hayal ederken sikim kalkmaya başladı.

Ellerim atletinin kumaşının altından kayarak onu yukarı doğru çekiştirirken boynundan aşağıya doğru öptüm. Lena inledi ve başının üzerinden çekmem için yeterince öne eğildi, siyah dantel sütyeni ortaya çıktı...

Ve dolu göğüsler.

Göğüslerini serbest bırakırken dudaklarım tekrar tenini buldu. Köprücük kemiklerinin etrafını öptüm, ağzım memesinin yumuşak tümseğine dolanana kadar durmadım ve meme ucunu sertçe emdim.

"Ooh..." Sırtını altıma verip kalçalarını ereksiyonuma dayadığında sesi kesildi. "Bu çok iyi hissettiriyor, Jackson." Adım sanki olması gerektiği gibi dilinden döküldü ve ben de memnuniyetle hırladım. Bu kadını, hatırlayabildiği tek şey içindeki sikim olana kadar becerecektim.

Ellerim aceleyle kotunun düğmesine gitti, düğmeyi çözdü ve kotunu kalçalarından aşağıya çekti. Siyah kotu dardı ama altımda kıvranarak bana yardım etti. Kotu yere attım ve saten tangasını yırtarak parlayan amını ortaya çıkardım.

"Siktir," diye mırıldandım, kendi kot pantolonumdan ve boxerımdan sıyrıldım, aletim sonunda serbest kaldı. Girişiyle aynı hizaya geldim, ucunu ıslak kıvrımlarında gezdirirken kıvranmasına ve arzuyla inlemesine izin verdim.

"Jackson," diye inledi, yeşim taşı gözleri benimkilerle buluştu ve omurgamdan aşağı bir heyecan dalgası gönderdi.

Bakışlarını tutarak içine daldım ve... Tek

gereken buydu.

"Ne oluyor lan?" Dağınıklığı hızla toparlayıp elimi yüzümü yıkarken gözlerim faltaşı gibi açıldı. *Neden* yine *onu düşünmek zorundaydım ki?* Havlumu askıdan indirirken, bu kadar *tuhaf* olduğum için kendimi azarladım. Lena'yı sevmiyordum bile ama *her seferinde aklıma o* geliyordu.

Ve rahatsız edici olduğu kadar sinir bozucuydu da.

Telefonumu tezgâhtan alırken bir yanım Google'a danışmak istedi ama muhtemelen bana *sapıklık* hastalığı denen nadir bir hastalıktan ölmekte olduğumu söyleyeceğini biliyordum. Bunun yerine, kendimi sosyal medyada buldum ve gerçekten bir vidamın gevşediğini doğrulayabilecek *tek* şeyi yaptım.

Onu aradım. *Soyadı neydi? Kahretsin.* Aramam beni Tyson'ın sayfasına götürdü, Maeve ile çoktan halka açılmıştı. Sonunda Lena'yı bulana kadar Maeve'in arkadaşlarına baktım... *Lena Harris*.

Profil resmi kendi resmi bile değildi, desteklediği bir hayır kurumunun logosu gibi bir şeydi. Ancak, birkaç tıklama sonra o büyüleyici yeşim gözlerine bakıyordum. Saçları yarım toplanmıştı ve üzerinde krem rengi sade bir kazak ve açık renk bir kot vardı. Çok basitti...

Ama aletim çoktan tekrar kalkmakla tehdit ediyordu.

Çok garip davranıyorum.

Kendi ürkütücülüğümden ürpererek uygulamayı kapattım ve banyodan çıkıp ana yatak odama doğru ilerlerken iç çektim. Evim çok büyüktü ve bu durum partiler için olağanüstü olsa da yalnız olduğumda pek işe yaramıyordu.

Bu sadece hayatımın ne kadar yalnız olabileceğini vurguluyordu.

Koyu renk bir kot pantolon ve beyaz bir tişört giydim, elimde telefonumla yatağıma uzandım. Lena'yı kurcalamaya devam etmek için bir dürtü hissettim ama bunu görmezden gelmem gerektiğini biliyordum.

O sadece çekici bir kadın, başka bir şey değil.

Ve hala kadınların hayatınıza girmekten, yerleşmekten ve sonra etraflarındaki herkesi bağırsaklarını deşerek çekip gitmekten başka bir şey yapmadıklarına dair kesin bir inancım vardı. Kulağa acımasızca geliyordu belki ama şimdiye kadar deneyimlediğim tek şey buydu.

İşte bu yüzden kız arkadaşlarımla hiç uğraşmadım.

Telefonum elimde titredi ve kalbim nedense boğazıma d ü ğ ü m l e n m i ş bir halde tekrar telefonuma baktım. Kim olduğunu sanmıştım? Lena mı?

Ha.

Eli'nin gülümseyen yüzünün altındaki yeşil cevap düğmesine bastım. "Hey, n'aber?"

"Cevap vermene şaşırdım," diye kıkırdadı Eli telefonun diğer ucundan. "Çoktan partiye falan gitmişsindir diye düşünmüştüm."

"Saat daha altı bile olmadı," diye akıl yürüttüm gözlerimi devirerek. "Hayatımın büyük bir partiden ibaret olduğunu düşündüğünü biliyorum, bazen öyle de oluyor ama insanın dinlenmeye ihtiyacı var."

Gerçi dinlenmek her zaman hoşlanmadığım bir kadın hakkında hayal kurmama neden oluyor.

"Evet, bu doğru. Bu kadar başarılı bir rock yıldızı olmak zor olmalı."

"Çok sert," diye şaka yaptım, siyah yatak başlığına yaslandım. "Neyin var senin? Saat biraz geç olmadı mı? Bilmem *ne suratlıyla* birlikte olduğundan beri yaşlı bir adam gibi yatıyorsun. Sanırım babam bile senden daha geç yatıyor."

"Ha ha," diye homurdandı Eli. "Adı *Olivia* ve hayır, biz babamdan daha erken yatmayız, en azından genelde."

"Ciddi olmak bir erkeğe bunu yapar... İçlerindeki eğlenceyi çekip alır."

"Biliyor musun, konu ilişkiler olduğunda neredeyse bir alaycısın."

"Bunun yeni bir şey olduğunu sanmıyorum dostum. Ben her zaman alaycı oldum. Şarkılarımı hit yapan da bu. Listelerde en üst sıralarda olan iyi hissettirenler değil. İnsanların kötü şeyler yaşadıklarında bağlantı kurabilecekleri şarkılar. En azından benim için öyle."

"Evet, bunu anlıyorum," dedi Eli iç çekerek. "Ama yine de mutlu olmanı istiyorum Jackson. Yemin ederim bazen geçmişe -ve ailemize olanlara- o kadar takılıp kalıyorsun ki aşık olma fırsatını kaçırabilirsin... ve bu kadar yalnız k a l m a y a b i l i r s i n ."

"Yalnız değilim," diye karşılık verdim. "Grubum, ekibim, arkadaşlarım, her neyse var." Şu anda *kendimi* yapayalnız *hissettiğimi* düşünürsek, dişlerimin arasından yalan söylüyordum. "Tyson bir kızla tanıştı ama," diye ekledim, görüş açısını başka birine yönlendirmeyi umarak.

"Öyle mi? Bu onun için iyi... ama bunu çok yapıyor gibi görünüyor. Gerçi yenisiyle ilgili magazin haberlerini gördüm. Ciddi görünüyor."

"Evet ve onu sadece *iki haftadır* tanıyor." Başımı sallayarak kahkahayı patlattım. "Onu çoktan dünyaya duyurdu bile. Bu delilik. Şimdiye kadarkilerin en hızlısı."

"Sanırım bildiğin zaman bilirsin," diye kıkırdadı Eli, sesinde şaşırtıcı bir samimiyet tonu vardı.

"Sen..." Tereddüt ettim, nedense midem bulanıyordu. "Sence *Olivia* doğru kişi mi?"

"Evet," dedi hiç tereddüt etmeden. "Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım."

"Bu çok yoğun, kardeşim." İçimi çektim, parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. "Yine de böyle bilmek güzel olmalı. Akşam yemeğinde ne yiyeceğim konusunda bile bu kadar emin değilim."

Yine de Lena'nın olmasını isterdim, hayır. Hayır, hayır. Hayır. Hayır. Düşüncelerimi yönlendiriyorum.

Eli, "Günün birinde doğru kişiyi bulacaksın," dedi.

Orada otururken beynimin Lena'ya dönmesine izin *vermemeye* çalışıyorum.

Belki de onu sistemimden atmam gerekiyordur.

"Evet, belki. Her neyse, yakın zamanda buraya bir gezi yapmayı planlıyor musun? Seni son gördüğümden beri uzun zaman geçti."

"Bir aydan bahsediyorsun, değil mi? Çünkü New York'taki şovuna gittim. Bütün geceyi birlikte geçirdiğimizi bilmeyecek kadar sarhoştun."

Ses tonundaki keskinlik karşısında irkildim. "Hoppala. Özür dilerim, turne hayatı nasıldır bilirsin."

"Sadece büyük bir parti," diye homurdandı Eli ve o anda sadece bana başını salladığını hayal edebiliyordum. "Dediğim gibi, günün birinde ölmeden önce kendine çeki düzen vermek zorunda kalacaksın."

"Oha," diye durdurdum onu. "Ne oluyor Eli? Beni öldürtecek bir şey yapmıyorum. Sadece biraz eğleniyorum. Büyütülecek bir şey değil. Sadece yirmi beş yaşındayım. Yuva kurmak için daha çok zamanım var."

"İçtiğin zaman aptalca şeyler yapıyorsun." Sesi düzdü. "New York gösterisinde ses kulesine tırmandığında neredeyse düşüyordun."

"Meh." Omuz silktim. "Bunu bir daha yapmayacağım. Bu hoparlörlerin ne kadar kaygan olduğunu hiç fark etmemiştim. Meğer kaya tırmanışı için pek de iyi değilmiş..." Telefonun diğer ucunda sadece sessizlik olduğu için sesim kesildi. "Evet, bir daha yapmayacağım. Daha dikkatli olmaya çalışacağım... *Baba.*"

"Sadece seni kolluyorum," diye mırıldandı Eli. "Ama cidden, dikkatli ol - ve bir ya da iki ay içinde oraya bir seyahat planlıyorum, belki o zaman bir araya gelebiliriz. Olivia'yla tanışmanı gerçekten çok istiyorum."

"Evet, tamam," dedim iç çekerek, gözlerim kucağımdaki elime kaydı. "Yaz sonunda bir tura çıkabiliriz ama bilmiyorum. Bu sadece işlerin nasıl gideceğine bağlı. Yeni bir albüm için çok bastırıyorlar ama son zamanlarda yazmakta çok zorlanıyorum."

Son gösteriden beri.

"Bu çok kötü, ama belki de yeni bir ilham perisi bulmalısın. Belki de değişiklik olsun diye başka bir şeye odaklanmaya çalışmalısın. Bilemiyorum. Eminim bir yolunu bulacaksın. Benim gitmem gerek, Olivia daha yeni geldi."

"Ona başsağlığı dileklerimi

ilet." "Ne? Neden?"

"Sana katlanmak zorunda."

"Ha ha. Seni seviyorum."

"Hemen dönerim. Hoşça kal." Aramayı sonlandırdım ve derin bir nefes aldım, ellerimi yüzümde gezdirebilmek için telefonu kucağıma bıraktım ve sinirli bir inilti çıkardım.

Belki de yeni bir ilham perisine ihtiyacım vardır.

İçimdeki fırtına temalı şarkı sözlerinin yerini *ne* alabilir diye düşündüm. Gözlerim ekrandaki bir metne takıldı ve kalbim tekledi. "Şeytanın sözü." Telefonu yukarı kaydırdım ve Genna'dan gelen mesajı açtım.

Bu akşam saat yedide Lena Harris'in dersine gidiyorsun. Hazırlan. SAKIN GEÇ KALMA. Ben ciddiyim. Herkes seni orada göreceği için heyecanlı, bu yüzden gülümsediğinden emin ol. Oh, ve bir akustik gitar al. Çocuklar için şarkılar çalacaksın. Uygun olanları.

Mesaja güldüm, metni beğendim ve telefonumu yere bıraktım.

Yine de birkaç dakika sonra kıkırdamam azaldı.

Akşamı, hoşlanmadığım ama sürekli hayalini kurduğum bir kadınla geçirmek zorunda kalacaktım. Bu ilginç olacaktı.

Ama belki de bir sonraki büyük hitim için bir bileşen bulmuştum.

7

LENA

"Y Akşam dersine kalmamı ister misin?" Melissa'nın az önce söylediklerini tekrarladım, uzun bir ders gününün yorgunluğu üzerime çökmüştü bile. "Natalie'nin hep akşamları ders verdiğini sanıyordum.

müzik dersleri."

Melissa bana gösterişli bir gülümseme attı. "Oh, *güven* bana, bunun için orada olmak isteyeceksin. Özellikle talep edildiğinden bahsetmiyorum bile. Harika bir akşam olacak. Yine de temizlenmek isteyebilirsin."

Onun nesi var böyle?

Birkaç kez göz kırptım. "Tamam..."

"Sadece sürprizi mahvetmek istemiyorum. Harika bir akşam olacak, söz veriyorum." Melissa ellerini birbirine çırptı ve topuklarının üzerinde dönerek müzik sınıfımın kapısına yöneldi. Daha birkaç saat önce geç kaldığım için beni ciddi ciddi azarlamıştı ve *şimdi* de bana bir sürpriz olacağını söylüyordu.

Hayat garip.

Odadan çıkıp banyoya doğru ilerlerken omuzlarım çökmüştü. Müzik akademisi yıl boyunca gerçek bir akredite lise olarak işlev görüyordu, ancak yaz aylarında her yaş için dersler veriyorlardı. Dürüst olmak gerekirse, programı sevmiştim.

Ama Melissa bugün beni koltuğumun ucunda tuttu.

Kızlar tuvaletinin kapısını ittim ve aynaya doğru gittim, anında irkildim. *Bana makyajımı tazelememi söylemesine şaşmamalı.* Saçlarımdaki bukleler

Saçlarım dümdüz olmuş ve yerini kabarmaya bırakmıştı, makyajım ise aniden düzensizleşmişti.

İç çekerek, sorunları çözmek için elimden geleni yaptım. Lekelerden kurtulmak için gözlerimin altına nemli bir kâğıt havlu tuttum ve kabarıklığı gidermek umuduyla saçlarımı yarıya kadar topladım. Bol siyah bluzum hâlâ yeterince tazeydi ve en azından üzerinde uzun bir günün lekesi yoktu.

Neden endişelendiğimi bile bilmiyorum. Sadece bir saatlik bir ders.

Başımı sallayarak sınıfa döndüm ve çocuklar içeri doluşmadan önce birkaç dakika huzurun tadını çıkardım. Akşam sınıfının yaşları beş ile on arasında değişiyordu, bu da doğal olarak *çok fazla* kaos yaratıyordu, bu yüzden Melissa genellikle yardım ediyordu.

"Güzel, daha iyi görünüyorsun." Sınıfa girdiğimde Melissa beni şaşırttı. O da kendine çeki düzen vermiş ve bir çift siyah babetten beş santimlik topuklu ayakkabılara geçiş yapmış gibi görünüyordu.

"Bu akşam neler oluyor?" Masama yaslanarak ısrar ettim. "Fotoğraf falan mı çekilecek?"

"Kesinlikle, ayrıca videolar da çekilecek. İzin için ailelere çoktan ulaştım ve herkes çok mutlu oldu. Aileleri de kalmaları için davet ettim."

"...Neden?"

Melissa bir şey söylemek için ağzını açtı ama ağzından bir şey çıkmadı, gözleri arkamdaki kapı aralığında büyüyordu. Ayak seslerini duyunca başımı çevirdim.

Ve sonra Melissa'nın yaptığının aynısını yaptı - sadece tamamen farklı nedenlerle.

Şaka yapıyor olmalısın.

"İyi akşamlar, Lena." Jackson bana iğrenç bir selam verdi, sanki *aslında* bir centilmen ya da öyle bir şey sayılabilir.

"Merhaba." Sesim düzleşti.

Yanımdan geçip giderken bana göz kırptı, Melissa'nın yanına gidip elini uzatırken odunsu parfümü nefesimi kesiyordu. "Siz müzik programının direktörü olmalısınız." Sesi soğuk ve çekiciydi, yüzündeki gülümseme de tipikti. Ona yağ çekiyordu - ya da genel olarak rol yapıyordu.

Gözlerim, uzun boylu birinin yönetiminde odaya girmeye çalışan lanet olası bir kamera ekibinin bulunduğu kapıya kaydı,

ifadesiz bir kadındı. Gözleri bana yönelmeden önce odanın etrafını işaret ederek talimatlar veriyordu.

"Sen Lena olmalısın," dedi çikolata gözlerini kısarak.

"Um...evet." Kameraya hazır görünmediğim için mi yoksa Jackson'ın beni zaten tanıdığını bildiği için mi beni incelediği hakkında hiçbir fikrim *yoktu*.

"Ben Genna." Elini uzattı. "Jackson'ın halkla ilişkiler temsilcisi. Gönüllü olmak, çocuklarla etkileşimde bulunmak ve umarım onlar için biraz müzik çalmak için burada."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım. İmajına yardım etmek için işimi kullanıyor.

"Tamam," diye mırıldanmayı başardım zoraki bir gülümsemeyle. Elimi bırakır bırakmaz arkamı döndüğümde, küçük bir kız gibi kıkırdayan Melissa'nın yanında duran Jackson'ın bana baktığını gördüm.

Hiç bu kadar garip hissetmemiştim.

Gözlerimi çapkın patronumdan ve Jackson'dan ayırıp Genna'ya döndüm. "Yani bu gece burada olmam mı istendi?" Kulağa nasıl geldiğimi biliyordum.

-Aşık olmuş bir hayran gibi. Ama öyle değildi. Sadece Jackson'ın beni *neden* orada istediğini bilmek istedim.

Dudaklarını büzerek uzun bir iç çekti. "Evet, öyleydin."

"*Harika*," dedim ve kaşları eğlenceli bir şekilde havaya kalktı.

Genna kıkırdadı ve kameramanlardan biriyle konuşmaya gitmeden önce, "Görüyorum ki Jackson'ın büyüsü sana geçmemiş," dedi.

"*Asla*," diye cevap verdim nefesimin altında. Masaya doğru ilerledim, sandalyeye oturmayı tercih ederken Melissa Jackson'ın kulaklarını çınlatmaya devam etti. Onu daha önce hiç böyle davranırken görmemiştim ve grubunun hayranı olduğu çok açıktı...

Ben de öyleydim. Ama artık değilim.

Konserden bu yana hiçbir müziklerini dinlememiştim ve dinlemeye de niyetim yoktu. O köprüyü yakmıştım.

"Bayan Harris! Bayan Harris!" Küçük bir ses dikkatimi çekti ve bir önceki yıldan altı yaşındaki öğrencim Aliyah'ın kapıdan koşarak girdiğini görmek için döndüm. "Bu gece buradasınız!"

"Öyleyim." Doğruca bana doğru koşarken gülümsedim ve onu kucakladım. "Annem burada olacağını söyledi ve ben de gelmek *zorunda kaldım*. Seni *çok* özledim. Bayan Fleming senin kadar eğlenceli değil ama bunu söylediğimi ona söyleme çünkü duygularını incitebilir."

Jackson'la aynı odada olduğumuzu unutarak güldüm. "Ona söylememeye dikkat edeceğim, ama sanırım çok eğlenceli olduğumu kabul edecektir," dedim.

onu son bir kez daha sıkarak ekledi. "Bu eğlenceli bir gece olacak." Kelimeler ağzımdan çıkarken gözlerin üzerimde olduğunu hissettim.

Ve *herkesin* bana baktığını fark ettim.

Oh, ve kameralar bana doğru çevrilmişti.

Bu ilgi karşısında yüzümde bir sıcaklık hissettim, özellikle de Jackson'ı yüzünde tuhaf bir ifadeyle en yoğun şekilde bakarken yakaladığımda. Neyse ki daha fazla çocuk ve ebeveyn -çoğunlukla anneler- gelmeye başladı ve ben de şimdilik Jackson'a bakmaktan kaçınabildim.

"Yani..." Melissa masaya yaklaşırken alçak sesle konuştu. "Sanırım bu akşam sınıfı ben yöneteceğim. Sen de destek için piyanoda olacaksın ve çocukların kontrolünü elinde tutacaksın. Bu konuda aşırı heyecanlı olacaklarını biliyorsun."

Başımı salladım, aslında kendimi piyano bankına yerleştirme ve orada kalma fikri beni rahatlatmıştı. "Kulağa harika geliyor."

Sanki itiraz edeceğimi düşünmüş gibi gülümsedi. "Harika."

Eski ahşap masayı iterek piyanoya doğru ilerledim. Bazı insanlar, özellikle de bu şehirde, kameraya çıkma şansını isteyebilir... ama ben? Hayır. Ünlü olmak ya da yüzümü göstermek gibi bir arzum yoktu.

Sadece bu gece hayatta kalmak istedim.

"Yani sen sadece bir asistansın?" Jackson'ın alaycı sesi beni piyanodan bir adım ötede durdurdu.

"Yani beni sadece kendini daha iyi göstermek için mi kullanıyorsun?" Ona karşılık verdim, bakışlarıyla karşılaştığımda ses tonum soğuktu. Koyu renk kot pantolonu ve beyaz tişörtüyle, yeni kesilmiş ve şekillendirilmiş saçlarıyla acayip yakışıklı görünmesi önemli değildi. Hâlâ sinir bozucu olmanın *ötesindeydi*. "Ve bilginiz olsun, akşam dersini ben vermiyorum," diye ekledim. "Sadece *sen* istediğin için buradayım."

İfadesinde bir eğlence -ve belki de utanç- parıltısı vardı. "Bunu sana kim söyledi?"

Bana uyarıcı bir bakış atan Melissa'ya bakarak gülümsedim. "Ders zamanı Jackson." Bununla birlikte yerime doğru ilerledim ve dik duran enstrümanın önündeki siyah piyano sırasının üzerine kaydım.

Jackson'ın dikkati çocuklara kaydı, içlerinden biri yüzünde kocaman bir sırıtışla ona doğru koştu. İkisini izledim ve Jackson'ın onunla tanıştığımdan beri ilk kez kendini garip hissettiğini fark ettim.

Küçük çocuk konuşmaya devam ederken Jackson başını salladı, "evet" ya da "bu harika" demekten başka bir şey söylemedi.

Ve sonra küçük çocuk ona *sarıldı*.

Jackson kaskatı kesilip yanakları kızarırken neredeyse kahkaha atacaktım. *Aman Tanrım, çocuklarla nasıl iletişim kurulacağı hakkında hiçbir fikri yok.*

Belki de eğlenceli bir gece olacaktı.

"Tamam, sınıf." Melissa boğazını temizledi. "Herkes yerine otursun. Başlama zamanı."

Çocuklar sıralara yerleşti ve parmaklarım tuşların üzerinde usulca hareket ederek kendi yazdığım bir melodiyi çalmaya başladı.

"Bu gece özel bir konuğumuz var," dedi Melissa, tüm çocuklar ve anneler -Jackson sınıfa el sallarken tezahürat ve alkışlar yükseldi. "Biraz takılacak ve belki sizin için birkaç şarkı çalacak, hoşunuza gider mi?"

"Evet!" diye bağırdı küçük kızlardan biri.

Onun tepkisine güldüm ve sırtı bana dönük olan Jackson omzunun üzerinden bana baktı. Gözlerimiz kilitlendi, parmaklarım hala tuşların üzerinde dans ediyordu ve dudakları düz bir çizgiye düştü.

Beni dinliyordu.

Ve bir sebepten dolayı, bu midemi titretti.

Melissa bir şarkı çalınması için seslenirken bakışlarımı onunkilerden ayırıp ellerime indirdim. *Twinkle Twinkle Little Star*'ın melodisini çalmaya başladım ve çocukların sesleri havayı doldurdu. Kendi kendime gülümsedim ve şimdi onlarla birlikte şarkı söyleyen Jackson'a baktım.

Çok komikti... ve *sevimliydi.*

Şarkının sonunda ekipten biri Jackson'a bir gitar uzattı ve o da masaya doğru yürüyüp Melissa ile alçak sesle konuştu. Bir an için içimi bir kıskançlık duygusu kapladı.

Melissa, "Tamam, masayı geriye çekelim ve halının üzerinde bir daire oluşturalım," diye talimat verdi ve çocuklar alkışlayarak yerlerinden fırladılar ve her şeyi yollarından çektiler. Jackson'ın kucağında Martin akustik gitarıyla halının üzerine oturmasını izledim.

"Bu şekilde yapmanın daha eğlenceli olabileceğini düşündüm," diye başladı Jackson, sesi her zamankinden daha az kendinden emindi. Belli ki bu işin dışında kalmıştı...

Ve manzara gerçekten ilgi çekiciydi.

"Hangi şarkıyı söyleyeceksin?" Aliyah yüzünde bir gülümsemeyle ona sordu. "Bence Bayan Harris'le birlikte bir şarkı söylemelisin. O şimdiye kadar duyduğum *en iyi* şarkıcı. Babam geçen yıl ona aşık olmuştu."

Yüzünü buruşturan Aliyah'ın annesine bakarken gözlerim fal taşı gibi açıldı. Neyse ki ikisi birlikte değildi ama bu yorum yine de utanç vericiydi. Kara kafalı kadınla karşılıklı gülümsedik.

Çocuklar çok saçma şeyler söyler.

8

JACKSON

"Y "Sanırım en iyi o şarkı söylüyor, ha?" Küçük kıza sordum - Lena içeri girdiğinde ona doğru koşan kıza. Gördüklerim bende tuhaf bir his uyandırmıştı, ama ne olduğunu anlamamıştım...

Ve öyle bir niyetim de yoktu.

Ayrıca, küçük çocuklardan oluşan bir sınıfın önünde oturmanın, yüz bin yetişkinle dolu bir stadyumda sahneye çıkmaktan çok daha korkutucu olduğu ortaya çıktı. Çocuklar benim ilgi alanıma girmiyordu, özellikle de gecenin büyük bölümünü yüzünde bir sırıtışla geçiren Lena'nın gözetimi altındayken.

"*Lütfen* sizinle birlikte şarkı söyleyebilir mi?" diye sordu çemberdeki bir başka kız. "O gerçekten *çok* iyi. Şarkı söylemesine bayılıyorum."

Lena ne kadar sinir bozucu olsa da ona karşı hâlâ içimde bir merak vardı, bu yüzden piyanonun başında oturan ve *mahcup* görünen kadına döndüm. "O zaman neden benimle şarkı söylemiyorsun?"

Başını iki yana salladı. "Bilmiyorum... belki başka bir gece." "Oh *lütfen*," diye seslendi birkaç küçük kız birlikte.

Lena odaya göz gezdirdi, kameralar hâlâ ona odaklanmıştı. "Um...*tamam*."

"Yaşasın!" Bir kız ellerini çırptı.

Ayağa kalkıp parlak kırmızı tüylü halının üzerinde yanıma oturmak için ilerlerken kalbim küt küt atmaya başladı. "Ne söylemek istersiniz, Bayan Harris?"

Bana temkinli bir şekilde baktı, o anın belirsizliği yüzüne yansımıştı. "Gerçekten bir tercihim yok. Ne planlıyorsanız ona uyum sağlayacağım."

"Hmm..." Düşündüm, onun için en utanç verici şarkıyı bulmaya çalıştım - bu aynı zamanda çocuklar için de uygundu.

Bu da seçenekleri gerçekten daralttı.

Bunu düşünürken gitarımı çaldım ve sonra aklıma geldi. Onu utandırmayı unut. "*Sen benim güneş ışığımsın, tek güneş ışığım...*" Ona baktım ve sırıttım.

"*Gökyüzü gri olduğunda beni mutlu ediyorsun,*" diye şarkı söyledi, sesi alçak alto aralığında akıldan çıkmayacak kadar güzeldi.

Vay anasını.

Bir sonraki satırı kaçırdım, ağzından çıkan melodik tona vuruldum. *Neden ünlü değil ki?*

"Bana aval aval bakmayı bırakıp baştan başlamak ister misin?" Lena eğildi ve neredeyse fısıltıyla sordu. "Beni garip hissettiriyorsun ve kendini de biraz deli gibi gösteriyorsun."

"Evet, üzgünüm," diye mırıldandım, başımı salladım, girişi yeniden başlattım ve sonra dizeyi tekrar söyledim. "*Sen benim güneş ışığımsın, benim tek güneş ışığım...*"

"*Gökyüzü gri olduğunda beni mutlu ediyorsun*."

"*Seni ne kadar sevdiğimi asla bilemeyeceksin sevgilim, lütfen güneş ışığımı benden alma*." Johnny Cash'in her zaman çaldığı gibi bir riff'e girerken ona bakmamaya çalıştım. Ben çalarken zihnim allak bullak olmuştu, vücudumdaki her şey... *kapalı* hissediyordu.

Şu anda bu kadına hayranlık duyuyorum.

"*Geçen gece sevgilim, uyurken rüyamda seni kollarıma aldığımı gördüm*," diye şarkı söyledim, Lena'nın gözlerini tutarken şarkı sözlerini çarpıcı bir şekilde *hissediyordum*. "*Uyandığımda, sevgilim, yanılmışım, bu yüzden başımı eğdim ve ağladım...*"

Gülümsedi -gerçekten gülümsedi- ve nakaratta bana katıldı, benim kısık sesimden bir basamak daha yüksek bir sesle şarkı söyledi... ve şarkının hakkını *verdi*. Gözlerimi ondan alamadım.

Şarkının sonunda tüm salon alkışa boğuldu ama ben onların orada olduğunu bile unutmuştum. Lena kendini odadaki tek kişi gibi hissediyordu. Bana son bir kez gönülsüzce gülümsedi ve sonra kendini ayakta durmaya zorlayarak piyano sırasına döndü.

Başım hâlâ dönerken, halkla ilişkiler ekibimin yüzündeki tuhaf ifadeyi kaçırmadan dikkatimi çocuklara çevirdim. "Bence öğretmeniniz Bayan Harris'in çok güzel bir sesi var."

"*Evet,*" diye bayıldı küçük kız. "*Bayıldım*."

Ben de öyle.

Bu düşünceyi bir kenara ittim ve dersin geri kalanı sersemlemiş bir şekilde geçti. Bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama Lena her güldüğünde ya da bas ve tiz arasındaki farkla ilgili derse her ekleme yaptığında ona bakmamak için kendimi zor tutuyordum.

Ve ben farkına bile varmadan sınıf boşalmıştı.

"Geldiğiniz için çok teşekkür ederim." Okulun müdürü Melissa elimi sıktı ve çok uzun süre tuttu. "Bunun bizim için ne kadar önemli olduğunu size anlatamam. Yaz programımızı büyütmemize kesinlikle yardımcı olacak."

Lena başını salladı, birkaç adım geri çekildi. Yine de sessiz kaldı, gözleri benimkilerle asla tam olarak buluşmadı. Birlikte şarkı söylememizle ilgili bir şey sinirime *dokunmuş* olmalıydı ve o anda hissettiklerime dayanarak, onu yalnız yakalayabilirsem...

Sadece o kalp durduran boğucu sesi duymak için tüm bu fantezileri gerçekleştirirdim.

"Düşünüyordum da..." Genna ortaya çıktı ve elini omzuma koydu. "Bu o kadar iyi bir deneyim ve çekimdi ki, bence üçünüz yarın akşam yemeğe gitmelisiniz. Bunu halka açıkladığımızda anlaşmayı mühürlemiş oluruz."

"I..." Bu fikri kabullenmeye başladığımda sesim kesildi. Ancak kafamın içinde uyarı zilleri gibi bir şey çaldı. *Hayır. Bu incinmeye giden yol. Benden hoşlanmıyor bile.* "Bunun yerine neden onları -ve tüm sınıfı- özel bir bando provasına ve konsere davet etmiyoruz? Belki bazı çocukların bizimle çalmasına izin verebiliriz. Bazılarının gerçekten yetenekli olduğunu fark ettim," diye ekledim, çocuklara odaklanarak. Ne de olsa bütün mesele buydu, değil mi? Lena'yla aramızdaki müzikal kimyanın aklımı başımdan aldığı gerçeği değil.

"Bu fikre bayıldım," dedi Genna, yüz ifadesi şaşkınlıkla dolmuştu. "Senden çok etkilendim Jackson. Tüm bu olanlar hakkında biraz endişeliydim ama anlaşılan harika bir fikrin varmış."

"Ve sizi her zaman aramızda görmekten mutluluk duyarız," dedi Melissa hevesle, eli yine kolumu okşayarak. Kadın benden on-on beş yaş büyük olmalıydı ama bu onları asla yavaşlatmıyor gibiydi.

Ve bazı nedenlerden dolayı, eğlenceli olmak yerine, sinir bozucu buldum.

Kolumu çektim ama bunu soğukkanlı bir şekilde yapmaya çalıştım. "Peki o zaman, Cuma gününe ayarlayalım."

"Mükemmel, peki aileler davetli mi?" Melissa telefonunu çıkardı ve bir şeyler yazmaya başladı.

Omuz silktim. "Elbette."

Genna, Lena'ya bakmadan önce, "Pekala, mükemmel, sana konum ayrıntılarını göndereceğim," dedi. "Çok güzel bir sesin var. İtiraf etmeliyim ki beklediğim bu değildi."

Lena kızardı ve bu kalbimin yine o garip teklemesini yapmasına neden oldu. "Teşekkür ederim." Sesi çekingendi. "Artık pek şarkı söylemiyorum."

"Sahne korkusu var. Bu çılgınlık." Melissa yine konuşmaya dahil oldu. "Eğer bunun üstesinden gelebilseydi, ünlü olacağından hiç şüphem yok."

Ouch.

Lena sadece omuz silkti. "Belki de öyledir. Neyse, eve gitsem iyi olacak. Sabah dönmem gereken bir dersim var."

Ve öylece gitti.

Gözlerim onu odanın dışına kadar takip etti, ta ki artık görüş alanımda olmayana kadar. Yine on beş yaşında olsaydım, kadına karşı duyduğum hoşnutsuzluğun bir aşka dönüştüğünü söylerdim... ama her şeyden sonra, bu duygu ondan daha fazla hoşlanmamama neden oldu.

Çünkü o beni yok edebilecek türden bir kadındı.

Genna ve Melissa'nın konuşmalarını dinlemediğim birkaç dakikanın ardından boğazımı temizleyerek, "Sanırım ben çıkıyorum," dedim. Herkes başını salladı ve kendimi pek çok açıdan çelişkili hissederek başka bir şey söylemeden odadan çıktım.

Bütün bunları aklımdan çıkarmam gerek.

Telefonumu çıkarıp Tyson'ın adının yanındaki arama düğmesine bastım. Kapıdan geçip otoparka park ettiğim arabama doğru ilerlerken telefonu kulağıma götürdüm. *Tanrı'ya şükür buraya kendim geldim.*

"Hey, bu gece nasıl geçti?" Tyson cevap verdi, sesi her zamankinden daha parlaktı. "Uh... iyi geçti, sanırım," diye mırıldandım. "Ben sadece ne olduğunu bilmek istiyordum.

Bu gece ne yapıyordun? Belki birkaç barda falan takılırız diye düşünüyordum. Bir içki içebilirim."

"Ah, dostum, yapamam. Bu gece olmaz," dedi Tyson, ses tonu düşerek. "Maeve'e birkaç film izleyebileceğimize söz verdim. Taco gecesi düzenliyoruz. Yeni bir şey başlattık."

"Ciddi misin sen?" İnanamayarak sordum. "Daha şimdiden

Onunla *geleneklerin* mi? Onu ne zamandır tanıyorsun? Üç haftadır belki?

Bu delilik."

"Sanırım bildiğin zaman, bilirsin."

"Şu anda deli gibi konuşuyorsun. Kes şunu."

"Hayır," diye tersledi Tyson. "Mesele de bu, Jackson. İnsanların içindeki iyiliği görebilseydin, aşkı ve kendine birini bulma şansın olabilirdi. Tüm hayatımı yalnız yaşamak istemiyorum. Evet, şöhret ve para harika ama bunları paylaşacak biri olmadıktan sonra ne değeri var ki?"

"Evet, uğruna çok çalıştığım parayı alıp gitmek için bir kadının gelip beni becermesine ihtiyacım yok. Hayır, teşekkürler."

"Kahretsin, çok acımasızsın."

"Evet, acı çekmek yok olmaktan iyidir. Aşk uzun sürmez.
Bu sadece gelip geçici bir sevda ve çoğunlukla da geçiyor." Tyson içini çekti. "Sen bir alaycısın."

"Ve sen de üç hafta içinde bir kıza aşık olduğun için delisin." "Ona *henüz* onu sevdiğimi söylemedim..."

Alaycı bir şekilde güldüm. "Söylemene gerek yok. Sadece onunla taco gecesi yaparak bunu ima ettin. Tek amacı muhtemelen paranı almak olan bir hatunun yapışkan ihtiyaçlarını karşılayabilmek için arkadaşlarınla -ailenle- sağlam anılar biriktirmekten vazgeçiyorsun."

"Sadece...hayır. Takılmak için başka birini ara." Tyson'ın sesi keskinleşti. "Bu konuşmayla işim bitti."

Lamborghini'mi çalıştırdığımda telefon kulağımda kapandı. Tyson her ne kadar kardeşim gibi olsa da Maeve'e bu kadar aşık olduğu için aptalın tekiydi. Ve her şeyi daha da kötüleştirmek için, adam kalp kırıklığı üzerine kalp kırıklığı yaşamış, her zaman kadınlar için zor düşmüştü. Ciddi bir ilişki ve bir aile kurmayı o kadar çok istiyordu ki bunun duygularına ne yapacağını umursamıyordu.

Ama ben değilim.

Beni hiç sevmemiş biri tarafından kullanılmaktansa hayatımın geri kalanını yalnız geçirmeyi tercih ederim.

Ayrılmadan önce telefonumda diğer grup arkadaşlarım Aaron ve Nel'i aradım. Önce Aaron'ı aradım, Tyson'ın kaptığı çılgın virüse onun da yakalanmamış olmasını umuyordum.

"Hey, dostum," diye selamladı Aaron beni, arka planda bir sürü sohbet vardı. "Hey, ne yapıyorsun?"

"O.C.'de dışarıdayım," diyerek şehir merkezindeki bir bara atıfta bulundu.

"*Mükemmel*," dedim rahat bir nefes alarak. "Yanında başka biri var mı?"

"Evet, Nel burada. Yarın geç saatlere kadar antrenmanımız olmadığı için geceyi biraz eğlenerek geçiririz diye düşündük. Lanet olası turne beni çılgın gecelerimizden mahrum bıraktı."

"Aynen öyle," diye kabul ettim. "Tyson'ı aradım ve Maeve'in yüzüne kapattı." "Eh, kimin umurunda? Onu mutlu ediyorsa, ben de mutluyum."

Hah. Keşke ben de öyle olabilsem.

9

LENA

A Uzun, sıcak bir duştan ve rahat kıyafetlerimi değiştirdikten sonra, Jackson'la şarkı söylemenin verdiği hissi *hâlâ* üzerimden atamamıştım. Belki de bunun nedeni

O sadece... *iyiydi.* Sahnede sizi içine çekebilecek doğal yeteneğe sahip pek çok adamla çaldım ve şarkı söyledim...

Yine de Jackson'ın *farklı* hissettirdiğini itiraf etmeliyim. *Muhtemelen ona katlanamadığım içindir.*

Uzaktan kumandayı elime alıp saate baktım. Saat neredeyse gece yarısıydı ve Maeve Tyson'la takıldıktan sonra *hâlâ* eve dönmemişti. Bu sinir bozucuydu, çünkü en iyi arkadaşımı özlemiştim...

Jackson'ın ona bizim hakkımızda bir şey söyleyip söylemediğini merak etmekten kendimi alamadım.

Anahtarının kapıdaki sesi beni zıplattı ve içeri girdiğini görmek için döndüm, biraz seksi görünüyordu - ki bu şaşırtıcı değildi. "Hey, çok geç kaldın. Yarın sabah beşte çekimin yok muydu senin?"

Kaşlarını bana doğru kaldırdı. "Evet ama ne zamandan beri benim bekçimsin Lena?" Ses tonu şakacıydı, ancak içinde bir parça kızgınlık da vardı.

"Sadece senin için endişelendim, hepsi bu." "Sana Tyson'la birlikte olduğumu söyledim."

İçimi çekerek başımı salladım. "Biliyorum. Ben sadece..."

"Çok hızlı ilerlediğimizi düşünüyorsun, biliyorum. Onunla görüşmeye başladığımdan beri bu konuşmayı milyonlarca kez yaptık."

"O sadece... çok fazla kız arkadaşı oldu," dedim sessizce. "Bana çok sert aşık olan ve aşkı geçtikten sonra artık ilişkiyle ilgilenmeyen biri gibi geliyor."

"Bu sefer farklı." Maeve çantasını yanımdaki kanepeye attıktan sonra kollarını göğsünde kavuşturdu. "Şu anda cidden *çok* yargılayıcı davranıyorsun. Benim için mutlu olamaz mısın?"

"Senin adına mutluyum," diye gerekçelendirdim. "Ben sadece... *endişeliyim.* İşleri ağırdan almak her zaman daha iyidir, biliyor musun?"

"Yani üç yıl boyunca arkadaş olup sonra hiçbir *şey* olmaması gibi mi?"

Şok içinde ağzım açık kaldı. "Bu çok alçakça Maeve."

"Hayır, değil," diye karşılık verdi. "Senin bütün sorunun bu. *Hiçbir zaman* şansını denemek ve aşık olmak istemiyorsun. Her şeyin mükemmel bir şekilde olmasını istiyorsun, tıpkı ailen gibi. Önce arkadaşlık, sonra *flört*, sonra *kur,* sonra aşk, sonra nişan, evlilik ve *sonra* da bebekler istiyorsun. Ya da her neyse."

"Neden bu kadar kaba davranıyorsun?" Onu tersledim, incinmiş ve gücenmiş bir halde göğsümü doldurdum. "Tek istediğim dikkatli olman. Senin incindiğini görmek istemiyorum Maeve. Sen benim en iyi arkadaşımsın..."

"Evet, oturup Bay Mükemmel'i beklediğini görmek istemiyorum, ki öyle biri *yok* Lena. Sonunda yalnız kalacaksın. Her şeyin tam olması gerektiğini düşünüyorsun ve sonra o tür bir adam karşına çıksa bile, senin için asla işe yaramıyor."

"Güçlü duygular hissetmediğim biriyle birlikte olmak istemiyorum."

"Ama nedense arkadaş olarak başlamak istiyorsun." Güldü. "Sadece *arkadaş* olmak, güçlü duyguların *olmadığı* anlamına gelir ve biliyor musun, bence yüzüne çarpsa bile yoğun aşkı bilemezsin. Muhtemelen o kişiden nefret ettiğinizi falan düşünürdünüz."

"Tamam, şimdi de abartıyorsun." Boğazımdaki yumrunun büyüdüğünü hissederek başımı salladım. "Hiçbir ilişkimin yolunda gitmemesi, birini sevseydim bunu bilmeyeceğim anlamına gelmez. Bunu söylemen çok *kaba*."

Maeve derin bir iç çekti, yüzü yumuşadı. "Biliyor musun, haklısın. Özür dilerim. Sadece... *herkes* Tyson ve benim deli olduğumuzu düşünüyor. Ama bu sadece *doğru* hissettiriyor. Bunu açıklayamıyorum ve sen benim *en iyi* arkadaşımsın. Beni desteklemeni istiyorum."

Suçluluk duygusu içime işledi. "Özür dilerim. Sadece kalbinin kırılmasını istemiyorum. O sadece zengin ve ünlü... Bu çok büyük bir risk gibi görünüyor."

Başını salladı. "Biliyorum, bu büyük bir risk... ama kalbimi kırsa bile, bence buna değer."

Gülümsedim, en başından beri bu kadar korkusuzca sevebilme yeteneğine hayran kaldım. "O zaman sanırım çenemi kapatıp senin adına mutlu olmalıyım."

Kıkırdadı. "Evet, öyle yapalım ve sana karşı böyle bir sürtük gibi davrandığım için özür dilerim. Sadece ailen gibi bir aşk bulmaya çalıştığını biliyorum. Bu konudaki azmine hayranım, sanırım... Sadece ideallerine uymadığı için gerçekten harika bir şeyi kaçırdığını görmek istemiyorum."

Dudağımı ısırdım ama başımı salladım. "Evet, yerleşmek istemiyorum."

"Ve tüm bunlardan bahsetmişken..." Karşımdaki koltuğa otururken sesi kesildi. "Oldukça büyük haberlerim var..."

Paylaşacağı haberlere hazırlanmak için koltukta yer değiştirdim. "Tamam..."

"Tyson'ın yanına
taşınıyorum." Güldüm.

"Şaka yapıyorsun."

Dudakları düz bir çizgiye düştü. "Hiç de değil, aslında."

Aramıza gergin bir sessizlik çöktü ve aniden birkaç dakika önce dökülen tüm özürler aklımdan uçup gitti.

"Nasıl... Neden... Maeve..." Başım ellerimin arasına düştü ve derin bir nefes almaya çalıştım. Bu kararın ne kadar aptalca olduğunu düşünsem de, göz ardı edemeyeceğim bir sorun vardı. "Sen burada olmadan kirayı karşılayamam."

Sanki bu gerçeği hiç düşünmemiş gibi birkaç kez gözlerini kırpıştırdı. "Yeni bir oda arkadaşı bulmak için bir ayın olacak..."

Başımı salladım. "Cidden... Şu anda bunun hakkında konuşmak bile istemiyorum." Kanepeyi ittim, kendimi onu kaybetmenin eşiğinde gibi hissediyordum. Ciddi ciddi eve geldi ve onun incinmesi konusunda endişelendiğim için beni azarladı - *ve* tüm o şüpheli kararları - ve sonra da kendi seçimlerim için bana geri dönme cüretini gösterdi...

Tüm bunlar olurken kısa süre içinde taşınacağını saklıyordu.

Ne halt edeceğim ben?

Yatak odamın kapısını çarparak kapattım ve kendimi derin nefesler almaya zorladım. Sinirden başka bir şey hissettiğim gerçeğini unutun.

Jackson'la bir şarkı söyledi, Maeve'le yaşadığı bu boktan durum her şeyi gölgede bıraktı.

Ve şu anda burada olmak istemiyorum.

Sertçe yutkunarak dolabımı açtım ve siyah bir atlet ile bir çift soluk anne kotu aldım. Giyindim, vanlarımı giydim ve sonra tereddüt ettim.

Saat neredeyse gece yarısı... Nereye gideceğim ki?

Telefonumu çıkarıp, yakın arkadaşlarımdan Mason'ın numarasına ulaşana kadar rehberimde gezindim. Arama düğmesine bastım -ki bu *hiç* yapmadığım bir şeydi- ama yine de açmasını umdum. Her zaman geç saatlere kadar barlarda takılırdı ve belki dikkatimi dağıtabilirdi. "...Lena?"

Mason cevap verdi, sesi telefonun sesinden sadece biraz daha yüksekti. arkasından konuşuyordu. "İyi misin?"

"Um..." Gözlerimde yaşlar oluşmaya başlarken sesim kesildi. "Sadece bir süreliğine evden çıkmam gerekiyor ve bu gece bir yerde oynayıp oynamayacağınızı merak ediyordum..."

"Evet, öyleyim." Sesi sanki dışarı çıkmış gibi kısılmıştı. "Ama iyi olduğuna emin misin? Bugün hafta içi. Yarın işin yok mu?"

Gülümsedim, beni bu kadar önemsemesi beni çok etkilemişti -her zaman önemserdi. "Evet, önemsiyorum ama bu uzun bir hikâye. Bu akşam konuşabilir miyiz? Nerede oynuyorsun?"

"O.C.'s adında VIP bir yer. Gelmek ister misin? Gelip seni almam gerekiyor mu? Sorun değil."

Sanki o da görebiliyormuş gibi başımı salladım. "Hayır, orada sadece Uber olabilirim. Geç bir sete gitmiş olmalısın?"

"Evet, tabii ki," diye kıkırdadı. "Bu gece burada oldukça yıldızlarla dolu bir kalabalık var. Ben şaşırdım. Geç saatlere kadar burada olmalarına şaşırdım. Belki bu gece ihtiyacım olan mola olur."

"Evet, umarım öyledir." Çantamı kaptım ve bir araç ayarlarken onu hoparlöre verdim. "İlginç biri var mı?"

"Hayır, anlayabildiğim kadarıyla değil. Son zamanlarda çok mesafelisin," diye ekledi dikkatimi çekerek. Gerçi o böyleydi ve Mason'ın beni bir arkadaştan daha fazlası olarak sevdiğini düşündüğüm zamanlar olmuştu...

Ama aramızda hiçbir zaman bir kıvılcım olmadı.

"Sadece başımda bir sürü şey vardı," dedim dikkatlice. "Ve bu gece kalmak zorunda olduğum derse kimin geldiğine asla inanamayacaksın."

"Dur tahmin edeyim... Reba?"

Güldüm. "Hayır, Bad Man's Land'den Jackson Whiss'ti."

"Vay anasını, bu çok havalı. Çok iyi bir müzisyen, biliyorsun. Onun ve grubunun daha önce burada olduğuna dair söylentiler vardı ama her yerde onları aradım."

Kalbim durdu. "Ve orada *olmadıklarından eminsin, değil mi*? Onunla karşılaşmak istemiyorum."

Bir an sessiz kaldı. "Ona aşık falan mısın?" "Bunun tam tersini dene."

"Vay be. O zaman gerçekten de bir pislik olarak nam salmış olmalı."

"Onun gibi bir şey," diye mırıldandım. "Ama orada olmadığından emin misin?"

"Evet. Ama yardımı olacaksa, sanırım arka VIP alanında Catie McHeron'ı gördüm ve kendisi harika bir şarkıcı. Bu gecenizi daha iyi yapacaktır, değil mi?"

"Evet," diye güldüm, yetenekli şarkıcıyı düşünerek. "Eğer ondan bir imza alabilirsem bu harika olur."

"Kovulmana neden olabilir," diye şaka yaptı. "Ama cidden, acele et ve buraya gel. Setim birde başlıyor, istersen bana katılabilirsin, tamam mı? Biz her zaman iyi bir ikili olduk, biliyorsun."

Tereddüt ettim, acaba bu akşam Jackson'la yaptığım düetten kurtulmak için ihtiyacım olan şey *tam olarak* bu muydu? "Bildiğim bir şey çalıyor musun?" "Sanırım. Sana şarkı listesini gönderirim, kararını yolda verirsin. Muhtemelen bunu yapmanın en iyi yolu bu. Yine de Devam etmeden önce en az üç atış daha yapmalıyım."

"Anlaştık, bana mesaj at. Aracım gelmek üzere," diye ekledim, haritaya bakarak mavi noktanın sokağıma girdiğini gördüm. "Birazdan görüşürüz." Telefonu kapattım ve beni evsizden biraz daha az gösterecek kadar makyaj yaparak banyoya yöneldim. Saçlarım doğal olarak saatler önce kurumuştu ve istediğimden biraz daha kıvırcık olsa da yeterince iyi görünüyordu - sahneye çıkıp bir kez daha sahne korkumla mücadele etmek zorunda kalsam bile.

İnsanların önünde piyano çalmak beni rahatsız etmiyordu - hiçbir zaman etmedi - ama ağzımı açıp bir şarkı söylemem gerektiği anda, bayılacakmışım gibi hissetmeden bunu yapmam neredeyse imkansızdı.

Ama bu gece bir kez daha denemeye değerdi... Jackson'ı unutmak için bile olsa.

Yatak odasından çıktım, Maeve'in görünürde olmaması beni rahatlatmıştı. Bir noktada uzun bir konuşma yapmamız gerekecekti ama bu gece o gece değildi. Acım o kadar tazeydi ki istemediğim bir şey söylemekten kendimi alıkoyamazdım...

Jackson hâlâ kafamın içindeydi... Ve bunu düzeltmem gerekiyordu.

10

JACKSON

"Gerçekten geri dönmek istiyor musun?" Aaron bana baktı, mavi gözleri içkiyle dolu bir gecenin etkisiyle donuklaşmıştı. "Bence senin evinde kendi partimizi vermeliyiz."

"Hayatta olmaz," diye karşılık verdim ona. "Bu gece bir avuç aptalın ortalığı dağıtmasını istemiyorum. Hiç havamda değilim."

"Ne zamandan beri?" Sesi biraz bulanıklaştı. "Nereye gidersek gidelim ortalığı karıştırmaya bayılıyorsun."

"Yeterince içmedim," diye itiraf ettim, cip bizi O.C.'ye doğru götürürken gözlerim kucağımdaki ellerimdeydi. Sadece... içki içecek havamda değildim ya da öyle bir şey...

Çünkü bu gece düşünebildiğim tek şey oydu.

"Bence geri dönmeliyiz," dedi Nel, Aaron'dan çok daha ayık bir şekilde. "Gece yarısından sonra her zaman en iyi gizli cevher müzisyenler vardır. İyi olanları bulup Tim'e göndermeyi severim. Ne olacağını asla bilemezsin. Birinin büyük işler başarmasının nedeni biz olabiliriz."

Belki de onlara Lena'dan bahsetmeliyim.

Ancak bir parçam nedense bu fikirden *nefret* ediyordu. Bu onun ünlü olmaması gerektiğini düşündüğümden falan değildi. Sadece... bazı nedenlerden dolayı onun sesini kendime saklamak istiyordum.

Ve bu çok garipti.

"Bu gece derdin ne senin?" Aaron omzuma yumruk attı. "Büyük bir sorunun varmış gibi ortalıkta dolanıyorsun."

"Bunu hep yapar." Nel bir kahkaha krizine girdi. "İşte böyle harika şarkılar yazıyor."

Araba barın önüne yanaştığında kıkırdadım. Hafta içi bir gece için hâlâ çok kalabalıktı ama zaten burası hiç uyumayan bir şehirdi. Şoförümüz kapının kilidini açtı ve ben de iterek açtım, içeriden gelen gürültü etrafımızdaki havayı delip geçti. Diğer ikisini bekleme zahmetine bile girmeden girişe yöneldim. Beyzbol şapkamı çoğunlukla gözlerimi kapatacak şekilde aşağı çektim. Beni yanlış anlamayın, bu boktan bir kılık değiştirmeydi ama gecenin bu saatinde çoğu insan bunu bir araya getiremeyecek kadar sarhoştu.

"Bekle, pislik." Aaron koşarak arkamdan geldi ve elini sertçe omzuma koydu. "Nel'in susmak bilmediği şu harika müziği dinlemek için *can* atıyorum."

"Muhtemelen suya geçmelisin," dedim, sesim neredeyse kendime yabancı geliyordu. "Ya da başka bir şey."

Hay sikeyim. Bu gece gerçekten kapalıyım.

"Sanırım daha fazlası için döndünüz?" dedi VIP girişindeki fedai. "Setine yeni başlayan gerçekten iyi bir adam var. Her zaman boktan işlere imza atar ama gerçek bir yeteneği var."

"Pekâlâ." Nelson arkamdan yumruğunu sıktı. "Belki gecesini güzelleştirebilir ve keşfedilmesini sağlayabiliriz."

"On sekiz yaşından beri bu iş için çok çalışıyor," dedi fedai. "Adı Mason Howard. Keyfini çıkarın."

On dakika içinde bu ismi unutacağımı bildiğim için omuz silktim. Barın arka VIP bölümüne adım attığımda loş ışığa alışmak için gözlerimi kırpıştırdım. Duman kokusu boğucuydu ama her neyse. Sert bir sağa döndüm ve ünlüler alanına giden merdivenleri tırıs tırıs çıktım - ezilmekten kurtulmak için gidilen yer - ve bara yöneldim.

Esmer barmen bana flörtöz bir bakış atarak, "Geri dönmüşsün," diye gülümsedi. "Aynı şey mi?"

"Ah, evet," dedim, sahnede eşyalarını hazırlayan kara kafalı adama bakarak. "Bu iyi olur."

"Bizim için de aynı şey geçerli," diye bağırdı Aaron arkamda bir yerden.

Sinirli bir şekilde içimi çektim. Önümüzdeki bir saat içinde zil zurna sarhoş olacaktı, bu kesindi. *Ben de öyle olmalıydım.*

Ama hayır. İşte oradaydım, korkuluklara en yakın masalardan birine oturmuştum, bir vızıltı bile olmadan. Dikkatimi adama yönelttim.

Neredeyse gitmeye hazırdı. Belki benim yaşımdaydı? Uzaktan pek anlayamadım ama onu görmek nedense bana şunu düşündürdü...

Babamın bir menajer tutacak parası olmasaydı ne olurdu? Oradaki ben olabilir miyim? Birinin beni fark etmesini sağlamaya mı çalışıyorum?

Suçluluk duygusuna çok benzeyen bir şey üzerime bir ton tuğla gibi çarptı ve onu uzaklaştırmak için elimden geleni yaptım. Sanki köhne bir sınıfı ziyaret etmek ve Lena Harris'le birlikte aptalca bir şarkı söylemek içimde *tuhaf* bir şeyi tetiklemişti.

Ve bu hoş karşılanmadı.

"Selam millet, ben Mason," diye konuştu adam mikrofona, sesi derindi.

Country şarkıcısı mı?

Aaron ve Nel masada bana katıldılar, tabureleri çekip oturdular.

-Gerçi Aaron ilk denemesinde neredeyse yüzüstü düşüyordu. Barmen içkilerimizi getirdi, benimki buzlu bir Jameson'dı ve önümüze koydu. Benimkini elime aldım ve su gibi yudumladım... çünkü buzun erimesine izin verirsem aslında öyle olacaktı.

"Bu adam buraya sığmayacak gibi görünüyor." Nel birasını yudumlarken güldü. "Belki de bu yüzden ona sürekli son sırayı veriyorlar."

"Belki," diye mırıldandım, tam gitarını eline aldığı sırada. Bir tür halk ezgisi tıngırdatmaya başladı. Ancak adam ağzını açıp şarkı söylemeye başladığı anda fikrimi değiştirdim.

Çok iyiydi.

"Vay anasını," dedi Nel ve hemen cep telefonunu çıkarıp video çekmeye başladı. Adamın sesi kaşlarımı kaldırmama neden olan derin ve yumuşak bir tınıya sahipti. Bu adam kesinlikle bir plak anlaşmasını hak ediyordu ve şarkı söyledikçe buna daha çok inanıyordum.

"Kahretsin..." Aaron dedi ki. "Bununla tanışmamız gerekiyor."

Başımı salladım, melodinin büyüsüne kapılmıştım. Barmenin bana yeni bir içki verdiğini bile fark etmemiştim, ta ki içkiyi dudaklarıma götürüp taze yanıkla şaşırana kadar. Ayağımı taburenin parmaklığına vurarak akustik setin tadını çıkardım.

Bir gruba ihtiyacı var, belki de yoktur.

Adam -Mason Howard ya da her neyse- bu işi gerçekten iyi yapıyordu. İlk şarkıyı bitirdiğinde kalabalık alkışladı ama adamın hak ettiği coşkuyla değil.

Ben de öyle yaptım.

Ayağa kalktım ve yüksek sesle bağırarak alkışladım. Aaron ve Nel de aynı şekilde bana katıldılar.

"Ünlü olmayı hak ediyorsun!" Aaron artık çoğunlukla sessiz olan bara doğru bağırdı. Adam başını kaldırıp bize baktı, gözlerini kısarak bize doğru baktı.

Ve buradan bile, yüzünde bir tanıma titreşimi gördüm - ama bizi gördüğü için o kadar da heyecanlı görünmüyordu.

Müziğimizi sevmiyor olmalı.

Omuz silktim ve tekrar oturdum, bundan rahatsız bile olmadım. Herkes farklı şeylerden hoşlanırdı. Ancak, tam bunu düşünürken, mikrofona doğru eğildi.

"Umarım özel bir misafirim olmasında bir sakınca yoktur." Herkes alkışladı.

"Yıllardır iyi bir arkadaşımdır, böyle iyi konserler almadan çok önce beni destekliyordu."

İyi mi? Asla değil. Burası bir bok çukuru.

"Her neyse, hadi gel." Ön masada oturan birine el salladı. "Onlara neler yapabileceğimizi gösterelim."

Gözlerim tekrar içkime kaydı, aklım bütün gece olduğu gibi yine Lena'ya gitti. *Hay sikeyim.* Sanki kafamın içinde tekrar şarkı söylediğini duyabiliyordum.

Ama kafamın içinde *değildi*.

"Vay anasını." Aaron yumruğunu masaya vurarak gülümsedi. "Bu tanışma ve selamlaşma toplantısındaki kız, Tyson'ın kız arkadaşının arkadaşı!"

Mümkün değil.

Başımı çevirdiğimde Lena'nın Mason'ın yanında durduğunu ve ikisinin orijinali Zach Bryan ve Kacey Musgraves'e ait olan "I Remember Everything" şarkısının cover'ını yaptıklarını gördüm.

Ve *inanılmazdı.*

"Birlikte olmalılar." Aaron bir iç çekti. "Yani, adamım..."

Ne oluyor be? Sahne korkusu buraya kadarmış.

Sertçe yutkundum ve ona daha iyi bakabilmek için şapkamı çıkardım. Her zamanki gibi rahat giyinmişti... ama tıpkı daha önce olduğu gibi, bu onun için işe yaramıştı. Kırmızı dudaklarında parlayan ışıklarla muhteşemdi.

Sanki gözlerimin üzerinde olduğunu hissetmiş gibi ikinci *dizeye* bana bakarak başladı. İfadesi neredeyse şoka dönüştü ve omuz silkmiş olan Mason'a baktı.

Neden ona bakıyor?

Bu beni neden *rahatsız ediyordu* ki? İkisinin sesi daha saatler önce *bizimki* gibi birbirine karıştığında başım dönmeye başladı. Sanki... sanki az önce bana ihanet etmiş gibi hissettim.

Ve bu benim için *delilikti*.

"Nereye gidiyorsun?" İkinci boş kadehimi masanın üzerine bırakıp merdivenlere yöneldiğimde Nel arkamdan seslendi.

"Kıskanıyor," diye güldü Aaron. "Onunla birlikte şarkı söylediği videoyu daha önce görmüştüm ama onu savunmak gerekirse, sahnedeki bu adamla olduğundan çok daha fazla kimyası var..."

Ayakkabılarım merdivenlerden gümbür gümbür inerken ne dediğini bile anlayamıyordum. Hava almaya ihtiyacım vardı. Kadın zihnimin her köşesine bulaşmıştı.

Ve onu orada *istemiyordum*.

Kapıya yönelmek için köşeyi döndüğümde şarkıyı bitirdiler ve Lena'nın eğilip Mason'ın yanağına bir öpücük kondurduğunu görerek olduğum yerde durdum.

Sikerim böyle işi!

Öfke vücuduma yayıldı ve ellerimin titremesine neden oldu. Bütün viskiler bir anda bana vurmuş olmalıydı. Kadınların ne yaptığı hiç umurumda olmamıştı, özellikle de benim olmayanların. Hatta. Mesela! Ama tek düşünebildiğim Florida'daki odada benimkinin altında yatan bedeniydi ve bu gece o şarkıyı söylerken bana nasıl baktığı.

Sonra gitti ve başka biriyle şarkı söyledi.

Başımı salladım, aniden kendimle kesinlikle saçma bir savaşa girdim. Aaron ve Nel'in hala güldüklerini duyabiliyordum ve küçük bir çocuk gibi öfkelenmemden keyif aldıklarından emindim. Arkamı döndüm ve çıkışa doğru ilerledim...

Eve gitmem gerek.

"Hey," diye seslendi arkamdan bir ses.

Kendimi kontrol etmeye çalışarak gözlerimi kapattım ve Lena'yı yakından görmek için arkamı döndüm. *Neden şimdi bana bu kadar çekici geliyordu ki?*

"Ne?" Bakışlarını üzerimde tutarken dişlerimi sıktım.

Kaşlarını kaldırdı. "Şey... Mason'ı dinleyip dinlemediğini merak ediyordum. Onun hakkında ne düşünüyorsun?"

Aman Tanrım. Erkek arkadaşına bir iyilik yapmam için beni ikna etmeye çalışıyor.

"Ben bu oyunu oynamıyorum," dedim sert bir ses tonuyla. "Ben lanet olası bir yetenek avcısı değilim, Lena."

"Ben... özür dilerim..." Sesi kesildi. "Düşündüm ki... siz çocuklar çok ilgili görünüyordunuz."

Ve sana *çok düşkün görünüyordu*.

"Hey, Lena!" Nel'in sesi yankılandı. "Siz ikiniz neden yukarı gelip bizimle içmiyorsunuz? Mason da gelebilir, on beş dakika içinde setini bitirir bitirmez. Onun videosunu çoktan menajerime gönderdim, sen de varsın. Gerçekten çok iyisin."

Nel'e bakarak, "Sanırım bu gece eve gideceğim," dedim.

"Hayır, değilsin." Nel kahkahayı bastı. "Sen sadece şarkı söyleyen arkadaşını paylaşmak zorunda kaldığın için kıskanıyorsun ama bence Mason'la birlikte çok iyiler."

Lena bana tuhaf bir bakış atınca içten içe irkildim. Görünüşe göre kalmam gerekiyordu -sadece hasar kontrolü için. İhtiyacım olan son şey, onu *gerçekten* düşündüğümü düşünmeye başlamasıydı.

Gerçeği bilmesine gerek yoktu.

11

LENA

I masanın karşısından bana *bakmayan* Jackson'a baktı. *Onun nesi vardı? Neden bana öyle baktı?*

Şarkı söylemek mi? Neden şimdi bana bakmıyor?

Ben sahnedeyken onu fark etmek zor olmuştu ama fark ettikten sonra yüz ifadesini okumak kolay oldu. Şarkı söylemeye başladığımda *rahatsız* olmuştu ve sonra hışımla çekip gitti. Gerçekten kötü olduğumu falan mı düşünüyordu?

Kafam *çok* karışmıştı.

"Bir içki daha ister misin?" Nel yüzünde bir gülümsemeyle teklif etti. "Mason buraya geldiğinde ona da birkaç kadeh alırız."

"Teşekkürler." Jack and Coke'umun dibindeki sulu karışımdan bir yudum aldım. Sabah çok *yorgun* olacaktım ama Mason'la şarkı söylemek

-Ve potansiyel olarak onunla bir anlaşma yapmak, o anda Jackson'la yaşadığım cehenneme değerdi.

"Yani..." Aaron kelimeyi ağzında geveleyerek çıkardı. "Siz ikiniz birlikte mi yatıyorsunuz?" Gözlerini deviren Jackson'a baktım. "Hayır."

"Neden onunla yatmak isteyeyim ki?" Jackson benim cevabımdan çok daha keskin bir şekilde karşılık verdi. *Şaşırtıcıydı*.

Nel birasını dudaklarına götürürken kıkırdayarak, "Ona sanki onunla yatmak istiyormuşsun gibi bakıyorsun," d e d i .

"Sanki onunla *evlenmek* istiyorsun da." Aaron sarhoş bir kahkaha attı.

"Siz aptalsınız," diye karşılık verdi Jackson. "Onunla aynı odada bulunmaya bile tahammül edemiyorum."

Başımı çevirip ona ters ters baktım, sözlerinin verdiği acıyı görmezden geldim. "Bu gece neyin var senin? Her zaman kabasın ama bu çok saçma. Kötü bir gece geçiriyorum ve sadece başa çıkmaya çalışıyorum." Bunu tüm masanın önünde itiraf etmemeliydim ama alkol her zaman filtrelerimi etkilemiştir.

Jackson bakışlarımı tuttu ve *yemin ederim*, bir anlığına yeşil gözlerinde pişmanlık vardı. "Tamam."

Tamam mı? Ciddi misin?

"Gidip biraz daha içki alacağım," dedi Nel, ikimize bakarak. "Ben dönene kadar birbirinizi öldürmeyin."

"İşemem lazım," diye ağzından kaçırdı Aaron, tabureden kayarak banyoya doğru ilerledi. Başımı sallayarak gidişini izledim. Bu onun için iyi bir görüntü değildi.

"Ne oldu?" Jackson aniden sordu, sesi kalbimin göğsümde takla atmasına neden olacak kadar yumuşaktı.

"Ne?"

"Bu gece ne oldu?" Yüzü ifadesizdi ama gözleri de sesi kadar yumuşaktı.

Tereddüt ettim, söylediklerimi yüzüme vurup vurmayacağına karar vermeye çalışıyordum. "Maeve bu gece bana bir ay içinde taşınacağını söyledi, yani bir oda arkadaşı bulmak için sadece bir ayım var." Bunu söylerken kendimi aptal gibi hissettim, çünkü bu onun *asla* anlayamayacağı bir sorundu.

Her zaman ihtiyaç duyduğundan daha fazla parası olmuştu.

"Bu berbat bir şey," dedi, gözleri içkisine kaydı. "Bahse girerim Tyson'ın yanına taşınıyordur."

"Evet," diye alay ettim. "Ve neden her şeye bu kadar hızlı atladığını anlamıyorum."

Jackson omuz silkti. "Ben de öyle. Tyson aptalın teki. Sonunda sadece bir sürü kalp kırıklığına yol açacak."

Başımı sallayarak onayladım. "Evet, biliyorum. O kadar hızlı düşmek aptallıktı." "Düşmek *bile* aptallık." Jackson bana baktı ve bakışlarımı tuttu.

Ve o anda kaldık, gözleri benimkilerle kilitlenmişti. Kalbim göğsümde anlamsızca atıyor, içimde bir şeyler yanıyordu.

Sadece viski... Sadece viski.

Jackson parmaklarını saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Neden bilmiyorum-"

"Hey!" Mason'ın sesi sözümüzü kesti ve Jackson hemen sessizliğe bürünerek, kapanışın başladığı sahneye doğru geri döndü.

"Sesin harikaydı," diye selamladım onu, yanımdaki tabureyi okşayarak. "Gerçekten çok iyiydin."

"Sen de öyle." Bana bir sırıtış fırlattı.

Jackson'ın iç çektiğini duydum ama onu görmezden geldim. Belli ki yine çocuk gibi davranmaya başlamıştı. Yüzümdeki gülümsemeyi korudum ve neyse ki Nel ile Aaron'un tekrar masaya dönmesi sadece birkaç dakika sürdü.

"Gerçekten çok iyisin," diye yorumladı Nel, içkilerinden birini daha dağıtırken geri attı.

"Teşekkürler." Mason gülümsedi. "Bağımsız olarak yaptığım bazı müzikler var, ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsunuz. Bu sadece bir algoritma oyunu ve diğer şeyler. Bunu gerçek izlenme ve hayranlara nasıl dönüştüreceğimi bulmak zor."

Nel başını salladı. "Evet, bu konuda endişelenmemize gerek olmamasına sevindim. Hâlâ bir sosyal medya varlığımız olduğunu biliyorum - ve buna erişimimiz var - ama neyse ki halkla ilişkiler ekibimiz tüm bunlarla ilgileniyor."

"İşte rüya bu," diye kıkırdadı Mason, gözleri benden Jackson'a kayarken. "Demek Lena'nın müzik dersine gittin?"

Jackson'ın harekete geçmesini ya da kaba bir şey söylemesini bekliyordum ama şaşırtıcı bir şekilde bunu yapmadı. Sadece başını salladı, içkisini eline aldı ve uzun bir yudum aldı. "Evet, öyle yaptım. Çok şirindi. Çocuklar iyidir."

Mason güldü. "Evet, öyleler. İnsanda yuva kurma isteği uyandırıyorlar."

"Bir dakikalığına," diye ekledi Jackson, gözleri nedense *benim üzerimdeydi*. Yer değiştirdim
sandalyemde oturdum ve akıllı saatime baktım.

Ugh.

Yorgunluk artık vücudumu çekiştiriyordu ve sabah işe gitmem gerekirken geç saate kadar dışarıda *kalmamı umursamayan* tavrım birden değişti. "Sanırım ben çıkacağım."

"Şimdiden mi?" Mason kaşlarını çattı. "Eskiden barı hep kapatırdın."

Jackson kaşlarını kaldırdı. "Sen mi yaptın?"

"Evet, daha önce sabah ilk iş olarak gitmem gereken bir işim vardı. Zaman değişti ve ayrıca geceleri yeterince uyumak önemli." Masadakiler kıkırdadı ve sesimin bir inek gibi çıktığını biliyordum... ama her neyse. Uykuya ihtiyacım vardı.

"Kahretsin," diye iç geçirdi Mason. "O zaman eve gittiğinden emin

olacağım."

"Teşekkür ederim," dedim ona, tabureden kayarak indim ve diğerlerine döndüm. "Bu geceki içkiler için de teşekkürler. Eğlenceliydi." Hepsi başıyla onayladı. Ancak Mason ayağa kalkıp bana katılamadan Jackson sandalyesinden kalktı.

Mason'a, "Onu eve götüreceğim," dedi. "Sen gecenin geri kalanının tadını çıkar. Aslında daha erken ayrılmayı planlıyordum."

"Dostum, teşekkürler. Sen en iyisisin," diye cevap verdi Mason, içkisini alıp fondip yaparken. "Minnettarım."

Çıkışa doğru birkaç adım attık ve ben hâlâ kararımı verememiştim. "Eve gittiğimden emin olacak mısın?"

"Evet," dedi omuz silkerek ve bana merdivene doğru gitmemi işaret etti. "Yorgunum ve az önce gitmek üzere olduğumu gördün. Eve gitmeye hazırım."

"Bu şaşırtıcı," diye güldüm ve başımı salladım. "Ertesi gün öğle yemeğine kadar dışarıda kalıp parti yapan sensin, değil mi?"

Yüzünü buruşturdu. "Bu biraz fazla olabilir."

Gülerek merdivenlerden en alt kata indim ve fazla insan kalmadığını fark ettim. Jackson yürürken telefonuyla konuşuyordu ve ben de ne kadar yorgun olduğum için kendi ayaklarıma takılmamaya odaklandım.

"Araba hemen dışarıda," dedi Jackson, kapıyı bana açmak için tam zamanında telefonundan başını kaldırarak. "Sanırım uyukluyor ya da öyle bir şey yapıyordu. Onu buraya getirmek yirmi mesaj falan sürdü."

"Zor hayat. Ben sadece Uber kullanıyorum," diye homurdanarak kaldırımın kenarına park etmiş siyah Tahoe'ya doğru ilerliyorum.

"Evet, Uber her zaman güvenli değil," diye yorumladı Jackson yolcu kapısını benim için açarken. Gece sessizdi ve görünürde hiç paparazzi yoktu - ya da gerçekten hiç kimse.

"Uber eve yürüyerek gitmekten ya da sarhoşken araba kullanmaktan daha güvenli," dedim ona içeri girip deri koltuğun diğer tarafına geçerken.

Jackson kıkırdayarak, "Evet ama böyle bir şey yapmayı hiç düşünmedim bile," dedi ve kapıyı çarparak kapattı.

Şoför dikiz aynasından ikimize de baktı. "Nereye?"

Jackson milyonlarca kez söylemiş gibi adresimi söyledi ve sonra bana döndü. "Gitmek istediğin yer orası mı? Yoksa Maeve ile kavga ettiğiniz için başka bir yer mi var?"

Birkaç kez göz kırptım, bu *dostça* davranış karşısında yine şaşırdım.
-Ve onun için nasıl çalıştığını. "Ev iyi. Eminim uyuyordur.

hemen şimdi."

"Ya da Tyson'ın yanına."

"Touché," diye homurdandım, emniyet kemerimi yerine taktım ve kapı paneline yaslandım. "Artık yatağa gitmeye çok hazırım."

Jackson güldü. "Eskisi gibi gece kuşu değilsin. Aslında seni o kadar eğlenceli biri olarak hayal edemiyorum."

Ah, pislik Jackson geri döndü.

Omuz silktim ve bana sabitlenmiş yeşil gözlerle buluşmak için başımı çevirdim. "Hiçbir zaman *senin* eğlence seviyene ulaşamadım ama eskiden şimdikinden çok daha fazla dışarı çıkardım. Şimdi sadece önceliklerim var... ve bir işim. Ayrıca akşamdan kalma olmayı sevmiyorum."

"Bana bir *fuddy dud* gibi geliyor."

"Cidden az önce *fuddy dud* mu dedin?" Kahkahalara boğuldum ve ellerimi yüzümde gezdirdim. "Seninle yapamam."

Gülümsedi ve bu muhtemelen rock yıldızının yüzünde gördüğüm en samimi *gülümsemelerden* biriydi. "Evet, biliyorum." Jackson koltuğa yaslandı ve gözlerini kapattı. Orada ona hayran kaldım, kaslı kolları, sivri çenesi ve yüzündeki rahat ifade... Yakışıklıydı.

Belki biraz da alkolün etkisiyle kendimi biraz cüretkâr hissediyordum. "İşte." Şoförün sesi düşüncelerimi böldü.

Kendime geldim. "Bıraktığın için teşekkürler." Parmaklarım kapı kolunu kavradı ve kapıyı iterek açtı, sabahın serin havası tenimi gıdıklıyordu. "Seninle kapıya kadar yürüyeceğim," dedi Jackson, ben daha kapıyı açamadan dışarı fırlayarak.

Protesto.

Ne oluyor be?

Onunla cipin ön tarafında karşılaştım ve şaşkınlığımı gizleyemedim. "Bunu neden yapıyorsun?"

"Neden bu kadar çok soru soruyorsun?" diye karşılık verdi, ateşli bakışları omurgamdan aşağı bir ürperti gönderdi. Göğsümden süzülen sinirle karışık heyecanı üzerimden atmaya çalıştım ama işe yaramadı... ve kapıya yaklaştıkça içimde sıcak bir his oluşmaya başladı.

Jackson arkamdan verandaya çıktı ve kapı çerçevesine yaslanana kadar durmadı. "Demek burası senin evin."

Sesinin ne kadar garip çıktığını görünce kıkırdadım. "Evet, burası benim evim. Kaç kere bir kadını kapıya kadar geçirdin? Çünkü konuşman berbat."

"Asla," diye cevap verdi.

Gözlerimi ona diktim. "Hiç korkunç değil mi yoksa daha önce hiç bir kadını kapısına kadar götürmedin mi?" Bu soruları sormaya neden cesaret ettiğimden emin değildim ama verdiği tepkiler *heyecan* vericiydi.

Gözleri yüzümde oyalandı ve keskin bir nefes verdi. "İkisini de. İkisini de hiç yapmadım." Sonra parmakları aniden uzandı ve saçlarımın bir kısmını yüzümden itti.

"Saçım berbat durumda." Sesim titriyor, kalbim göğsümde çılgınca çarpıyordu.

Jackson'ın kaşları çatıldı, parmağı kalçalarımın sıkışmasına neden olacak şekilde beni partideki geceye geri götürdü. "Ben öyle düşünmüyorum."

Az önce bana iltifat mı etti?

"Teşekkürler..." Kapı tokmağına doğru gittim ama beni durdurdu, dudaklarımı dudaklarına çekti.

Ve vücudum arzuyla çılgına döndü. Elleri başımın arkasını kavradı, parmaklarım tişörtünün altında gezinirken ağzımı onunkine doğru tuttu ve altındaki bedeninin sıcaklığını hissetti. Alt dudağımı ısırdı ve dilinin her santimini okşamasına izin vererek bir inilti çıkardım.

Ağzı benimkinden ayrılırken nefesim kesildi, elleri çoktan belime doğru kaymıştı. "Ne... Ne yapıyorsun?" Beni kapıya doğru sıkıştırdığında boğulacak gibi oldum.

Durakladı, dudaklarını ensemden çekti ve bana bakmak için geri çekildi. "Bunu yapmak istemiyor musun?"

"Ben... bu... bu yüzden mi beni eve getirmek istedin?" Bu soruyu sorduğum için utanıyordum ama içimdeki güvensiz kız aniden *her şeyi* sorgulamaya başlamıştı. Birbirimizden *hoşlanmıyorduk* bile.

"Hayır, seni eve getirmemin ya da kapıya kadar geçirmemin nedeni *bu* değil." Bakışları yumuşaktı. "Seni aklımdan çıkaramıyorum Lena ve bu gece çok seksi görünüyorsun."

Sözlerini nasıl karşılayacağımdan tam olarak emin olamadan düşünürken kafamda uyarı zilleri çalıyordu. Jackson'ın ne kadar sarhoş olduğundan ya da olmadığından bile emin değildim.

Jackson birkaç dakika sonra, "Gidebilirim," diye mırıldandı. "Adamların muhtemelen arabaya ihtiyacı vardır zaten." Gitmek için döndü ve belimdeki tutuşunu gevşetti.

Ve hayal kırıklığına uğradım. Asla birazcık *yaşayamazdım*.

"Hayır, bekle." Kolunu tuttum ve hafifçe çektim. "Gitme."

Etrafında döndü ve hiçbir uyarıda bulunmadan beni yerden kaldırdı ve yüzünü boynuma gömdü, bıraktığı yerden devam etti.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Parmaklarım saçlarının arasından geçerken ereksiyonunun kot pantolonumun üzerinden bana doğru baskı yaptığını hissettim. Başımı kapıya yasladım, parmaklarım zaten kilidini açmış olduğum kapı koluna uzandı. Parmaklarımın arasında yuvarladım ve kapı açıldı.

Jackson karanlık bir şekilde kıkırdadı ve bakışlarımla buluşmak için geri çekildi. "Ben de bu daveti bekliyordum."

12

JACKSON

Onu evin içinde dolaştırırken sikim zonkluyordu, beni yatak odasına yönlendirene kadar durmadım. Onu yatağa yatırmadan önce odaya bakma zahmetine bile girmedim. Sadece kaldığı yerden devam etmek istiyordum.

En son kaldığımız yerden.

Gömleğini başından aşağı yırttım, o da aynı hevesle karşılık verdi ve benimkini de yırttı. Daha öncekinin aksine tereddüt etmedim, sütyeninin kancasını çözdüm ve *sonunda* diri göğüslerine baktım.

Ve hayal ettiğimden bile daha iyiydiler.

"Siktir," diye mırıldandım, dürtüye karşı koyamadım. Dudaklarım göğsüne indi, yumuşak tenini ağzımın içine çekerken sırtı kamburlaştı. Haykırdı ve ellerimi hâlâ kot pantolonla kaplı kalçalarında gezdirdim.

Bunları çıkarmalıyım.

Hayatım boyunca bir kadını çıplak görmek için hiç bu kadar çaresiz hissetmemiştim ve parmaklarım daha önce hiç başkasının kıyafetlerini çıkarmadığım gibi kot pantolonunun düğmesini karıştırdı. Ama o anda öyle hissetmiyordum.

Bu kadınla ilgili bir şey her şeyi yeni hissettiriyordu. Ve

bu çok *yüksekti.*

Kotu aşağı sıyırdığımda kalçaları altımda kıpırdandı, siyah dantelli tangası ve göz alıcı kremsi teni ortaya çıktı. Kotu odanın diğer ucuna fırlattım ve duvara çarpma sesi Lena'nın duraklamasına neden oldu.

"Maeve'i uyandırmak istemiyorum."

"Umarım yaparız," diye homurdandım, iç çamaşırını parmaklarımla yakalayıp aşağı doğru sürüklerken kalbim heyecanla çarpıyordu. "Bütün şehri uyandırsak bile umurumda değil."

Bu yorumla gözleri karardı ve ne kadar inanılmaz derecede seksi olduğuna dair bir fikri olup olmadığından emin değildim. Daha az ses çıkararak kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım. Sikimi serbest bırakmak iyi hissettiriyordu ama tek düşünebildiğim önümdeki kadının tadına bakmaktı.

Üzerine eğilerek dudaklarını tekrar vahşi bir öpücüğe boğdum, acele etmemeye kararlıydım. Bu coşkunun acelesi yoktu.

Büyük ihtimalle sonumun bu olduğunu biliyordum. Lena'yı bir daha göremeyecektim, bu ruh halim için iyi olmazdı. O, tanıdığım en ilgi çekici ve sinir bozucu kadınlardan biri olarak kalp kırıklığı yaratıyordu.

Göğüslerine ulaştığımda acele etmedim, şımartırken onları avuçladım, emdim ve yalama onu kadar benim horozoldu hakkında için patlayacaktı. Ben aşağı doğru inmeye devam ederken inledi, ellerim ipeksi teninden aşağı kayıyordu. "*Ooh*..." Dilimi klitorisinin üzerinde gezdirmeden önce her ikisini de öperek iç uyluklarına doğru ilerlediğimde inlemeleri odayı doldurdu. Titredi Tırnakları omuzlarıma batıyordu. Yemin ederim, tam o

anda boşalabilirdim.

Tadı cennet gibiydi ve onu önce yavaşça ağzıma aldım, iki parmağım amına bastırıyordu. Kalçaları bana doğru çarpıyordu ve ben her saniyesinin tadını çıkardım.

"*Jackson*," diye sızlandı, beni *deli* ediyordu.

Hayatım buna bağlıymış gibi hızımı artırdım ve o da benimle birlikte hareket etmeye başladı - ama bu hiç hoş değildi.

Hayır, onu uçuruma sürükleyen *ben* olacaktım.

Kalçalarına yapıştım ve onu hareketsiz tuttum. Şaşkınlıkla haykırdı ama ben sağlam durdum, amını ağzıma dayadım ve hırladım. İnlemeleri giderek artıyordu ve tüm mahallenin onu duyabileceğinden oldukça emindim...

Umarım dudaklarından dökülen benim adımdır.

Birkaç vuruştan sonra vücudu titredi, bacakları avuçlarımda sarsıldı ve *tam* istediğim şeyi yaparak orgazm oldu.

"*Aman Tanrım, Jackson*!"

Onu kendime doğru çektim, orgazmını dilimi içine sokarak geçirdim. Omuzlarım tırnaklarından yanıyordu ama onu hareketsiz tuttum, acı sadece beni daha fazla tahrik etmeye yarıyordu.

Kendine geldikçe nefes alışları ağırlaştı ve ben de tutuşumu gevşettim.

"Çok özür dilerim." Ayağa kalktığımda

gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne için?"

Omuzlarımı işaret etti, ben de aşağı baktım ve birkaç yerden kan sızdığını gördüm. Omuz silktim.

"Umurumda değil. Şu anda sadece senin içinde olmak istiyorum," diye homurdandım ve bacaklarını yatağın kenarına doğru sürükledim. "Ve yapacağım şey de tam olarak bu."

Ciyakladı ve ben de eğilip kot pantolonumu yukarı çektim.

Lanet bir prezervatife ihtiyacım var.

"Hadi," diye inledi sikim onun girişini okşarken.

Çıldırmış gibi hissederek sonunda aradığım şeyin folyo ambalajına ulaştım. Kaç yaşında olduğuna dair en ufak bir fikrim yoktu ama bu fırsatı kaçırmamın imkanı yoktu. Birini hiç bu kadar çok istememiştim.

Onu yırtıp açtım ve üzerime gerdim ve bu sırada Lena hala bana karşı kıvranıyordu.

Ben de ona tam olarak istediğini verdim.

İçine daldığımda nefesimi tutmak zorunda kaldım, amı sikimi bir eldiven gibi kavramıştı. "Kutsal-" diye inledim, o da aynı anda inledi. Aklımı başıma toplayana kadar birkaç dakika boyunca orada, onun içinde kaldım. Tam o anda onun içinde patlamak benim için hiçbir şey olmazdı.

Ama ben bir rock yıldızıydım ve iki pompalı bir mankafa olmak benim için utanç verici olurdu.

"Aman..." Gözleri kapalıydı, kalın dudakları baş döndürücü öpücükler yüzünden şişmişti. Ve yine de, onu yeterince öpmemişim gibi hissediyordum...

Ben de eğildim ve dudaklarını dudaklarıma aldım. Umutsuzca bana sarıldı ve ben de onun coşkusuna karşılık verdim. Bu kadın nasıl tutkulu sevişileceğini biliyordu ve tek gecelik bir ilişki olup olmadığım umurumda değildi...

Ruhumu etkiledi.

Kollarım onu sardı, kalçalarımı sallamaya başladığımda vücutlarımız ten tene temas etti ve onu tekrar tekrar doldurdum. Dudakları benimkilerden ayrılıp çenemden aşağı indi ve kulak mememi ısırmak için durakladı. Memnuniyetle homurdandım ve daha yoğun bir şekilde içine girdim.

Ona tutundum, zevk vücudumda yuvarlanırken ve göğsümün derinliklerinde bir şey değişirken zorlukla nefes alabiliyordum. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu ama

O an ruhani bir anın sınırındaydım - sonunda insanların neden böyle şeyler hakkında şarkı yazdığını anladım.

"Tekrar boşalacağım," diye fısıldadı boynuma, derimi ağzına almadan hemen önce. Sesi boğucu ve şehvetliydi, beni uçurumun kenarına gönderdi.

Siktir, siktir, siktir.

Amcığı sikimin etrafını sararken patladım, boğazımın arkasından derin bir hırıltı kaçtı. Dirseğimle kendimi yakalayarak aşağı doğru yığıldım. Göğsü bana karşı kabardı ve saçlarımı karıştırırken başımı boynuna gömdüm.

Az önce ne oldu öyle?

Hareket etmedim, gözlerimi kapadım ve onu içime çektim. Seksimizle karışan sıcak amber ve vanilya kokusu burun deliklerimi doldurdu ve her şeyi hafızama işledim. Lena'nın bu halini *asla* unutmayacaktım.

"Nefes alamıyorum," diye mırıldandı ve hemen ardından kıkırdadı.

Kendimi yataktan kaldırdım ve onun bakışlarıyla buluştum. Orada daha önce hiç görmediğim bir pırıltı vardı ve acaba ben mi kaçırmıştım diye düşündüm...

Ya da buna ben sebep olduysam.

Onu mutlu edebilir miydim?

Başımı salladım ve boğazımı temizledim. Sonunda kalbi kırılacak bir aptal gibi düşünüyordum. "Seni parçaladığım için özür dilerim..." Ondan ayrılıp sırtüstü dönerek söyledim. "Sayılır, her neyse."

"Üzülme," dedi, doğrulup bacaklarını yataktan kaydırarak. Ayağa kalktı ve odaya göz gezdirdi.

"Gömleğimi giy," diye ağzımdan kaçırdım, ağzımdan çıkana kadar ne söylediğimin farkında bile değildim. *Hiçbir zaman* bir kadının gömleklerimden birini giymesine izin vermemiştim. Bu sanki bir kuralım gibiydi.

Ama belli ki bu gece kötü kararlarla doluydu.

Onu yerden aldı ve başının üzerinden geçirdi... ve *lanet olsun,* inanılmaz görünüyordu. "Ben resmen bir hayranım," diye dalga geçerek en aptal pozunu verdi.

"Hiç sanmıyorum," dedim dağınık, seksi sarı saçlarına bakarak. "Asla bir groupie olmayacaksın."

Kaşlarını çattı. "Neden?"

"Çünkü çoğu zaman hayranların elden ele dolaşmak gibi bir sorunu olmaz ve benim de seni paylaşmamın imkanı yok."

Lena burnunu kırıştırdı. "Bu iğrenç."

Gözlerimi devirip doğruldum. "Grup arkadaşlarımın yattığı hiç kimseyle yatmadım. Merak etme." Ayağa kalktım, ona göz kırptım, boxer'larımı sıyırdım ve kendimi toparlamak için banyoya yöneldim. Etrafımda dönen tüm bu duygular yüzünden kafam karmakarışıktı.

Ve nereden geldikleri hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Tyson çok sert düştüğünde böyle mi hissediyor?

"İyi misin?" Lena banyoya baktı ve ben aynanın önünde boxerımla dururken bana tuhaf bir bakış attı.

Ona döndüm. "Evet, neden?"

"Bilmiyorum... ama dışarıya baktım ve araba gitmiş..."

Harika. Muhtemelen Nel ve Aaron'a geri dönmüştür.

"Evet, iyi olur. Uber ya da başka bir şey çağırabilirim."

"Saat sabahın üçü gibi." Kalbimin göğsümde fır fır dönmesine neden olacak şekilde dudağını ısırdı. "Sen... eğer daha kolaysa kalabilirsin."

Siktir et beni. Ben asla kalmam. Ben. Asla. Kalmam.

"Uh, evet. Evet, kalacağım."

Sadece bir kez. Her şey yoluna girecek.

Telefonumun çalma sesiyle gözlerim fal taşı gibi açıldı. Başım çarpmıyordu. Midem bulanmıyordu. Tişörtümün içinde mışıl mışıl uyuyan Lena'ya baktığımda dün gece ikimizin de sarhoş olmadığını fark ettim.

Bunu bir sarhoş hatası olarak yazamam.

Telefonumu sadece birkaç saat önce taktığım yerden çıkardım. Saat neredeyse sabahın altısıydı ve Lena'nın alarmını altı buçuğa kurduğunu biliyordum. Kahvaltıyı ya da başka bir şeyi onunla paylaşmadan önce oradan siktir olup gitmem gerekiyordu.

Bütün kurallarımı çoktan çiğnemiştim.

Beceriksizce ama sessizce kot pantolonumu ve minibüsümü giydim ve bir Uber çağırdım. Bir gömleğe ihtiyacım vardı ama onu geri almak için Lena'yı uyandırmamın imkanı yoktu. *Utanç yürüyüşünden bahsediyorum.*

Sürünerek yatak odasından çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve parmaklarımı saçlarımda gezdirdim. Büyük bir hata yapmıştım. Birbirimizden *hoşlanmıyorduk* bile ve şimdi gidip sadece kendi duygularımı değil, Lena'nınkileri de mahvetmiştim.

Yani, dün gece sarıldık.

Jackson Whiss sarılmaz.

Oturma odasına adım attım, ışığın yandığını görünce şaşırdım ve kafamı küçük mutfağa çevirdim, Maeve elinde bir fincan kahveyle orada dururken çenem düştü... beni görünce aynı derecede şok olmuş görünüyordu. "Ne... burada kalan *sen* miydin?" Kaşları havaya kalkmıştı. "Yapamam... Aman Tanrım..."

"Evet, şu anda bunu büyük bir mesele haline getirmesek olur mu?" Boğazımı temizledim, sesim hâlâ sersem gibiydi.

"Bu büyük bir mesele. En iyi arkadaşım tek gecelik ilişkilere girmez."

Ve *bu* yorum sadece şüphelerimi doğruladı.

"Sanırım her şeyin bir ilki var," dedim düzensiz bir şekilde.

Gözlerini bana dikti. "Ondan hoşlanıyorsun."

"Hayır," diyerek ön kapıya doğru yöneldim. "Gömleğin nerede?"

Bana kıkırdarken başımı salladım ve Uber dışarıda durduğu sırada ön kapıyı yırtarak açtım. Maeve gömleğimin tam olarak nerede olduğunu biliyordu. Normalde umurumda bile olmazdı ama tek bir sorun vardı. Lena'yı tekrar görmek zorunda *kalacaktım*.

Cuma gecesi antrenmanda.

Boku yedim.

13

LENA

"So... dün gece olanlar hakkında konuşmak ister misin?" Maeve, uzun ve *çok* uzun bir iş gününün ardından eve girdiğimde dikkatlice konuştu.

Omuzlarım çöktü ve çantamı kapının yanındaki yere bıraktım. "Bilmiyorum... Bilmiyorum. Beni bırakıp bir oda arkadaşı bulmaya çalıştığın için sana çok kızgınım."

Maeve saçlarını kulağının arkasına iterek, "Dinle," diye söze başladı. "Bunun seni maddi olarak zorlamasını istemiyorum. Sen bir oda arkadaşı bulana kadar kiranın kendi payıma düşen kısmını ödeyeceğim. O kadar da büyük bir mesele değil."

Jackson'ın kolonyasının kokusunu hâlâ üzerimde hissederek iç çektim. "Bunu yapmak zorunda kalmanı istemiyorum..."

"Sadece bir oda arkadaşı bulana kadar. Bu tamamen adil." Maeve bana özür dileyen bir gülümseme verdi.

İsteksizce başımı salladım. Gerçekten başka bir seçeneğim yoktu. Onsuz orada yaşamayı göze alamazdım. "Tamam, yeterince adil."

Gözleri parladı. "Yani... bu sabah dün gece olanlar hakkında konuşma fırsatımız olmadı."

Gözlerimi ona diktim. "Az önce yaptık..."

"Hayır, kavgamızdan bahsetmiyorum," dedi bronz bacaklarından birini diğerinin üzerine atarak. "Bu sabah tişörtsüz kaçarken karşılaştığım ziyaretçiden bahsediyorum."

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Yüzümü buruşturdum. "Onu *gördün* mü?"

"Evet, eminim o da beni gördüğüne benim onu gördüğüme şaşırdığım kadar şaşırmıştır. Onunla aranızda bir şeyler olduğunu *biliyordum*."

Kalbim sıkıştı. "Öyle bir şey değil. Sadece bir kerelik bir şeydi." Maeve kaşlarını çattı. "Nereden biliyorsun?"

"Dün gece herhangi birine aşık olmanın aptalca olduğunu açıkça söyledi," dedim dikkatle, bardaki konuşmamızı hatırlayarak. "O sadece... sekste *çok* iyi," diye ekledim, yanaklarımın kızardığını hissederek.

"Evet, bu hiç de şaşırtıcı değil. Eminim çok pratik yapmıştır." Maeve güldü ama bu yorum beni ürpertti.

Sonra da dün gece aramızda bir bağ varmış gibi hissettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum.

"Sadece bir kerelik bir şey," diye yutkundum, sanki bütün gün telefonumu kontrol etmemiştim. Numaramın onda olmadığından bile emindim.

Maeve içini çekti. "Emin misin? Çünkü çok sinirli görünüyorsun." "Hayır. Sadece... Bilmiyorum. Benim için nasıl gittiğini biliyorsun." "Kendini ona kaptırma."

"İkimiz hakkında yorum yapan sendin," diye işaret ettim, onun yanındaki kanepeye otururken böyle bir şeyi gevşekçe hatırlıyordum.

"Evet, ama bu onun hakkında daha çok şey öğrenmeden önceydi. Görünüşe göre *hiç* kimseyle ciddi olmamış. Büyük bağlılık sorunları var ve bunların bir yere gideceğini sanmıyorum."

"Harika," diye mırıldandım gözlerimi devirerek. "Aramızdaki tek kimyanın yatak odasındaki türden olması iyi bir şey."

"Doğru..." Maeve ikna olmuş görünmüyordu. "Belki de sana başka birini ayarlamalıyız. Mason'ın ikinizin birlikte şarkı söylediği videoyu paylaştığını gördüm. Belki de onu düşünmelisin. Her zaman önce arkadaşlık istediğini söylerdin."

"Hayır." Bu fikri reddettim. "Mason'ı öyle sevmiyorum. Hiç sevmedim."

"Tamam, o zaman belki de s e n i hiç sevmediğin biriyle tanıştınız mı? Eminim Tyson seninle çıkmak isteyecek bir sürü erkek tanıyordur."

"Evet, belki..." Sesim kesildi. "Cuma günü Jackson'ı tekrar görmem gerekecek."

"Çocuklarla grup çalışması için, ha?" Bana sempatik bir bakış attı. "Sadece acı çek ve onu bir daha görmek zorunda kalmayacaksın."

"Onun en iyi arkadaşlarından birinin yanına taşınıyorsun."

"Yani? Ondan uzak durabiliriz, Lena- ta ki sen her şeyi atlatana kadar. Her şey yoluna girecek. Sadece bu Cuma gününü atlat, Jackson sadece bir anı olarak kalacak."

Başımı salladım. "Peki. Tamam."

Okulun oditoryumunun kapısından içeri girerken kalbim küt küt atıyordu. Çocuklar için daha samimi bir ortam yaratmak amacıyla akşam için grubu oraya yerleştirmeye karar vermişlerdi ve bu çocuklar ve ebeveynler için harika olsa da, Jackson'la yakın ve kişisel olma havasında *değildim*.

Birlikte uyuduğumuz geceden beri ondan haber almamıştım ve bu yüzden ondan nefret ediyordum. Anlaşamıyor olmamız ya da aramızdaki sorun her neyse önemli değildi... ama beni kontrol bile etmedi.

Tek gecelik ilişki böyle olur.

Ben de kendime bunu söyleyip duruyordum. İlk kez bu kadar aptalca bir şey yapmama izin vermiştim ve bu belli oluyordu. Duygularım tam bir karmaşaydı.

"Pekâlâ, kamera ekibi sizi ön tarafta istiyor," dedi patronum Melissa, mekâna girdiğimde dikkatimi çekerek. "Grup henüz gelmedi."

Başımı salladım. "Tamam."

"Pek heyecanlı görünmüyorsun." Kaşlarını çattı. "Ne oldu? Kendini iyi hissediyor musun?"

Başımı salladım. "Hayır, ben iyiyim. Sadece uzun bir hafta oldu. Kamera için gülümseyeceğim, merak etme."

"Mükemmel." Omzumu okşadı ve en ön sırayı işaret etti. "Tam şurası en iyisi."

Onun talimatlarını izleyerek ön sırada oturan bir grup öğrenciye katıldım. Salon oldukça kalabalıktı, ancak okul sadece yaz programının bir parçası olan öğrencilerle sınırlandırmıştı. Çocuklar için daha samimi bir deneyim sağlamak amacıyla öğrenciler ön bölümde, ebeveynler ise arka bölümde oturuyordu.

Günün üçüncü buzlu kahvesini yudumlarken sandalyenin koltuğunu ters çevirip Aliyah'ın yanına oturdum. "Bu akşam nasılsın?" Gülümsemeye zorlayarak sordum.

"Ben *iyiyim*," dedi bana, kaşlarını beni güldürecek şekilde oynatarak. Yemin ederim, çocuklar yaşadığım her boktan gün için mükemmel bir çözümdü.

"Harika-"

"İyi akşamlar," dedi derinden gelen bir ses mikrofona ve başım bir kez daha dönmeye başladı. Grubun sahneye çıktığını bile fark etmemiştim ve yavaşça gözlerimi tam önümdeki kısa sahneye kaldırdım.

Ve işte oradaydı.

Jackson bana bakmıyordu ama dirseklerine kadar kıvırdığı siyah Henley'i ve siyah kot pantolonuyla her zamanki gibi iyi görünüyordu. Tamamen siyahlar içindeydi.

Ve *lanet* olsun, onun için işe yaradı.

Huysuz, seksi bir rock yıldızı gibiydi -çekilmediğime yemin ettiğim her şey- ama zihnim çıldırdı, bir haftadan biraz daha uzun bir süre önce paylaştığımız gecenin samimi görüntüleriyle yanıp söndü.

Ugh.

"Sizin için küçük bir gösteri yapmamıza hazır mısınız?"

Tüm salon alkışa boğuldu ama ben yerimden kıpırdamadım. Kameralar Jackson'a çevrilmişti, bana değil. Yüzümde bir mercek olana kadar orada olduğum için mutluymuşum gibi davranmama gerek yoktu ve şimdi bunun ortasındaydım...

Bunun sahte bir şey olup olmadığından emin değildim.

Gözlerimi kucağımdan ayırmadan, müzik salonu doldurmaya başladığında başımı kaldırmadım. Aliyah diğer çocukların çoğu gibi yerinden fırladı ve ben de onlara katılmazsam Melissa'nın kafamı koparacağını bildiğim için iç çektim. Yavaşça kendimi ayakta durmaya zorladım, keşke beni ön sıraya koymasaydı diye hayıflandım.

Gözlerim çocuklara kaydı, müzik eşliğinde dans etmelerini izledim. Gülümsüyor ve şarkı söylüyorlardı ve dürüst olmak gerekirse bu bulaşıcıydı.

"*Çok yanlış değil mi, çok yanlış değil mi, bunun bu kadar doğru hissettirmesi?*" Jackson'ın sesi ağır bir nakaratla şarkı söylüyordu ve sonunda başımı kaldıracak cesareti buldum.

Ve *bu* sefer, onun yoğun bakışlarıyla karşılaştım.

Sözleri tekrar söylerken sertçe yutkundum ve kendime şarkının benimle tanışmadan çok önce yazıldığını ve hatta onun tarafından bile yazılmadığını söyledim. Grup arkadaşları tarafından yazılmıştı.

Ben sadece tek gecelik ilişkilerden biriyim.

Bu düşünce beni gerçekliğe geri döndürdü ve gözlerimi onunkilerden ayırarak dikkatimi tekrar çocuklara çevirdim. Artık benim savunmasız tarafımı görmeyi hak etmiyordu - kendime sürekli bunu söylüyordum.

"Dans et benimle!" Aliyah ellerimi tuttu, aşağı yukarı zıpladı. "Lütfen!"

Güldüm, önce başımı salladım.

"*Lütfen*," diye dudak büktü, alt dudağını dışarı çıkardı. "*Çok* eğlenceli olacak."

Ugh.

"Tamam, tamam." Sonunda pes ettim ve onunla birlikte müzik eşliğinde sallandım. Keyifle kıkırdadı ve bir kameranın dikkatini çekecek kadar büyük bir gösteri yaptık. Dikkatimi Aliyah'tan ayırmadım, kendimi anın tadını çıkarmaya bıraktım.

Ve işe yaradı.

İçtenlikle gülerken, ritmin tadını çıkarırken ve Jackson'ın izlediği gerçeğini görmezden gelirken omuzlarımda rahatlama hissettim.

Bırak izlesin. Bana ulaşamayacağını görsün.

Ve bunu bir kez içime sindirdiğimde, kendimi Aliyah'la birlikte sevdiğim tüm şarkıların sözlerini mırıldanırken ve gecenin tadını çıkarırken buldum... özellikle de Jackson'ın sürekli bana baktığını fark ettiğimde.

Bu gerçekten iyi hissettirdi.

Otuz dakikalık bir setin ardından Jackson, "Bu akşam bir şarkı daha çalacağız," dedi. "Ancak, biraz yardım almanın eğlenceli olabileceğini düşündüm. Kim gelip bana katılmak ister?"

Aliyah çığlık atarak ve elini kaldırarak bir aşağı bir yukarı zıpladı. "Ben, ben,
Ben!"

Güldüm ve Jackson ona el salladı.

"Hadi ama, çok enerjik görünüyorsun."

"Varım!" Aliyah sahneye doğru koşup Jackson'ın elini tutarken bağırdı. "Ne söyleyeceğiz?"

"Seçim senin," diyerek bir mikrofon kaptı. "Ne söylemek istersin?"

"Um... Şarkı söylemek
istiyorum... *Elsa!*" Kaşları
çatıldı. "Elsa mı?"

"*Bırak* gitsin," diye sahneye seslendim ve Jackson başını bana doğru çevirdi. "Şarkı," diye açıkladım ve ona gönülsüz bir gülümseme verdim.

Gözlerimi kalbimin yerinden çıkacak kadar uzun süre tuttu. "Teşekkürler, Bayan Harris." Jackson tekrar Aliyah'a döndü. "Pekâlâ, hadi şarkı söyleyelim

biraz Elsa."

Grup Disney'in güçlü hitine başlarken o da zıplayıp durdu. Jackson şarkıyı *gerçekten* biliyordu ve onunla birlikte *söyledi*.

Bir yandan da sahnede onunla *dans* ediyordu. Ve bu kadar sevimli olmasından *nefret* ettim.

Tüm bu süre boyunca kalbim milyonlarca parçaya bölünmüştü ve ilk kez Jackson'ın hiç bilmediğim bir yönünü görüyordum. Çocuklarla arası çok *iyiydi*.

Ugh. Neden sadece korkunç bir pislik olamıyor?

Şarkı sona erdiğinde dudaklarım düz bir çizgi halinde kaldı. Jackson diz çöktü ve Aliyah ona kocaman sarıldı.

"Benimle şarkı söylediğin için teşekkürler," dedi ona, gülümsemesi o kadar içtendi ki görmek acı veriyordu. "Harika sesin var."

Kızardı ve mikrofonu ona geri uzattı. "Teşekkür ederim. Ama siz ve Bayan Harris birlikte şarkı söylediğinizde daha çok hoşuma gidiyor."

Kıkırdadı ama kız merdivenlerden aşağı atlarken başka bir şey söylemedi. Ve gecenin geri kalanında da bana bakmadı.

14

JACKSON

"W "Ne diye toplantıya çağırdılar ki?" Plak şirketinin ofisine girerken Tyson'a sordum. "Bu sabah spor salonuna gitmeyi planlıyordum."

Tyson omuz silkti, her zamanki gibi yorgun görünüyordu. "Hiçbir fikrim yok ama

Cumartesi günü saat 10'dan sonra uyumayı umuyordum. Bu berbat, dostum. Benim de bu akşam için büyük planlarım var."

"Evet, anlıyorum," dedim, konferans odasına doğru ilerlerken gözlerim ofisi tarıyordu. "Geçen hafta okul için yaptığımız şeyden beri her şeyin yolunda olduğunu sanıyordum."

"Ben de, ama onları tanıyorum, muhtemelen sen tüm zamanların en yüksek seviyesindeyken başka bir şey bulmaya çalışıyorlar."

"Tüm zamanların en yüksek seviyesi ne?"

"Dostum, o şeyde küçük kızla yaptığın şey yüzünden basın çok heyecanlandı. Hiç izledin mi?"

Başımı salladım. "Hayır, yapmadım."

Lena'yı tekrar dans ederken görmek istemiyorum.

Onu çocuklarla görmek beni çok tuhaf bir şekilde etkilemişti ve bu iyi bir şey *değildi*. Ondan vebadan kaçar gibi kaçıyordum, ona birçok mesaj yazıp sonra silmiştim ve tam da bu nedenle içmeye de gitmemiştim. Sonunda yine onunla yatağa girecektim.

Kafamda hep bu vardı.

"Onları izlemelisin," diye devam etti Tyson, üçüncü kattaki konferans odasına giden yolu göstererek. "Bir aziz gibi görünüyorsun. Bu bir yol

sizin için farklı bir görüntü. Ayrıca dün gece ortaya çıkan, önceki geceden kalma bazı resimler de var. Onları Maeve buldu."

"Hangi gece?" Ben sordum. "Haftalardır dışarı çıkmadım."

"Mason Howard'ı yakaladığınız gece. Onunla sözleşme imzaladıklarını biliyor muydun? Sanırım Nel her şeyi halletti. Adam için oldukça büyük bir anlaşma. Sanırım bizimle açılış yapacak."

Harika. Unutmam gereken kadının hiç bitmeyen hatırlatıcısı.

"Her neyse, bakalım ellerinde ne varmış." Tyson kapıyı iterek açtı ve ortaya bir oda dolusu insan çıktı.

Ağır bir iç geçirdim ve akşamdan kalma gibi görünen Tyson ile Aaron'ın arasına oturdum. Açıkçası onları kıskanıyordum. Eskiden olduğu gibi dışarı çıkıp gerçekten eğlenmek güzel olurdu.

"Yani-" Genna boğazını temizleyerek ayağa kalktı. "Artık herkes burada olduğuna göre başlayabiliriz."

"Bu kadar yüksek sesle konuşmanın bir nedeni var mı?" Aaron inledi, başı ellerinin arasına düştü. "*Tanrım.*"

Genna gözlerini devirdi. "Gerçekten mi? Cumartesi sabahı burada olmanızın biraz abartılı olduğunu biliyorum ama hadi ama. Bu çok önemli."

"Dur tahmin edeyim, *Jackson* ve bardan sonra birlikte olduğu *gizemli* kadınla ilgili - ki hepimiz Lena olduğunu biliyoruz," diye homurdandı Aaron, başını masaya dayamıştı. "Biri bana ibuprofen getirebilir mi? Çünkü bu toplantıyı çoktan geride bıraktım."

Başımı salladım. "Neden bahsediyor bu?"

"Evet," diye yineledi Tyson. "Bu konuda hiçbir şey görmedim."

"O zaman siz ikiniz belli ki medyayı takip etmiyorsunuz." Genna projektörü açtı ve *ekranda* Lena ile benim barın dışında Tahoe'ya binerken çekilmiş bir fotoğrafımız belirdi.

Lanet olsun.

"O zaman..." Genna bir sonraki makaleye tıklayarak devam etti. "Bu."

Düzenlediğimiz küçük çocuk konserinin bir videosu oynamaya başladı, Lena'ya şarkı söylediğim bir video - ikimiz de anın içinde kaybolmuş gibi görünüyoruz.

"İnsanlar bu yeni filizlenen romantizm hakkında konuşuyor," dedi Genna, sesi parlaktı. "Ve bu çok sevimli. İkinizin birlikte şarkı söylediği videoyu sızdırdık," diye ekledi. "Bu akşam bir ara yayınlanacak. Bu *tam da* imajınızı düzeltmek için ihtiyacımız olan şey. Anlatan mankenler yok, sadece eski moda tatlı bir romantizm var."

"Ama bu hiçbir şey *değil*," diye karşı çıktım, midem aniden *çok kötü* hissetmeye başlamıştı.

Mide bulandırıcı. "Aslında önemli bir şey değil." Genna şaşırmış görünüyordu. "Bir şey değil mi?"

"Kesinlikle hayır," dedi Tyson hemen. "Lena'ya arkadaşlarımdan birini ayarladık. Bu akşam bir randevuları var."

Ne?!

Başım Tyson'a döndü ve kızgın mıydım yoksa sadece şok mu olmuştum karar veremedim. "Bunu neden yaptın?"

"Çünkü o Maeve'in en iyi arkadaşı ve biz de çifte randevu yapmak istiyoruz. Bunun aynı zamanda bu akşamki partiyi de yumuşatacağını umuyoruz. Maeve onun da gelmesini istiyor ve biz de biriyle çıkmasının onun için iyi olacağını düşündük. Böylece birlikte takılabileceği biri olur."

Kendimi kafesteki bir ayı gibi hissediyordum ve en iyi arkadaşımın suratına yumruk atmamak için dişlerimi sıkıyordum. *Bu beni neden bu kadar rahatsız ediyor? Onunla konuşmadım bile.*

"Hey." Genna'nın sesi tam aramıza girdi ve parmaklarını şıklattı. "Siz ikiniz bunu daha sonra halledebilirsiniz. İmajınızın bu yüksek seviyesini kullanmamız gerekiyor. Söylenen diğer her şeyi tamamen ayaklar altına aldı. Bu kadınla sahte ya da başka türlü bir ilişki kurmayı düşünmeni istiyorum."

"O lanet oyunu *hiç* oynamadım. Korkunç bir fikir. Bunu biliyorsun."

"Ayrıca albüm satışlarınızın tüm zamanların en yüksek seviyesinde olduğunu da biliyorum, bu yüzden belki bir kez olsun sakinleşmek için ipucunu alırsınız." Bana ters ters bakarken sesi soğuk ve acımasızdı. "Sadece halka açık etkinliklere katılmak istiyorsan, sorun değil - ve bu akşamki partinin gizli tutulması gerekecek." Tyson'a döndü. "Bundan da bir albüm çıkması gerekiyor."

Tyson başını salladı ve ona dönmeden önce bana baktı. "Bunun iyi bir fikir olduğuna emin misin? Jackson'ı halka açık bir ilişkiye sokmak? Genelde ne olduğunu biliyoruz..."

Oda sessiz kalmaya devam etti ve ben sandalyemde rahatsız bir şekilde kıpırdandım. Tüm bu olanlarla ilgili endişelerimin davranış yeteneğimle *hiçbir* ilgisi yoktu ve her şey yeniden Lena'nın etrafında olmakla *ilgiliydi*.

Yapabilir miyim bilmiyorum.

Zihnim onun benimkinin altındaki bedeninin anıları ve bunu takip eden duygularla doldu. Demek istediğim, kadın hâlâ gömleğime sahipti - belki de, her neyse. Atarsa onu suçlayamazdım. Bu noktada onu neredeyse hayaletleştirmiştim.

Partiye gelmek istememesine şaşmamalı. Belki de bir randevuyla beni kıskandırmaya çalışıyordur.

Nedense bu düşünce göğsümde yanan ateşi söndürdü. Ancak Tyson, Maeve'i çok önemsediği için Lena gibi biri için kimi seçmiş olursa olsun yüksek kalibreli olmalıydı.

Ve bu biraz göz korkutucuydu.

"Dinle, bu ciddi olarak düşünmen gereken bir konu." Genna kollarını göğsünde kavuşturdu. "Eğer bunu yapmak istemiyorsan, bu senin bileceğin bir iş. Ancak, momentumunun tam gaz ilerlediğini ve hiç olmadığı kadar yükseldiğini hatırlaman önemli. Ya bunu süper starlığa kadar götürebilirsin ya da diğer tüm rock 'n' roll'cular gibi tükenirsin."

Biraz kırılmıştım, çünkü normal ama delicesine yetenekli bir müzik öğretmeniyle birlikte olmanın *yıldızlığıma* nasıl bir faydası olacağını anlayamıyordum.

Buradan çıkmam gerek.

Önüme atılan tüm bilgiler zihnimin aşırı hızlanmasına neden olmuştu ve odaklanabildiğim tek şey göğsümün derinliklerinde demlenen kıskançlıktı.

"Kararınızı vermeniz için size yarın sabaha kadar süre veriyorum."

Başımı tiksintiyle salladım. "Peki ya Lena? Ya o istemezse? Onu böyle bir çıkmazın içine sokmayacağım. Bu çok boktan bir durum."

Kaşları havaya kalktı. "Ne zamandan beri umursuyorsun?" Aaron arka planda kıs kıs güldü.

"Onunla tanıştığından beri." *Sikerim böyle işi.*

"Bilmiyorum, doğru gelmiyor. Ama evet, her neyse. Bu gece bir ara sana cevabımı vereceğim." O anda düşüncelerimi kontrol edemediğim için masadan geriye doğru itildim.

Lena'nın etrafında olma düşüncesi hem heyecan verici hem de korkunçtu ama hiçbir şey beni onu başka birinin kollarında düşünmek kadar rahatsız etmiyordu.

Ben kapıya doğru yönelirken Genna arkamdan seslendi ve başımı sallayarak, "Toplantımız henüz bitmedi," dedi. "Hâlâ yakında çıkacak olan albüm ve olası bir sürpriz yaz sonu turnesi hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Hayır, yok," diye tersledim ve kapıyı iterek açtım. Dışarı çıkarken hepsinin homurdanmalarını ve benim hakkımda mırıldanmalarını duyabiliyordum. Dramatik olduğumu düşündüklerini biliyordum.

Dramatik davran*ıyordum*.

Ama her şey çok fazlaydı.

"Hey, bekle," diye seslendi Tyson ben acil çıkış merdivenlerine yönelirken. "Bana kızgın olduğunu biliyorum... ama senin-"

"Onu becerdim," diye homurdandım, arkamı dönerek. "Ve kız arkadaşın bunu yaptığımı *biliyor*."

Tyson'ın gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ne? Maeve bana bunu söylemedi. Sadece Lena'nın bazı şeyler yaşadığını ve ona takılabileceği birini vermezsek muhtemelen bu gece gelmeyeceğini söyledi. Arkadaş oldukları için Mason Howard'ı çağırmayı düşündüm ama o meşguldü -ve Maeve ona yuva kurmak isteyen birini ayarlamaktan bahsetti- ve ben de Colt'u aradım-"

Eski baş gitaristimizi düşünerek, "Benimle dalga mı geçiyorsun?" diye patladım. Rock yıldızı hayatının artık kendi değerleriyle örtüşmediğini söyledikten sonra saygın bir klasik müzik okulunda özel öğretmenlik yapmaya başlamıştı. "Bunu neden yapasın ki?"

Onlar cennette yapılmış bir eşleşme.

Ve bundan *nefret* ettim.

"Dostum..." Tyson ellerini kaldırdı. "Onun hakkında hiçbir şeyden bahsetmedin. Onu önemsediğini nereden bilebilirdim ki?"

"O umurumda değil," diye mantık yürüttüm, başımı sallayarak. "Ben... sadece... ne halt istiyorsan onu yap. Bu gece gelmiyorum," diye tersledim ve kapıyı iterek açtım.

"Hayır, yapmalısın," diye karşı çıktı Tyson, peşimden koşarak. "Bu iş gerçekten çok önemli. Bu gece sana orada *ihtiyacım* var."

"O zaman Colt orada olmasa iyi olur."

"*NEDEN*?!" Tyson ellerini havaya kaldırdı. "Tanrım, Jackson, şu anda *hiç* mantıklı konuşmuyorsun! Cidden ne istediğini bile bilmiyorum. Colt'u çoktan davet ettim."

Siktir!

Orada öylece durdum, bir an için öfkelendim - ve aynı zamanda öfkelenmek için *hiçbir* nedenim olmadığını da biliyordum - bu şimdiye kadar yaşadığım en kafa karıştırıcı duyguydu. "Ben sadece... Seninle sonra konuşacağım."

"Tamam, orada görüşürüz, değil mi?" diye seslendi arkamdan, Vans'ım merdivenlerden gümbür gümbür inerken ve ben kendimi sınırda bir psikopat gibi hissederek aşağıya ulaşırken.

"Evet, beni orada göreceksin," diye bağırarak merdiven boşluğuna geri döndüm. "Bana sadece bilgileri gönderin, ben de geleyim."

Belki bok gibi dağılmış olabilirim ama göstereceğim.

Telefonum cebimde titredi ve parti detaylarının ekranda yanıp söndüğünü görmek için onu çıkardım. Bilgiye göz gezdirdim ve partinin başlamasına daha on saat olduğunu gördüm. Bir nefes verdim ve arabanın kapısını açarak sürücü koltuğuna geçtim. Direksiyonu yumrukladım ve bir anlık hayal kırıklığıyla inledim.

Kadınlar beni *hiçbir zaman* rahatsız etmemişti ve bir kadınla yattıktan sonra onu tekrar görmek hayatım boyunca beni hiç rahatsız etmemişti... Öyleyse eski bir arkadaşımın Lena'ya dokunma düşüncesi neden midemi bulandırıyordu? Bu sorunu ortadan kaldırmaz mıydı?

Belki de bir doktora görünmeliyim. Bende bir sorun var.

15

LENA

"I Partiye biriyle gitmemin durumu nasıl daha iyi hale getireceğini düşündüğünü gerçekten anlamıyorum," diye homurdandım aynanın önünde dururken.

"Bu sadece sana k o n u ş a c a k birini verir. Kimse gitmesi gerektiğini söylemedi.

Her yerde, istikrarlı *olmasına* rağmen ve yerleşmek istiyor. Bu Jackson'ın tam tersi."

"Bunu aştım," diye yorumladım, Maeve'e bakıp kendi vücuduma bakmadan önce. "Bu elbise çok abartılı." Kırmızı stilettolarla eşleştirilen dar, siyah bodycon elbise bana kendimi hiç olmadığım bir yerdeymişim *gibi* hissettirdi. "Bu ben değilim."

"Evet ama bu yıldızlarla dolu bir parti." Maeve, Jackson'la ilgili kısmı görmezden gelerek gülümsedi. İkna olmadığını biliyordum. Aradan haftalar geçmişti ve ben hâlâ bizi aynı odada buluşturacak her şeyden kaçınıyordum; bu en iyi arkadaşımla daha az zaman geçirmek anlamına gelse bile. Yüzüm medyaya yansıdıktan sonra hayatımın dramatik bir şekilde değiştiğinden bahsetmiyorum bile.

Kimsenin fotoğrafımı çektiğini fark etmemiştim ama insanlar bana bakıyordu. Bu da yeterince garip bir durumdu.

"*Çok seksi* görünüyorsun. Tüm bunları başarabilecek kıvrımlara sahip olmanın tadını çıkar," dedi Maeve gülerek.

"Evet, *yanlış* yerlerdeki kıvrımları da gösteriyor," dedim karnıma bakarak. Tam olarak düz sayılmazdı ve nedense siyah elbise bunu vurguluyor gibiydi.

Maeve, kusursuz kırmızı elbisesi ince bedeninde sallanırken, "Cidden hepsi senin kafanda," diyerek beni başından savdı. "Her neyse, gitmemiz

gerekiyor.

gitmeniz gerekiyor. Colt otuz dakika içinde sizi almak için burada olacak."

Başımı salladım, içimde bir endişe vardı. "Tamam. Sanırım orada görüşürüz."

"Mükemmel." Maeve bana yandan sarıldı. "Güven bana, harikasın. Jackson için endişelenmene gerek yok. O sadece bir sürü pisliğin olduğu bir şehirde başka bir pislik. Bu gece *olağanüstü* vakit geçireceksin ve gelmen benim için çok önemli. Tyson bunun önemli olduğunu söyledi."

Güldüm. "Doğru." Jackson'ın beni terk etmeden önce uyuduğu yatak odamdan çıkarken ona küçük bir el salladım. Sertçe yutkundum, bu düşüncenin neden hâlâ canımı yaktığından emin değildim. Başından beri iyi geçinememiştik, bunun böyle olmasının daha iyi olduğunu doğrulamaktan başka bir işe yaraması için hiçbir neden yoktu.

Yine de tek düşünebildiğim oydu.

Ve *hala* onun aptal gömleği bendeydi.

Odadan çıkarken omuzlarım çöktü, çantamı aldım ve oturma odasına doğru ilerledim. Saçlarım yandan dalgalı, dudaklarım koyu kırmızıydı ve dürüst olmak gerekirse iyi görünüyordum. Maeve'in bana ayarlamaya kararlı olduğu adamı tanımaya odaklanmam gerekiyordu...

Öyle hissetmesem bile.

Kanepeye oturdum, o anda Maeve'e mesaj atıp aniden hastalandığımı ve gelemeyeceğimi söylemek istedim ama yalan söylediğimi anlayacaktı.

Ve ben böyle bir arkadaş değildim.

Belki Jackson'ın bir randevusu vardır.

Bu düşünce rahatsız ediciydi ama görmezden geldim. Bu konuda endişelenmeye hakkım olmadığını biliyordum. Ne isterse -ve *kimi isterse*- yapabilirdi.

İğrenç.

Kapı zilinin çalması dikkatimi dağıttı ve ayağa kalkarak ön kapıya doğru yürüdüm ve gözetleme deliğinden içeri baktım. Orada, ön sahanlıkta sevgilim duruyordu ve yakışıklıydı. Kirli sarı saçları sert bir şekilde ayrılmıştı ve kasları smokininden belli oluyordu.

Ama midemi bulandırmadı.

Oh iyi.

Yüzümde bir gülümsemeyle kapıyı açtım. "Hey, sen Colt olmalısın." "Benim," dedi Teksaslı bir ses tonuyla. "Ve sen de Lena'sın." "Suçluyum." En aptalca şekilde elimi kaldırdım.

Kolunu uzattı, ben de tuttum ve beni hemen dışarıda park etmiş olan arabaya götürmesine izin verdim. "Tyson'ın partisinde bu tür bir kıyafet kuralı olmasına şaşırdığımı söylemeliyim." Colt benim için kapıyı açtı, iki metre boyundaki gövdesi üzerimde beş santim kadar duruyordu.

"Sadece bir partisine katıldım," dedim utangaç bir ifadeyle, yolcu koltuğuna kayarak. *Ve geceyi Jackson Whiss ile kilitli olarak geçirdim.*

"Kötü bir şey olması gerekmiyor," diye güldü Colt ve koşar adımlarla sürücü tarafına geçti. "Bu arada çok güzel görünüyorsun," diye ekledi kaldırımdan uzaklaşırken.

"Teşekkürler."

Tyson'ın malikânesine kadar olan tüm yolculuk boyunca konuştuklarımız bu kadardı. Tyson'a vardığım için hiç bu kadar rahatlamamıştım ve Colt siyah bir Ferrari'nin yanına park eder etmez neredeyse kapıyı açacaktım. Colt yolcu tarafında bana katılırken arabaya baktım.

"Bu Jackson'ın," diye yorumladı kolunu uzatarak. "Buraya kendi başına gelmesi biraz şaşırtıcı. Genelde bir şoförü olur, böylece yüzüne gözüne bulaştırmaz."

"Doğal olarak," diye mırıldandım nefesimin altında.

"O da neydi?" Colt kaşlarını çatarak bana sordu.

"Hiçbir şey." Ona gülümsedim ve elimden geldiğince kendimden emin bir şekilde partiye doğru yürüdüm. Midem çalkalanıyordu ve bunun Colt'la aramızdaki garip gerginlikten mi yoksa Jackson'ın arabasının neredeyse onun kadar yakışıklı olmasından mı kaynaklandığına karar veremiyordum.

Ugh.

Varlığımı bile umursamayan bir adama bu kadar takılmış olduğumu hatırlayınca yüzümü buruşturmak istedim. Muhtemelen benim gibi hisseden *tonlarca* kadın olduğundan bahsetmiyorum bile.

Bu da durumu daha da utanç verici hale getirdi.

"Geldiğiniz için teşekkürler," diye selamladı ikimizi Tyson, en iyi kıyafetlerini giymişti. Birden kendimi resmi bir davetteymişim gibi hissettim, ki bu haftalar önce gittiğim partinin tam tersiydi.

Bu da bana bu gece *gerçekten* neler olduğunu merak ettirdi.

Colt kibar bir beyefendi gibi, "Beni davet ettiğiniz için teşekkürler," diye cevap verdi. "Eviniz her zamanki gibi çok güzel."

"Eminim Hamptons'daki evle kıyaslanamaz bile." "Hayır,"

diye kıkırdadı Colt.

Hamptons'da bir evi var. Bu beni cezbetmeli.

"İçecek bir şey ister misin?" Gözleri bana döndü. "Biraz gergin görünüyorsun."

Tyson'ın tuhaf bakışını görmezden gelerek başımı salladım. "Evet, tabii. İçecek bir şeyler şu anda kulağa çok hoş geliyor." Sonrasında attığım kahkaha garip ötesiydi ve ikisi de bana kaşlarını kaldırdı.

Bu ödevden kalıyorum.

Colt şampanya için bir garsona el sallarken ben de kalabalığı tarayıp orada olabilecek başka kimler var diye baktım. Maeve'in model arkadaşlarından birkaçının - tanımadığım arkadaşlarının - bazı A sınıfı ünlülerin arasında olduğunu fark ettim.

Göz korkutucu bir kalabalık.

"Al." Colt bana bir kadeh şampanya uzattı. "Gidip oturacak ve sohbet edecek bir yer bulalım mı?"

Başımı salladım ve sıvıdan *uzun* bir nefes çektim. Florida odasına gitmek için geçtiğim oturma alanındaki kanepeye kadar onu takip ettim. *Her yerde* insanlar vardı. Kanepeye oturdum ve vücudumu Colt'a odaklanmaya çalışacak şekilde eğdim.

"Maeve bana gelecek dönem yüksek lisansa başlayacağını söyledi."

"Um..." Sesim kesildi. "Ben... evet, belki. Bu sadece parayı bulup b u l a m a y a c a ğ ı m a bağlı." Ondan bir şey saklamanın bir anlamı olmadığını bildiğim için dürüst olmaya karar verdim. Bunun hiçbir yere varmayacağını biliyordum.

"Oh, anlıyorum." Şampanya kadehini dudaklarına *götürdü* ve *fondip* yaptı.

Görünüşe göre bu kadar. O da bundan hoşlanmıyor.

"Colt, seni *uzun zamandır* görmemiştim." Arkamdan gelen derin bir ses göğüs kafesimi titretti.

"Jackson!" Colt ayağa fırladı ve ona uzanıp elini sıktı. "Nasılsın dostum?"

Jackson ona "Harika," diye cevap verdi ve ben arkamı dönmeye zahmet etmedim. Onu görmek istemiyordum. En başta neden geldiğimi merak etmek zorunda kalacağımı biliyordum.

"Herkes beni dinleyebilir mi?" Tyson kaşığını bardağa vurdu. "Hepinizin neden burada olduğunuzu merak ettiğinizi biliyorum." Abartılı odanın karşısında durmuş, Maeve'in elini tutuyordu...

Ve sonra aklıma geldi.

Hayır.

"Bu kadını uzun zamandır tanımıyorum ama tanımak zorunda da değildim. Onun benim için doğru kişi olduğunu hemen anladım."

"Hayır..." Jackson'ın sesi zaten düşünmekte olduğum şeyi yankıladı. "Dostum, yapma..."

Sonra Tyson tek dizinin üzerine çöktü.

Tyson'ın en iyi arkadaşıma bakarken ağzından çıkanları algılayamadığım için gözlerim fal taşı gibi açıldı...

Kim *evet* dedi*?*

Colt da dahil olmak üzere kalabalık alkışa boğuldu. Ama kendimi kımıldamaya zorlayamadım. Bu... bu *delilikti*. Herkes tebrik etmek için ikisinin etrafına doluştu ve Maeve göz göze geldiğimizde kendimi gülümsemeye zorladım.

Ben de ona bir başparmak işareti yaptım.

Yapmayı bildiğim tek şey buydu, çünkü o anda mantığın sesi olmaya çalışmamın hiçbir yolu yoktu. Colt'a baktım, o çoktan Tyson'ı tebrik etmeye gitmişti. O anı kaostan kaçmak için kullandım ve garsonlardan birinden taze bir kadeh şampanya aşırdım.

Ve Florida'daki odaya gittim.

"Aman Tanrım." Derin bir nefes aldım, kendimi iyi hissediyordum. Evlenme teklifi, Colt'la işlerin *berbat* gittiği ve Jackson'ın ortaya çıktığı gerçeğinden uzaklaşmak için harika bir fırsattı.

Ama bu kadar hızlı hareket etmeleri beni...

Üzücü.

"Bu kadar aşık olmak güzel olmalı," dedim pencereden geceye bakıp gülerek. *Onlar deli. Belki de ben deliyim.*

"Kendi kendine konuşmaya başlamışsın, anladığım kadarıyla," dedi derin bir ses arkamdan ve beni yana doğru irkiltti.

Omzumun üzerinden baktığımda Jackson'ın tamamen siyah smokiniyle göz kamaştırıcı bir şekilde orada durduğunu gördüm. "Delileri uzak tutar."

"Belki I gerekir dene " o kıkırdadı, tutma onun kendi cam Şampanyanın dolu olduğunu fark etmeme rağmen.

"Belki de denemeliler." Kapıya doğru işaret ettim.

Bana doğru birkaç adım atarak güldü. "Olabilir. Bu çok çılgınca. Tyson'ın bu gece evlenme teklif edeceğini hiç bilmiyordum."

"Evet, ben de," dedim, parfümünü koklarken nefesimi tutarak. "Ama sanırım tek yapabileceğim onlar adına mutlu olmak."

Pencereden dışarı bakarak başını salladı. "Neden burada daha fazla zaman geçirmediklerini anlamıyorum."

"Muhtemelen içeride kilitli kalabilirler," dedim huzursuzca, ondan bir adım uzaklaşarak, kalbimin kulaklarımda çarptığını hissederek. "Bunun olabileceğini duymuştum."

"Öyle mi?" Gözleri yere düştü. "Yani... Colt'la birlikte misin? Sağlam bir adam, yuva kurmaya ve bir aile sahibi olmaya hazır."

Mason'la şarkı söylerken yüzünde beliren ifadenin aynısını görünce tereddüt ettim. "Evet..."

"En uzun süre baş gitaristimizdi ve sonra bizi terk etti."

"Maeve söyledi." Yaptığımız konuşmayı hatırladım. Dürüst olmak gerekirse, kâğıt üzerinde ikimiz birbirimiz için mükemmele yakın olmalıydık...

Ama orada değildi.

Ancak bunu Jackson'a o anda söylemek istediğimden emin değildim. Kendinden emin değilmiş gibi davranması hoşuma gitmişti.

"Muhtemelen senin gibi bir kadın için rüya gibi bir erkek," diye kıkırdadı ve başını salladı. "İkiniz de hiç eğlenceli değilsiniz."

"Benimle çok eğlendin," diye karşılık verdim, ses tonum sertti.

"Öyle bir şey demek istemedim," diye gerekçelendirdi, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. "Eğlencelisin ama benim hoşlandığım türden bir eğlence değil."

"Tabii ya, suratının beş karış olmasını ve günlerce ne yaptığını hatırlamamanı kastediyorsun." Gözlerimi devirerek homurdandım. "Ben de o geceden sonra neden bana mesaj atmadığını merak ediyordum - sanırım atmadığına sevindim," diye tersledim ve şampanyamın kalanını bitirip masaya bıraktım.

Jackson kapıyı kapattı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Benimle yattın, gece kaldın, sıvıştın ve sonrasında benimle konuşma zahmetine bile girmedin."

"Evet, tek gecelik ilişkiler böyle olur, Lena." Yüzünü buruşturdu. "Ne yapmamı bekliyordun, sana kız arkadaşım olmanı mı teklif etmemi?"

"Belli ki öyle değil," diye homurdandım ve onun yanına doğru bir adım attım. "Sanırım en azından samimi olabileceğinizi düşünmüştüm."

"Samimi davranıyorum. Benden ne istediğinizi bilmiyorum. Ben... Bilmiyorum... Nasıl-"

"Neyi nasıl yapacağım?" Tüm bu bahanelere sinirlenerek sözünü kestim. "Anlıyorum. Senin için sadece seksti ve bu sorun değil. Hepsi bu kadar, biliyorum. Ama tüm bu aptalca bahaneleri uydurmak yerine, sadece bunu *söyle*."

Sessizleşti, yüzümü inceliyordu. "Ben yatıp kalkmam, Lena."

"Doğru," diye güldüm, başımı arkaya eğdim.

"Ben de ilişki yaşamıyorum. Kadınlara aşık olmam. Beraberinde gelen tüm o aptalca şeylerle uğraşmıyorum ve *işte* nedeni bu."

"Çünkü insanlar hayalet gibi hissedebilirler. Yani, bekâr olmanla ilgili bir sorunum yok ama en azından bunu söyle ki birbirimizin yanında *garip* davranmak zorunda kalmayalım. En iyi arkadaşım *senin* en iyi arkadaşınla nişanlandı. Birbirimizi daha sık göreceğiz." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, Jackson'ın aniden yaralı gibi görünmesinden nefret ediyordum.

"Tamam, peki," diye mırıldandı Jackson. "Seni hayaletimde bıraktığım için özür dilerim. Şimdi arkadaş olmak ister misin?"

Dudaklarımı büzdüm, cevabı karşısında kalbim göğsümde güm güm atmaya başladı. "Evet. Arkadaş olabiliriz."

"Arkadaşlar birbirlerinin arkadaşlarıyla çıkmaz."

Kaşlarımı çatmıştım. "Colt'tan mı bahsediyorsun?"

"Evet."

"Bu komik bir kural ama önemli değil. Zaten hiçbir yere gitmiyordu," diye güldüm ve başımı salladım.

"Senin için yeterince heyecan verici değil mi?"

Başımı salladım, yan gözle onu süzdüm. "Bilmiyorum."

"Hayır, biliyorsun, değil mi?" Bana bir adım daha yaklaştı, gözleri benimkileri öyle bir kavradı ki içimdeki her şey çığlık atarak durdu.

"Hayır... Sanmıyorum." Jackson bir tutam saçı gözlerimden uzaklaştırırken sertçe yutkundum. Neredeyse onu uzaklaştıracaktım ama yapmadım, dokunuşunun izi yanağımda sıcaktı. Jackson'dan ne kadar nefret etsem de bana dokunmasını *istiyordum*.

Ve bu daha önce hissettiğim en tehlikeli ve sinir bozucu duyguydu.

16

JACKSON

Akşam için kendime bir kural koymuştum: *Lena ile yalnız kalma*.

Kuralları çiğneyen biriydim, bu yüzden onu yalnız bırakmanın ve randevusundan uzaklaştırmanın bir yolunu bulmam çok doğaldı ama şimdi kafamda sirenler çalmaya başlamıştı...

Ve bunu çözmenin bir yolu olmalıydı.

Olabildiğince hızlı kaçarak.

Elimi yüzünden çektim, bu düşünce beynimi onun güçlü bakışlarından uzaklaştırmaya yetti. Ona arkadaş olduğumuzu söylemiştim ve dürüst olmak gerekirse, arkadaş dediğim kimseyle yatmadım.

Böylece sorun çözüldü.

Karanlık pencereden dışarı bakmak için gözlerimi kaydırdığımda ağır bir iç çekti.

-Sanki karanlıktan başka görülecek bir şey varmış gibi.

"Sanırım gitmeliyim..." Lena'nın sesi çekingen ve belki de biraz hayal kırıklığına uğramış bir şekilde çıktı. "Maeve'in onunla nişanlanma meselesi hakkında konuşmaktan kaçındığımı düşünmesini istemiyorum."

Başımı salladım, onu yakalama ve vücudumun yapmamı istediği her şeyi yapma dürtüsüyle savaştım. "Evet, muhtemelen gitmelisin." Yapmam gereken son şey bu garip ilişkiyi daha da karmaşık hale getirmekti. Gözlerim ona doğru kaydı ve dudaklarını büzerek bana baktığında neredeyse gülümseyecektim. "Ne?"

Lena başını sallayarak ve yanımdan geçip giderek, "Hiçbir şey," dedi. "İyi geceler Jackson."

"Sen de Lena," diye seslendim olabildiğince rahat bir şekilde. Onun o kapıdan çıkıp gitmesini izlerken göğsümde bir sürü duygu dönüp duruyordu...

Ama gitmesine izin vermek daha iyiydi.

"Vay canına, bu sabah konuşacak çok şeyimiz varmış." Genna ellerini çırptı ve ekranda Maeve ile Tyson'ın magazin sayfalarından birinde yer alan nişan görüntüleri belirdi. "İlk başta bunun bir şaka olduğunu düşünmüştüm."

Kıkırdadım ve Tyson'ın yüzü kıpkırmızı olurken sandalyemde arkama yaslandım. Spot ışıklarının bir kez olsun gruptan başka birinin üzerine çevrilmesinin zamanı gelmişti

-Dün geceki partiden dolayı ders dinleyecek halde olamayacak kadar yorgun olduğumdan bahsetmiyorum bile. Lena, Maeve'i kişisel olarak tebrik ettikten hemen sonra gitti ve bu da bana onun gitmesi beni rahatsız etmiyormuş gibi davranmaktan başka yapacak bir şey bırakmadı.

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun? Nişanı geri almayacağım. Magazincilerin ne dediği umurumda değil." Tyson'ın sesi beni o ana geri getirdi. "Magazincilerin deli olduğumu düşünmesi kimin umurunda? Tüm hayatını başkalarının hayatlarını takip ederek, belgeleyerek ve *yargılayarak* geçiren herkes aptaldır zaten."

Genna başını salladı, saçları dalgalanıyordu. "Evet, ama bu gibi olaylar satışlarınızı etkiliyor ve ben de bu yüzden buradayım. Bunun sana ve gruba geri dönmesini istemiyorum."

"Nasıl olur?" Tyson ona ateş etti.

"Evet, bunu anlamadığımı söylemeliyim," diye düşüncelerini yineledi Nel. "Kimin umurunda? Las Vegas'ta da evlenebilirdi. Herkes bunun komik olduğunu düşünürdü."

Genna'nın koyu renk gözleri sanki hepimiz bir şeyleri kaçırıyormuşuz gibi aramızda gidip geliyordu ve ben de muhtemelen kaçırdığımızı düşünüyordum. "Siz anlamıyorsunuz. Vegas'ta Elvis'in yönetiminde kaçıyor olsaydınız, bu bir karmaşa olurdu... ama aslında rock 'n' roll havasına uygun olurdu. Bununla birlikte, bu nişanın medyanın söylediği gibi bir felaket olduğunu düşünmüyorum - bence yeni albüm için mükemmel bir tema."

Gözlerimi ona diktim. "Hızlı bir nişan ve düğün hakkında bir albüm yazmıyorum."

"Zorunda değilsiniz. Ama bence albüm derin ilişkileri ve aşkı yansıtmalı. Sizin içinde olmanız gereken çağ bu."

"Vur beni artık," diye homurdandım, başımı sallayarak. "Zaten yazar tıkanıklığı yaşıyorum. Şimdi benden birkaç aşk şarkısı bulmamı mı bekliyorsun? Hiç sanmıyorum."

"O zaman Tyson'la birlikte çalışın." Genna hiç eğlenmemişti. "Siz bir *müzik grubusunuz*. Deneyimlerinizden başka şeyler hakkında da yazabilirsiniz, Jackson. Ayrıca, plak şirketi satışa çıkacak... ve hepiniz satın almaya değer bir şey olmak istiyorsunuz."

Plak şirketi satılık mı? Neden?

"Neden?" Aaron benden önce davrandı.

Genna omuz silkti. "Sadece iş, eminim. Bu konuda fazla bilgim yok. Bir anda ortaya çıktı."

Satın alabilirim.

Sonra ne olacak? Bu çılgınca düşünce karşısında başımı salladım. Bir plak şirketi işletmek, eğlenmeye ya da grupla turnelere eskisi kadar zaman ayıramayacağım anlamına geliyordu. Bu düşünceyle de fazla ilerleyemeden telefonum çalmaya başladı, ben de cebimden çıkardım.

Baba.

"Bunu almalıyım," dedim hepsine, masadan kalkıp odadan çıktım.

"Hey, n'aber?" Diğer hattan babamın sesi gergin geliyordu.

"Uh, sadece işimi yapıyorum. Ne bileyim işte. Tyson'ın bir ay kadar çıktıktan sonra nişanlanmasıyla ilgili saçma bir halkla ilişkiler toplantısı yapıyorum."

"Ah, evet, o makaleyi görmüştüm. Gerçek olduğunu düşünmemiştim."

"Evet, öyle. Turne de şimdilik bitti, ama *yaz* sonunda sürpriz bir turne olabilir - eğer iyi bir single bulabilirsek," diye homurdandım, bir aşk şarkısı düşüncesiyle yüzümü buruşturdum. "Neyin var senin?"

"Görünüşe göre hayat senin için iyi gidiyor evlat. Senin için mutluyum..." Sesi kesildi. "Ama sesin pek mutlu gelmiyor."

"Ben her zaman mutluyum," diye homurdandım. "Seninle ilgili soruma cevap vermiyorsun."

Kıkırdadı. "Burada pek bir şey olmuyor. Troy'u hatırlıyor musun?"

"Troy'u herkes tanır, o senin en iyi arkadaşın."

"Evet, onunla birlikte bir iş üzerinde çalışmak için oraya gitmeyi düşünüyorum. Gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini ya da *ne zaman* gerçekleşeceğini bilmiyorum ama

Şu anda tek yaptığım şey bu. Yaşlanmaya başlıyorum... ve yalnızım. Tek başıma yaşamaktan yoruldum."

Bu iş gerçekten çok derinleşti.

"Sanırım her zaman gelip bir süre benimle kalabilirsin," diye garip bir şekilde önerdim. Babam böyle şeylerden *hiç bahsetmezdi*. Her zaman soğukkanlı ve çoğu konuda olumlu biriydi.

"Hayır," diye güldü. "Ben sadece senin oyununa büyük bir engel olurum. Bu kadar çok parti yapmandan hoşlanmasam da senin nasıl biri olduğunu biliyorum."

Tyson'ın partisinde ayık geçirdiğim *uzun* bir geceyi düşünerek, "Son zamanlarda hiç içmedim," diye itiraf ettim. "Neden bilmiyorum ama."

"Hayatının geri kalanını böyle geçirmeni istemiyorum, biliyorsun." Babamın sesi beni şaşırtan bir şekilde yumuşadı ve kendimi koridorda yanımdan geçen herkese bakarken buldum, sanki aniden tüm konuşmayı duyabileceklermiş gibi.

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum ama ben hayatımdan memnunum."

Çoğunlukla.

"Doğru."

"Öyleyim," diye ısrar ettim. "Ben iyiyim. Yine de yapmam gereken çok şey var. Yıl sonundan önce yeni bir albüm çıkarmamızı istiyorlar ki bu neredeyse imkânsız."

"Jackson Whiss için hiçbir şey imkansız değildir."

Lena'yı fantezilerimden çıkarmak dışında.

"Ayrıca, müzik kursunda yaptığınız şeyde şu kadını gördüm - o sizin... siz... misiniz?"

"Uh, hayır. Biz sadece arkadaşız," dedim, o soruyu beceriksizce soramadan. "Arkadaştan öte bir şey olmak istemiyorum. Biliyorsun kadınlar hayatını zorlaştırmaktan başka bir şey yapmazlar."

Ağır bir nefes verdi. "Biliyor musun Jackson, bunca yıl bunun üzerinde durduğum için pişmanım. Annen beni terk ettiğinde gerçekten çok üzüldüm ama bunun seni ve kardeşlerini incitmesini hiç istemedim. Kadınların ve aşkın getirdiği karmaşa *iyi* bir şey olabilir."

Çenem gerildi. "Annem hakkında konuşacak vaktim yok. Neyin peşinde olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil."

"Bunu onunla ilgili yapmaya çalışmıyordum-"

"Evet, tamam," dedim, onunla ilgili son konuşmamızı düşünerek. Babam ona ulaşmaktan söz etmişti... ve ikimiz de bunun asla gerçekleşmeyeceğini biliyorduk. Hepimize artık yokmuşuz gibi davranıyordu.

Bu yüzden beni görmesi için ona yalvarmanın bir anlamı olmadığını düşündüm.

"Sadece seni mutlu edecek birini bulmanı engelleyerek seni mahvetmesini istemiyorum. Aşkı bulmanı ve mutlu olmanı istiyorum."

"Tamam, peki"-parmaklarımı saçlarımda gezdirdim-"Bunu aklımda tutacağım. Toplantıya geri dönmem gerekiyor. Başka bir zaman konuşabiliriz ya da belki o harika terapi seanslarından birini daha ayarlayabilirsin."

Bir homurtu çıkardı. "Tamam. Tamam. Seni seviyorum, evlat."

"Evet, seni seviyorum." Başımı sallayarak telefonu kapattım. İhtiyacım olan son şey babamın aşkı bulmam gerektiğinden bahsetmesiydi. Muhtemelen Eli Olivia'ya aşık olduğu ve bir bebekleri olduğu için bu konuda çok mutlu hissediyordu.

Hayatı mükemmel bir kurdeleyle sarılmıştı.

Aşkı sikeyim.

Lena'nın da canımı sıktığı için canı cehenneme.

Telefonumu cebime geri soktum ve konferans salonunun kapısını hızla açtım, tüm gözler bana çevrilince olduğum yerde durdum.

"Ne?"

17

LENA

"I gelebildiğine inanamıyorum." Annemi kocaman bir kucaklamayla selamlarken gülümsedim. Onun tanıdık sıcak vanilya şekeri kokusu burun deliklerimi doldurdu ve sanki omuzlarımdan bir yük kalkmış gibiydi.

"Şey, biliyorsun, bugün izinliydim ve seninle öğle yemeği yemenin iyi olabileceğini düşündüm." Annemin yüzü gülüyordu, kır saçlarını topuz yapmıştı. "Ve burayı sevdiğini biliyorum."

"Evet," diye itiraf ettim onu Tex-Mex restoranına kadar takip ederken. "Bugün seni görmek gerçekten çok güzel."

"Ben de seni gördüğüme sevindim." Annem bana tuhaf ve şüpheli bir bakış attı. "İşle ilgili her şey yolunda mı? Normal halin gibi görünmüyorsun. Genelde beni gördüğünde *bu kadar* rahatlamazsın," diye ekledi gülerek.

Göğsümde kabaran hüznü yuttum. Bu sabah bir e-posta almış ve gelecek dönem için okul harcımın ilk kısmını ödemek için zamanımın azaldığını bildirmiştim...

Ama bunu ona söylemek istemedim.

Hayatımın başka bir sinir bozucu kısmından bahsetmeyi tercih ederek, "Sanırım bu iş tüm bu reklamlar yüzünden biraz stresli," dedim. "Yani, okul için iyi bir şey, çünkü programlarına büyük bir ilgi var, ama bütün bunlar başımı ağrıtıyor." *Her şey derken Jackson Whiss'i kastediyorum.*

Hostes bizi standımıza yönlendirirken annem başıyla onayladı. "Bunun etrafta dolaşan şu rock yıldızıyla bir ilgisi yok, değil mi?"

Dondum kaldım, kabinin tam karşı tarafında duruyordum. "Ne demek istiyorsun?"

İçeri girdi, iki menüyü oturturken hostese kibar bir gülümseme verdi. Hostes kulak kesildiği anda bana bilmiş bir bakış attı ve devam etti. "Resimleri gördüm."

Tereddüt ettim, birden kafam karıştı. "Hangi resimler?"

"Dün geceden olanlar ve önceki geceden olanlar. Bu konuda ketum olmanıza gerek yok..." Sesi kesildi. "Ben sadece... iyi bir adamla birlikte olmanı istediğimi biliyorsun."

Çenem düştü. "Onunla birlikte *değilim* anne. En iyi ihtimalle arkadaş *olabiliriz*. Ben de onunla pek takılmadım... ama hangi resimlerden bahsediyorsun?" Kalbim göğsümde anlamsızca çarpmaya başladı.

"Ben... Ben bilmiyorum." Annemin kaşları çatıldı. "Bakalım onları internette tekrar bulabilecek miyim? Kötü bir şey değildi ama sadece arkadaştan çok daha fazlası gibi görünüyordu."

Aman Tanrım. Dışarıda ne var?

Dizim masanın altında endişeyle zıplarken izledim. Dışarıda hangi resimlerin dolaştığı hakkında *hiçbir* fikrim yoktu ve son zamanlarda Jackson hakkında *hiçbir* şey araştırma zahmetine bile girmemiştim. Onu araştırmaya devam edersem, kendimi ilgisizliğin ya da dostluğun ötesinde bir şeyler hissederken bulabileceğimi biliyordum.

Şu anda ikimiz her neysek.

"İşte," dedi annem sonunda, telefonunu masaya doğru kaydırarak. "Bunlar." Gözlerimi resimlere dikerek telefonunu kaptım. *Oh.* "Evet," dedi,

Bu da Mason'ı izlemeye gittikten sonra beni eve bıraktığı an." Siyah cipe binmeme yardım ettiği fotoğrafı dikkatle inceledim. Bunun karmaşık bir tek gecelik ilişkiye yol açtığını ve sonra da gerçekten hayaletleştirildiğimi bilmesine gerek yoktu.

"Peki ya bu?" Annem uzandı ve bir sonraki resme geçti.

Ne oluyor be?

"I..." Tyson'ın partisinde Florida'daki odada ikimizin gizlice çekilmiş fotoğrafına bakarken sesim kesildi. Jackson'ın eli yüzümdeydi ve dağınık saç tellerimi fırçalıyordu. "Göründüğü gibi *değil*. Ben... o sadece saçımı yüzümden çekiyordu. Maeve ve Tyson hakkında konuşuyorduk."

"Anlıyorum..." Annemin sesi inançsızlıkla doluydu ve dürüst olmak gerekirse anlıyordum. Gerçekte olduğundan çok daha fazlasıymış gibi görünüyordu.

"Hiçbir şey olmadı," diyerek onu rahatlattım ve gülümsedim. "Jackson'ın da benim tipim olduğunu sanmıyorum."

Başını salladı, tam o sırada garson kız siparişimizi almak için geldi. İkimiz de su aldık ama yemeklerimizi sipariş ederken birden *hiçbir şey* iştah açıcı gelmemeye başladı. İhtiyacım olan son şey annemin var olmayan bir aşk hakkında endişelenmesiydi.

Garson kız uzaklaşırken, "Medya olayları istedikleri gibi manipüle ediyor," dedim. "Her gördüğüne ya da okuduğuna inanamazsın." "Bunu biliyorum," dedi iç çekerek. "Ben sadece... Ben sadece senin Sana hak ettiğin gibi davranacak biri. Onunla bir ilişkiye girmiş olmanızdan endişelendim ve eğer girdiyseniz, sizi desteklemediğimden değil. Sadece kalbinin kırıldığını görmek istemiyorum."

"O konuda endişelenme," diye homurdandım, gözlerim masaya kaydı. "Jackson Whiss ile bir ilişkim yok. Onu bir daha görüp göremeyeceğimi bilmiyorum.

-Maeve ve yeni nişanlısı dışında."

"Evet..." Annemin ciddi görüntüsü gülmeye başlamasıyla bozuldu. "Gerçekten o makalenin yalan olduğunu düşünmüştüm... ama sonra Facebook'ta öyle olmadığını gördüm! Bu çılgınlık."

"Biliyorum," diye kabul ettim. "Ama sanırım onun için mutlu olmaktan ve bir oda arkadaşı bulmaktan başka yapabileceğim bir şey yok."

Gülümsemesi soldu. "Ama sen bir tane bulana kadar o ödeyecek, yani bu yardımcı olur." Başımı salladım. "Evet, umarım yakında bir tane bulabilirim ve güzel olurlar." "Ve temiz."

"Evet, o da var." Sandalyemde geriye doğru büzüldüm. Dürüst olmak gerekirse, ev arkadaşı arayışımı erteliyor, sadece tanıdığım insanlarla ağızdan ağıza konuşmakla sınırlıyordum. Ancak, verimli olmamıştı ve bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum.

Tıpkı yüksek lisans dersimdeki ikilem gibi.

"Ev arkadaşı bulmak zorunda kaldığın için üzgünüm," dedi annem masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıkarak. "Bu şehirde hayat pahalılığı tavan yapmış durumda. Burs paran kirayı karşılamaya yardımcı olacak mı? Doğru oda arkadaşını bekleyebilirsen iyi olur - her taşınmak isteyeni kabul etmek yerine."

İçimi çektim ve elimi çektim. "Anne..." *Başlıyorum.* "Ben... Ben muhtemelen bu sonbahar için burs almayacağım."

Ağzı bir karış açık kaldı. "Ne? Neden?"

"Tüm dönemi karşılayacak kadar para alamadım ve geri kalanını cebimden ödeyemem. Aslında bu imkansız. Sanırım bir süre çalışmam gerekecek ve belki yeterince para biriktirdikten sonra okula geri dönebilirim."

"Hayır..." Annemin yüzü düştü ve bu beni çok üzdü. "Hayır, bunu ertelemek zorunda kalmanı istemiyorum. Bu şekilde zam alacaksın ve kendi başına yaşayabilecek kadar para kazanacaksın."

"Evet, ama şu anda mümkün değil. Sertifikamı aldığıma göre başka bir öğretmenlik işi bulabilirim ve başka bir okulda tam zamanlı çalışmak gerçekten yardımcı olacaktır. Bir oda arkadaşıyla, bir kısmını bir kenara koyabilirim. Biraz zaman alacak ama yapabileceğim başka bir şey yok. Krediler masrafların tamamını bile karşılamıyor."

"Peki, babanla konuşayım ve sana yardım etmek için ne yapabileceğimize bir bakalım." Telefonuna uzandı ve ekranı kaydırdı. "Eminim bir şeyler bulabiliriz."

Midem düğümlendi. "Hayır," dedim. "Yapmanı istemiyorum."

Omuzları çöktü. "O kadar da büyük bir mesele değil. Biz senin eğitimin konusunda ciddiyiz, Lena. Eğitimini tamamlamanı istiyoruz."

"Tamam, ama daha önce yaptığın gibi tüm bu stresin altında kalmanı istemiyorum. Babam ikinci bir işe girdi ve ben bunu istemiyorum. Sürekli çalışmak için çok yaşlanıyor. Sizler sadece emekliliğinize odaklanmalısınız."

Bana el salladı. "Bizim için fark etmez. Zaten emekliliğimize daha yirmi yıl var."

"Yardımını istemiyorum," dedim dişlerimi sıkarak. "İstemiyorum işte. Faturayı ödemen için sana güvenmekten yoruldum - ve bu minnettar olmadığım anlamına gelmiyor, çünkü minnettarım - ama sadece... Bunu kendi başıma çözmek istiyorum. Ve eğer bunu karşılayamayacaksam, o zaman karşılayamam."

"Ama biz sana yardım etmek istiyoruz." Sesi kısıktı ve yüzündeki yenilgi ifadesi kalbimi yerinden oynattı. "Gerçekten umurumuzda değil."

"İstemediğini biliyorum," diye onu rahatlattım. "İşte bu yüzden... Tüm bunlar hakkında dürüst olmam gerekiyor. Benim de bir oda arkadaşı bulmam gerekiyor. Yüksek lisansa başlamak için doğru zaman olmayabilir."

Annem bundan sonra daha sessizdi ve bu beni sadece bu konuda konuştuğum için daha da suçlu hissettirdi. Okulumla ilgili ona yük olmak istemezdim ve beni okula yerleştirmek için ne kadar uğraştıklarını biliyordum.

ve bunun için inanılmaz derecede minnettardım ama onlardan daha fazlasını isteyemezdim. Aslında, reddettim.

O yüzden bununla başa çıkmak zorundaydım.

"O zaman işe dönmen gerekiyor sanırım?" Kafeden çıkıp Los Angeles'ın akşamüstü kalabalığına karıştığımızda annem konuştu. "Melissa sana iyi davranıyor mu?"

"Eskisinden daha iyi," diye homurdandım, Jackson'ın bana gösterdiği ilgiden sonra nasıl değiştiğini düşünerek. "Aslında bana bu sonbahar için tam zamanlı bir öğretmenlik pozisyonu teklif edebileceklerini düşünüyorum," diye ekledim. "Geçen hafta özgeçmişimi gönderdim."

"Oh." Annem başını salladı ve gülümsedi ama bunun zoraki olduğunu söyleyebilirdim. "Sen... okulda sana yardım etmemizi istemediğine *emin* misin?"

"Evet." Elimi omzuna koydum. "Eminim. Yakın bir zamanda ziyaret etmek için şehir dışına çıkmaya çalışacağım."

İki araba arasında gidip gelirken başını salladı. "Bu iyi olur. Eminim baban doğrudan şehre gelmek zorunda kalmadığı için minnettar olacaktır. Bu konuda ne kadar hassas olduğunu bilirsin." Annem gözlerini devirdi ama güldü.

"Evet, biliyorum," diye kıkırdadım ve sonunda sürücü tarafındaki kapıya uzandım. "Seni sonra ararım. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Lena Loo." Bana el salladı ve yollarımızı ayırdık, zihnim hala öğle yemeği sohbetinin ağırlığını hissediyordu.

Herkes Jackson gibi zengin olamaz.

"Ugh." Arabamı çalıştırdım, zihnimin bana bu karşılaştırmayı yapmasından bile nefret ediyordum. Umursadığımdan değil. Nasıl yetiştirildiğim konusunda acı çekmiyordum. Birçok çocuktan daha çok sevildim ve bu beni zengin *hissettirdi*.

Bu paranın okul masraflarımı karşılamaması çok kötüydü. Ya da

yaşadığım evin parasını.

Yeni bir ev arkadaşı hakkında gerçekten bir yazı yazmam gerekiyor. Maeve bana taşınacağını söylediğinden beri bu düşünce aklımın bir köşesinde duruyordu ama hala yabancılarla görüşmeye başlamaya kendimi ikna edememiştim. Dürüst olmak gerekirse, neredeyse kendim taşınmaya meyilliydim. Belki okula daha yakın bir stüdyo daire bulabilirdim.

Ve bu potansiyel olarak biraz para tasarrufu

sağlayacaktır. Belki de.

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde okula geri döndüm, yapılacaklar listem uzadıkça uzuyordu. Yapmam gerekenlerden bahsetmiyorum bile.

Maeve ve Tyson'ın düğününü de işin içine kat.

İğrenç.

Öğleden sonraki dersime girdiğim anda günün daha da karmaşık bir hal alacağını biliyordum.

"Hey, Lena," diye selamladı Jackson beni, yüzünde hınzır bir sırıtışla.

Harika.

18

JACKSON

Onda bir sorun var.

Ne olduğunu tam olarak kestiremiyordum -belki de beni tekrar sınıfında görmekten pek hoşlanmamıştı- ama yine *de* Lena... kötü davranıyordu. Gülümsemesi gözlerine ulaşmıyordu ve sınıfta dolaşma şekli sanki omuzlarında bir ton tuğla taşıyormuş gibi hissettiriyordu.

"Bize bir şarkı daha söyleyecek misin?" diye seslendi çocuklardan biri, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle. "Bize şarkı söylemeni seviyorum."

Omuz silktim ve Lena'ya baktım. "Bayan Harris'e sormanız gerekecek."

Gülümsedi. "Elbette. Eğer bir şarkı çalmak isterse, başımızın üstünde yeri var." Lena benden ziyade küçük çocuğa hitap etti.

Başımı salladım ve gitarı sehpadan aldım. "Hepinize bir şarkı çalacağım. Bayan Harris'e yaptığı tüm o zor işlerden sonra bir mola vermiş oluruz." Ona bir gülümseme attım ama o gülümsememe karşılık vermedi. Onun yerine *kaşlarını çatmadan* masasına geri döndü ve beni yirmi küçük insandan oluşan bir grupla baş başa bıraktı.

Güzel. Kesinlikle kötü bir gün geçiriyor.

Derin bir nefes aldım ve o uzaklaşırken siyah dar kot pantolonunun içindeki kıçına bakmamaya çalıştım. Gülümseyerek çocuklara döndüm. "Ee... gününüz nasıl geçti?"

Hepsi halının üzerinde bağdaş kurarak oturan grup bir anda konuşmaya başladı

-Söyledikleri *hiçbir şeyi* anlayamadım. Ama kahretsin, onları günlerinden bahsederken bu kadar heyecanlı görmek çok sevimliydi.

Eminim çocuk sahibi olmak eğlenceli olurdu.

Bu düşünce ürkütücüydü, bu yüzden boğazımı temizledim ve aklımdan uzaklaştırdım. "Peki, hangi şarkıyı çalmamı istersiniz? Cevap vermek için *elinizi kaldırın*. Seni çağıracağım."

Yemin ederim *tüm* eller havaya kalktı ve ben de yüzümdeki kamerayı görmezden gelerek kıkırdadım. Beni buraya sadece bir kameramanla göndermişlerdi - ve bu rahatlatıcıydı, yine de Lena'yla konuşmam gereken şey...

Evet, bu hiç de rahatlatıcı *değildi*.

"Bence Twinkle, Twinkle, Little Star'ı çalmalısınız," dedi arka sıralardan sarışın bir kız. "Ben bu şarkıyı çok uzun *zamandır* söylüyorum."

"Tamam, bunu aklımda tutacağım," dedim ve bir sonraki çocuğu işaret ettim. "Peki ya sen? Sence ne söylemeliyim?"

"Bence bu şarkıyı Bayan Harris ile tekrar söylemelisin." Küçük çocuk gülümsedi. "Çok güzeldi. Babam Bayan Harris'in gerçekten iyi bir şarkıcı olduğunu ve çok da seksi olduğunu düşünüyor."

Birkaç kez göz kırptım. "Tamam o zaman." Omzumun üzerinden sadece başını sallayan Lena'ya baktım. Eminim okuldaki babalardan bunu çok duymuştur. Kötü bir gün geçirdiğinde bile göz kamaştırıcı bir güzelliği vardı.

"Eğlenceli bir şeyler söyleyebilir miyiz? Barbie Girl ya da onun gibi bir şey?" Arkadan bir kız seslendi.

"Ew, hayır!" Yanındaki bir çocuk neredeyse düşüyordu. "Bunu söylemeyecek.

Bu bir *kız* şarkısı."

Lanet olsun. Tartışmayın.

"Twinkle, Twinkle, Little Star ile devam edelim," dedim hızlıca, kavgayı başlamadan önledim. Kavga eden çocuklarla nasıl başa çıkacağımı bilmiyordum. Bu bir felaketle sonuçlanabilirdi...

Ve Lena muhtemelen hep gülerdi.

Yine de hiçbir şeyin onu güldürebileceğinden emin değildim.

Saatler sonra kameraman eşyalarını toplarken Melissa bana "Bugün tekrar geldiğiniz için teşekkürler," dedi. "Her zaman gelebilirsiniz ve bunda ciddiyiz."

"Evet, kesinlikle. Gerçekten hoşuma gidiyor," diye itiraf ettim, yalan söylememe bile gerek kalmadan. Gözlerim Lena'ya kaydı ve kendimi sormaktan alıkoyamadım, "O

Tamam mı?"

Melissa eşyalarını toplamakta olan Lena'ya baktı. "Oh, Lena? Aslında emin değilim. Burada tam zamanlı bir pozisyon için özgeçmişini gönderdi ve biz de ona bir iş teklifi sunmayı planlıyoruz."

Başımı salladım. "Ama okula falan gitmiyor mu?" Hatırlayamıyordum ama ya o bana söylemişti ya da Tyson.

"Şey..." Melissa'nın sesi kesildi ve sonra tekrar yükseldi, bu sefer birkaç kademe daha alçaktı. "Niyeti vardı ama yüksek lisans programı gerçekten çok pahalı. Birkaç burs aldı ama yine de yeterli olmadı. Varlıklı bir aileden de gelmiyor. Faturayı ödeyecek kimsesi yok. Bu gerçekten utanç verici. İnanılmaz derecede yetenekli."

"Anlıyorum," dedim, bu konuda başka ne söyleyeceğimi bilemeden. Yine de Lena için kötü hissettim. Ve *bu* pek de alışık olmadığım bir şeydi. "Peki, sınıfa girmeme izin verdiğiniz için teşekkürler." Ona başımı salladım ve sınıftan çıkmakta olan Lena'ya doğru ilerledim. "Hey, bekle."

Omuzları gözle görülür biçimde düştü. "Ne?" Lena dışarıda, artık çocuklardan arınmış olan koridorda döndü. "Hiç havamda değilim, Jackson."

"Neyin havasında?"

"*Senin*."

"Ah," diye kıkırdadım ve ona sırıttım. "Bir şeyler içmek ister misin?"

"Um..." Yüz ifadesi değişti ve sanki ona bir oyun oynuyormuşum gibi etrafımıza baktı. "Bilmiyorum..."

"Sadece bir içkiye ihtiyacın varmış gibi görünüyorsun, hepsi bu." Olabildiğince soğukkanlı görünmeye çalıştım ama itiraf etmeliydim ki midem nedense sinirle doluydu.

Ve çok sinir bozucuydu.

"Tamam," dedi iç çekerek. "Ama sen ısmarlıyorsun."

"Her zaman." Ona göz kırptım ve park yerine kadar eşlik etmesini işaret ettim. "Arabanızı evinize bırakacak birini bulabilir miyim? Sen de benimle gelebilirsin."

"Araba kullanabiliyor musun?" Lena şaka yaptı ama gözleri her zamanki gibi parlamıyordu.

"Ha ha." Park yerinde duran Lamborghini'me doğru ilerledim. "Bana güvenecek kadar cesur musun?"

Bana ihtiyatla baktı. "Ölme havamda değilim ama tabii ki."

Anahtarlığımdaki düğmeye bastım ve intihar kapıları kalktı. Lena gözlerini devirdi ama yolcu koltuğuna kaydı. Onun tepkisiyle eğlenerek kendi kendime güldüm. Benden nefret etmeyi bu kadar sevmesi beni çok mutlu ediyordu...

Ayrıca, ona yaptığım teklif hayatını çok daha iyi hale *getirebilirdi*.

"Peki, beni nereye götürüyorsun?" Arabayı çalıştırıp park yerinden geri geri çıkarken sesi düzdü. "Bugün sosyetik bir yere gitmek istemiyorum, lütfen."

"Ah... Ben yüksek sosyete *değilim*," diye güldüm ve ona tuhaf bir bakış attım.

"Evet, *tamam*." Başını salladı ve siyah deri koltuğa yaslandı. "Sen nasıl istersen."

"Zengin ve ünlü olmam yüksek sosyeteden olduğum anlamına gelmiyor. O üst tabakadaki insanların yarısı beni sinirlendiriyor."

"Nedenmiş o?" Lena kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Sen böyle büyüdün, değil mi?"

En sevdiğim bara doğru ilerlerken başımı ona doğru eğdim. "Sanırım yetiştirilme tarzım hakkında düşündüklerime gerçekten şaşırabilirsin. Tam olarak güneş ışığı ve kelebekler değildi."

"Tamam."

Kahretsin, bugün çok sert.

Yolun geri kalanını sessizce sürdüm, belki birkaç içkiden sonra biraz -ya da çok- neşelenir diye umuyordum. Bu noktada, onu dışarı davet etmekle hata edip etmediğimi düşünmeye başlamıştım bile. Ama Tyson'ın partisinden sonra *arkadaş* olduğumuzu da düşünmüştüm. Yani, öyle olduğumuzu söylemiştik.

Ama kim bilebilirdi ki?

Duvardaki bir delikten ibaret olan Lemony Cricket'in önüne park ettiğimde arabayı öldürdüm. Burayı pek kimse bilmezdi; grup ve ben çoğu zaman burayı işletirdik.

"Burası neresi?" Lena kollarını kendine sararak etrafına bakınırken sordu. "Beni buraya öldürmek için falan mı getirdin?"

"Hayır, sadece gel," dedim, dirseğinden tutup onu küçük bir butik restoranın altındaki bodrum barına inen merdivenlere yönlendirdim. "Sorun yok, söz veriyorum."

"Yeraltı barının havalı bir tarafı yok."

"Oh, rahatla, Lena. Burası cidden sadece birkaç kadeh içki içip rahatsız edilmeden gidebileceğimiz sessiz, küçük bir yer."

"Doğru."

Onu çatlak beton basamaklardan aşağıya indirdim ve sonra kapıyı iterek açtım, karanlık bara girmesini işaret ettim. Duman havada asılı duruyordu, ama çoğunlukla boştu, sadece arka tarafta bilardo oynayan birkaç müdavim vardı.

"Hey, Jackson," diye selamladı beni beyaz kafalı barmen Larry. "Seni gördüğüme sevindim. Her zamankinden ister misin?"

Başımı salladım ve Lena'yı mekânı incelerken yakaladığımda gülümsedim. Olduğu yere göre temizdi ve hoşuma giden bir çekiciliği vardı. Duvarlarda seksenli yıllardan kalma eski resimler asılıydı ve mekanın güncellenmesinin üzerinden bu kadar zaman geçtiğinden emindim. Bunun ötesinde, sadece masalar ve birkaç bilardo masası vardı.

Ve kalabalık yok.

"Şuraya oturalım." Gözden uzak, köşedeki masayı işaret ettim. "Ben oraya oturmayı tercih ederim."

Hiçbir şey söylemedi, onu masaya götürmeme izin verdi. Onun için sandalyesini çektim ve karşısındakine oturdum. Gözleri ellerindeydi ve itiraf etmeliydim ki onu hâlâ öyle görmek beni rahatsız ediyordu.

"Sana ne içireyim?" Larry Lena'ya sordu. "Söylemeliyim ki, grup dışında Jackson'la buraya gelen ilk kişi sensin."

Bu onun dikkatini çekti. "Öyle mi? Ben bir Crown ve kola alayım lütfen."

"Her zamanki gibi mi?" Adam uzaklaşırken ona sordum.

"Onun gibi bir şey," dedi parmağını masanın üstünde gezdirerek. "Burası ilginç bir yer."

"Evet, ama senin neyin var? Bugün seni gördüğümden beri suratın asık," dedim ve uzanıp kolunu dürttüm.

"Mopey?" Gözlerime baktı ve gözlerindeki yenilgi karşısında kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Sanırım sadece bugün. Bugün annemle öğle yemeği yedim."

"Bu bir günü mahvetmeye yeter," diye homurdandım, titreyerek.

Kaşlarını çattı. "Annemi seviyorum. Ailem harika insanlar ama onlar sadece..." Lena gözlerini kapadı ve keskin bir nefes verdi. "Okul masraflarımı karşılamaya çalışıyorlar ve ben bunu yapmalarını istemiyorum. Babam zaten ilk seferinde okul masraflarımı karşılamak için ikinci bir işe girdi ve bunu tekrar yapmasını istemiyorum. Kendini yıpratıyor. Annem de fazladan vardiyalar aldı ve bu... bunu yapmaları hiç adil değil."

Lanet olsun. Çocuğunu sevmekten bahsediyorsun.

"Bu çok vahşi."

"Ne?"

"Sadece bunu yapabilecekleri gerçeği. Annem beş yılı aşkın süredir beni aramadı bile - varlığımın bile umurunda olduğunu sanmıyorum." Sonunda sesim kesildi. Bunu ilk kez *birine* itiraf ediyordum.

Lena'nın yüzü düştü. "Çok üzgünüm Jackson. Bu korkunç bir şey. Kimse bunu hak etmiyor."

"Ben bile, ha?" Larry içkilerimizi masaya koyarken rahatlamış bir halde şaka yaptım. Cin toniğimi kaptığım gibi tek hamlede mideye indirdim ve bardağı tekrar doldurması için Larry'ye uzattım.

Kendi içkisini yudumlarken Lena'nın gözleri irileşmişti. "Yani... annen..."

"Ben küçükken bizi terk etti," diye onun yerine ben bitirdim. "Şimdi iyi ama bu babamı çok üzdü. Ailemiz hiçbir zaman toparlanamadı, sanmıyorum. Hepimiz yakınız ama bilmiyorum. Sanki bir şeyler eksikmiş gibi hissediyorum. Evde geçirdiğimiz tatillerden yatlarda geçirdiğimiz tatillere geçtik ve artık bir Noel ağacımız bile yok."

Neden ona bunları anlatıyorum ki? Bunun onunla ilgili olması gerekiyordu.

Ama sonra eli benimkinin üzerine indi, altında elektrik vardı. "Eminim çok zor olmuştur. Hayal bile edemiyorum."

Bakışlarını tuttum, elimi onunkinin altına doğru çevirdim ve parmak uçlarımı avucunun içinde gezdirdim. Nefesi duyulabilir bir şekilde kesildi ve bedenim heyecanla sarsıldı. "Siktir et. Hadi gidelim buradan, Lena."

İkimizi *de daha iyi hissettirecek bir şey biliyorum.*

Dudağını ısırdı, gözleri beni içten içe sarsan bir arzuyla parlıyordu. "Tamam."

19

LENA

T Onunki aptalca. Bunu yapmamalıyım.

Ama umurumda değildi. Jackson'ın devasa evinin girişinde boynuma dokunan dudakları yenilgiyi ve hayal kırıklığını unutturdu ve bugün *görüldüğümü* hissettirdi.

"Evi gezmek ister misin?" diye mırıldandı boynuma doğru, daha fazla derimi ağzına alırken, elleri yanlarımda geziniyordu.

"Hayır," diye nefes nefese kaldım, tam da kotumun düğmesini açtığı sırada. Nerede yaşadığı umurumda değildi. Sadece beni böyle hissettirmeye devam etmesini istiyordum.

Kıkırdadı, bordo bluzumu başımın üzerinden yırttı ve siyah fayansın üzerine fırlattı. Üzerimde sadece siyah bir sütyen ve ona uygun dar bir kot pantolon varken beni havaya kaldırdı. Bacaklarımı ona doladım ve beni bir sonraki odaya, koyu kırmızı ve siyah temalı bir oturma odasına taşıdı.

Jackson beni siyah deri koltuğa yatırdı, elleri çıplak karnımda geziniyor, hem kotumu hem de iç çamaşırımı çıkarana kadar durmuyordu. "Becer beni," diye homurdandı, gözleri vücudumda geziniyordu.

Eğilerek dudaklarıma yapıştı ve ellerini sırtımda dolaştırarak sütyenimi çözdü. Tişörtünü çekiştirdim ve o da bunu anladı, hızla başının üzerinden yırttı ve kıyafetlerinin geri kalanını çıkardı.

Sonra kanepeye tırmandı, diziyle bacaklarımı ayırarak aralarına yerleşti. Ağzımı tekrar kendi ağzıyla kapmak için eğildiğinde, sikinin ucu girişime sürtünerek

üzerimde bir uyarılma dalgası yarattı. Odayı dolduran bir inilti çıkardım ve ondan *gerçekten* istediğim tek şeyin becerilmek olduğunu fark ettim.

Onunla zaten iç içe olduğunu bildiğim duyguları hissetmek istemiyordum, sadece benimle seks yapmasını ve beni nefessiz bırakmasını istiyordum. Öpücüğünü derinleştirdi, elleri göğüslerimi avuçluyordu. Aramızdaki şey sıcak ve baş döndürücüydü, amım onu içimde hissetmek için yanıyordu.

"Çok güzelsin," diye soludu, nefes almak için uzaklaştı ve gözlerimin içine baktı. "En çok."

Gözlerimi kırptım, kalbim tekledi. *Öyle demek istemedi. Sadece seks.*

Ardından dudakları boynuma indi ve kulak mememi ısırmak için durakladı. Ellerimi saçlarının arasından geçirdim, altında kıvranırken çekiştirdim. Jackson acele etmeden yavaşça aşağı doğru indi, göğsüme doğru ilerlemeden önce köprücük kemiklerimi öpmek için durakladı.

Dikleşmiş meme uçlarımdan birini ağzına alırken inlemelerim odayı doldurdu. Elini karnımdan aşağıya doğru kaydırdı, kıvrımlarımın arasından geçirene kadar durmadı. İki parmağı içime kayarken daha sert emdi. Tepki olarak kasıldım, dudaklarımdan yüksek sesli bir çığlık kaçtı.

"*Oooh*..." Kendimi tutamıyordum, uyarılma beklediğimden daha hızlı gelişiyordu. Dilini meme ucumun etrafında gezdirmeye devam etti, parmaklarını içeri ve dışarı kaydırırken uzun sert emişler yapmak için durakladı. Başparmağının pedi klitorisime sürtündü ve gözlerimi sıkarak kapattım, kalçalarım vücuduna karşı sallanıyordu. Birdenbire tek hissedebildiğim onun teninin benimkine değdiği hissi oldu ve kendimi sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi hissederken buldum...

Heyecan verici olduğu kadar korkutucuydu da.

Orgazmım etrafımı sardı ve haykırdım, adı sanki milyonlarca kez söylemişim gibi dilimden döküldü. O da karşılık olarak inledi ve parmaklarını amımın içinde bıraktı. Zirveye çıkarken ona sarıldım, tırnaklarım boynunun derisini kazıyordu. Ben tamamen boşalana ve hislerim geri gelene kadar kıpırdamadı.

Gözlerim onun bakışlarıyla buluşmak için çırpınarak açıldı ve içinde bir şeyler değişti

-Ama ne olduğunu bilmiyordum. "Ne?" Neredeyse fısıldamayı başarmıştım, inlemelerden sesim kısılmıştı.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi, sesi boğuktu. "Bunu yaptığında başka bir şey oluyorsun."

Ben bir şey söyleyemeden benden uzaklaşıp amıma doğru eğildi. Parmaklarını nemimde bir kez gezdirdi, onun

Gözleri bacaklarımın arasına odaklanmıştı.

Ve sonra sikini sonuna kadar içeri soktu.

O zevkle hırlarken ben de bir inilti çıkardım.

"Her zaman çok iyisin," dedi, çekildi ve tüm uzunluğunu tekrar içime soktu. Tekrar geri çekildi ve ucunu kıvrımlarımın arasından geçirdi.

Titredim, bir an için kolanının kaybolduğunu hissettim. Ama bu çok kısa sürdü ve beni bir kez daha doldurdu. Elleri belimi kavradı ve tekrar tekrar içime girdi, aramızda hiçbir şey yoktu. O güçlendikçe bedenim geriliyor, göğüslerim yoğunluğa karşı zıplıyordu. Gözleri beni yuttu ve bakışlarının altında kızardığımı hissettim.

Hiç kimse bana böyle bakmamıştı.

Bu düşünce de göğsümde filizlenen duygular kadar istenmeyen bir şeydi. Sadece o gün olmalıydı ve onları ittim, beni becermeye devam ederken uzanıp tırnaklarımı pazılarına geçirdim, homurdanmalar ve inlemeler ayrılmış dudaklarından kaçıyordu. Gözleri gözlerimi tuttu ve yüzüm zevkle buruştu.

O çekilene kadar.

"O götü görmek istiyorum," diye homurdandı, aşağı uzandı ve beni yüzüstü çevirdi. Arka tarafıma bir tokat attı ve ardından odayı dolduran yüksek bir hırıltıyla sikini içeri soktu.

Elleri kıçımı kavradı, arkama doğru vururken siki eskisinden daha da derin hissediliyordu. Deriye tutundum, vücudunu arkama doğru ittikçe ellerim terlemeye başladı. Başımı arkaya yatırdım, saçlarım saç bağımdan kurtulup sırtımdan aşağı döküldü.

Ellerinden birini gevşetip yumruk yaptı ve beni sikmeye devam ederken hafifçe çekiştirdi. İhtiyacım olan *her şey* buydu, aklım zevkten bulanıklaşıyordu. Sikinin amıma doğru sürtünmesiyle ikinci orgazmımın yaklaştığını hissettim ve üzerimde yuvarlanırken gözlerimi kapattım. Uyarılma ve zevkle titredim, Jackson güçlü bir hırıltı çıkardığında hepsi yükseldi.

"Siktir," diye inledi, saçlarımı bıraktı ve kıçımı tekrar tokatladı. "Üzerime böyle boşaldığında *cennet* gibi oluyorum."

Karşılık olarak inledim, hiçbir şey söyleyemedim, içimde derinlere saplanmış horozuyla dolu hissediyordum. Ben bitirene kadar durdu ve sonra daha da sert bir şekilde içime girdi.

"*Jackson*!" Haykırdım, gözlerim orgazmımın kalıcı hassasiyetinden sulanıyordu. Sadece homurdanarak cevap verdi, ağırlığını kullanırken vücudu sırtıma yaslandı.

Ve tam daha fazla dayanamayacağımı düşündüğüm anda hızla çekildi, gırtlaktan gelen bir iniltiyle kendini arka tarafıma bıraktı. Neredeyse üstüme yığılıyordu, yumruğu yanımdaki siyah deri malzemenin üzerine indi.

"Kahretsin," diye nefes nefese kaldı. "Bunu temizlemek için bir şey getireyim. Özür dilerim."

"Sorun değil," diye güldüm, başımı salladım ve kumaşın içine gömdüm. O aceleyle ayağa fırlarken, ben orada öylece yatıyordum, tek duyabildiğim ayaklarının yere vuruş sesiydi.

Bunu yapmamalıydım.

Ama itiraf etmeliyim ki kendimi *hafiflemiş* hissettim. Belki de tüm o şifreli iltifatlar yüzündendi. Ya da belki de Jackson Whiss'in bu gece bana daha fazlasını göstermiş olmasıydı. Sanki bir kez olsun beni içeri almış gibiydi.

Ve bu hissi sevdim.

Sıcak, nemli bir his beni düşüncelerimden uzaklaştırdı ve el bezini sırtımın alt kısmında gezdirip yaptığı pisliği temizlerken kendi kendime gülümsedim.

"O anın heyecanıyla," dedi, biraz utanmış gibi boğazını temizleyerek. "Özür dilerim."

"Özür dilemeyi bırak," dedim iç çekerek, sözünü bitirdiğinde sırt üstü döndüm. "İyi bir şeyi garipleştiriyorsun."

Bana bir kaşını kaldırdı. "Yani iyi olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Egonu beslemesine izin verme." Gözlerimi devirip doğruldum ve kıyafetlerime uzandım. "Ama evet, iyiydi."

"Olağanüstü seks yapıyoruz." Kıyafetlerini toplayıp giymeden önce bana hınzırca sırıttı ve göz kırptı. Ancak ikimiz de giyindikten sonra -Jackson girişten benim bluzumu aldı- bir şeyler değişti.

"Yani... sınıfa sadece takılmak için gelmedim," diye başladı parmaklarını kotunun siyah kotunda gezdirerek. "Bundan daha fazlası vardı."

Az önce beni becerdiği kanepeye oturarak durakladım. "Ne demek istiyorsun?"

"Şey... sadece..." Sesi, kalbimin sıkışmasına neden olacak şekilde kesildi. "Bilmiyorum internetteki şu resimleri gördünüz mü?

bize."

Bunun nereye varacağından emin olamayarak yanağımın içini çiğnedim. "Seni anladığımı sanmıyorum... Onlar sadece aptalca resimler."

"Evet, ama bakın, halk varsayımlarda bulunmaya başladı ve aramızda gerçek bir kimya var."

"Ne varsayımı?" Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve göğsümdeki umut ışıltısıyla savaştım. *Bana çıkma falan mı teklif edecek?*

"Hangi varsayımlar biliyor musun," diye homurdandı, eski, sinir bozucu Jackson aniden tekrar ortaya çıktı. "Senin ve benim... *birlikte* olduğumuzu düşünüyorlar."

"Um, tamam. Etrafta bir sürü söylenti dolaşıyor, bu yüzden bunun şaşırtıcı olduğunu sanmıyorum. Daha önce de bir sürü flört söylentisi gördüm. Anlamıyorum."

"Evet, ama bu iyi bir reklama dönüşüyor."

İyi reklam. Aman Tanrım.

"Nereye varmaya çalışıyorsun Jackson?" Boğazımda oluşan yumruyu yutarak s o r d u m . "Söylemek istediğin her neyse onu söyle."

"Halkla ilişkiler ekibim senin benim sahte nişanlım olmanı istiyor."

BEKLE. NE?

"Benimle dalga geçiyor olmalısın, değil mi? Bu bir şaka." Başımı salladım ve kendimi ayağa kaldırdım. "Komik bir şaka değil, Jackson. Hiç komik değil."

Başı öne eğikti. "Bu bir şaka değil, Lena. Bu gece sana teklif etmemi istedikleri şey buydu."

"Hayır," diye tersledim ve kapıya doğru yöneldim. "Seninle aptal bir halkla ilişkiler oyunu oynamayacağım."

Cidden bana tüm bunları sırf onunla sahte bir ilişkiyi kabul etmem için söyledi. Duygularımla oynuyor ve muhtemelen bunu biliyor.

"Öyle bir şey değil." Jackson bileğimi nazikçe kavradı. "Sadece bana değil, sana da faydası olur. Okul masraflarını karşılar, evini satın alır. Ne istersen. Sana ödeme yapacağım. Doktora yapman için, tatile çıkman için, ne istersen öderim."

Kırıldım mı yoksa çok mu sinirlendim karar veremedim. "Yardımını istemiyorum Jackson. Sana bütün bunları söyledim çünkü düşündüm ki... düşündüm ki... ne düşündüğümü bile bilmiyorum." Jackson'ın gözlerinde yanıp sönen acıdan nefret ederek elimi çektim. Ama aynı zamanda, ya ben? Bu *tamamen yanlıştı*.

"Lütfen, Lena. Bunu bir düşün. Ben... ben... bu benim fikrim değildi - sana bunun için para da ödemiyordum - ama bu fırsattan gerçekten yararlanabilirsin."

Haklı olmasından *nefret* ediyordum.

"Lütfen," diye tekrarladı sessizliğim ve ön kapısını yırtıp açışım karşısında. "Araban bile yok."

"Yürüyeceğim lan!" Ona bağırdım, bunun farkına varmak beni daha da sinirlendirdi. Cebimden telefonumu çıkardım ve hemen bir Uber çağırdım, neyse ki sadece iki dakika uzaklıktaydı.

Bu sırada Jackson sessizce arkamda duruyordu.

"Bana içki ısmarladığına, beni *becerdiğine* ve sonra da para durumumu istediğini yaptırmak için koz olarak kullandığına inanamıyorum." Gözlerimde yaşlarla arkamı döndüm. "Biz arkadaş falan değiliz, Jackson."

"Lena-" Sesi çatallaştı. "Ben... Ben-" demek istemedim.

"Kendine sakla," diye kestim sözünü. "Aptal teklifini değerlendireceğim, tamam mı? Sadece eve gitmeme izin ver." Gözlerimden düşen yaşları yakalaması için tam zamanında ondan uzaklaştım.

Ne kadar utanç verici.

Ve ugh, bir Uber'in geldiğini görmekten hiç bu kadar mutlu olmamıştım.

20

JACKSON

I Arabayı plak şirketinin ofisinin önünde park ettim ve başımı direksiyona yasladım. Genna bir cevap bekliyordu ve Lena'dan tek bir *kelime* bile duymamıştım... onu kontrol etmek için mesaj attığımda bile kavgamızdan sonra.

Benim sığ bir bok parçası olduğumu
düşünüyor. Ve haklı olarak öyle.

Bu konuda onunla tartışamazdım bile. Tüm durum, teklifi kabul etmesi için onu manipüle etmeye çalışmışım gibi kurgulanmıştı ve hiç de öyle değildi. Sadece ona teklif etmek için doğru zamanı bulmaya çalışıyordum.

Ve zamanlamam berbattı.

Hiç şaşırmadım.

Bu toplantının ne kadar zor geçeceğini bilsem de arabadan inip binaya doğru yürümek için kendimi zorladım. Halkla ilişkiler ekibine ilk kez yardımcı olmuyordum ve buna şaşıracaklarını hiç sanmıyordum. Kapıyı iterek açtım ve başımı öne eğerek konferans salonuna doğru ilerledim.

Zaten beş dakika geç kalmıştım.

Kapıyı itip açar açmaz donakaldım. *Bu da ne böyle?*

"Günaydın, Jackson." Genna, *Lena*'nın arkasında oturup Gizlilik Sözleşmelerini imzalarken gülümsedi. "Gecikmiş olsan da sonunda geldiğine sevindim."

"Uh..."

"Lena dün gece beni aradı ve teklifi kabul ettiğini bildirdi," diye devam etti Genna şaşkınlığıma. "Sanırım seninle belirlediğimiz şartlar

çok düşünceliydi. Çoğu zaman işleri biz halletmek zorunda kalıyoruz."

Onlara ne teklif ettiğimi söyledi?

Masanın etrafında dolaştım, net servetimin yarısını almak gibi çılgınca bir şey yapmasını bekliyordum. Ama gözlerim müzakere sayfasını tararken kalbim duracak gibi oldu.

Okulu yeni bitiriyorum.

"Bu yeterli değil," dedim, kafası karışmış görünen Genna'ya bakarak. "Yaşadığı evin parasını da ödemek ya da ona istediği bir evi almak niyetindeyim."

Genna onaylamayan bir ifade takındı. "Um...*çok fazla* şeyden bahsediyorsun
Jackson..."

"Eve gerek yok," dedi Lena, göz gezdirmeye, paraf atmaya ve imza atmaya devam ederken bana bakmadan. "Bunu ben halledebilirim."

"*Hayır,* bu da anlaşmanın bir parçası."

"Bunu yazılı hale getireceğim," dedi Genna, uyarı bakışımı yakalayarak. "Ek bir ikramiye olacak."

Çenem gerildi. "*Şimdi* yap."

Genna başıyla onayladı ve Lena ile beni yalnız bırakarak odadan çıktı. Lena'ya baktım, beni görmezden gelmesinden dolayı hayal kırıklığına uğramış ve incinmiştim.

"Anlaşmayı kabul edeceğini bana neden söylemedin?"

Omuz silkti. "Bu gerçekten seni ilgilendirmez. Bu sadece benimle halkla ilişkiler ekibiniz ve avukatlarınız arasında."

"Ama sana mesaj attım... Seni
aradım." "Tamam."

"Ne oluyor, Lena?" Sesimi alçaltmaya çalışarak homurdandım. "Beni öylece görmezden gelemezsin."

"Yapabilirim." Sonunda başını kaldırdı ve bakışlarımı hançerle karşıladı. "Bu *sadece bir* iş. Benden ne istenirse yaparım, başka bir şey değil. Arkadaş olmak istemiyorum. Seninle tanıdık bile olmak istemiyorum Jackson."

Gözlerimi kırptım, acı dolu duygular göğsümü dolduruyordu. Ona ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum, bu yüzden bir sandalye çekip oturdum. Kötü zamanlamam onun benden *gerçekten* nefret etmesine yol açmıştı.

"Bunu yapıyorum çünkü ailemin okul masraflarımı karşılayamamaktan duyduğu suçluluk duygusunu hafifletiyor," dedi Lena, sesi birden daha az soğuk çıkmaya başlamıştı. "Başka bir yolum olsaydı, bunu yapmazdım."

"Doğru." Sesim sessiz ve neredeyse çekingendi. "Ne yapmak istersen, Lena."

Bana baktı ve sonunda son satırı imzaladı. "Teşekkürler."

Gerçek olup olmadığını anlayamıyordum ve her iki durumda da fark etmiyordu. Bakışlarımı başka bir yere çevirdim, zihnim onun altımda, sanki onun için bir şey ifade ediyormuşum gibi adımı haykırdığı anılarla doldu.

Ona başka bir şekilde sormalıydım.

Ama bunun için artık çok geçti. Her şeyi berbat etmiştim.

Genna odaya geri dönerken, "Tamam, işte eklenti," dedi. "Ben sana ne düşündüğümüzü anlatırken sen de bunu imzalayabilirsin." Kâğıdı Lena'nın önüne koydu, o da kâğıdı karıştırdı.

Genna daha söze başlamadan Lena, "Bu çok fazla," dedi. "Evim kiralık ve yarım milyon değerinde olup olmadığını bile bilmiyorum."

Genna'dan önce davrandım. "Bırak onu. Sadece şu lanet kağıdı imzala, Lena."

Bana ters ters baktı ama gerçekten de baktı ve beni biraz rahatlattı. En azından öyle ya da böyle başarılı olmasını sağlayabilirdim. Her şeyden sonra yapılacak en doğru şey bu gibi görünüyordu...

"Tamam, yani düşündüğümüz şey evlenme teklifinin düğünde olmasını istediğimiz." Genna'nın yorumu Lena'yı olduğu yerde durdurdu.

"Dikkatleri üzerimize çekerek en iyi arkadaşımın düğününü mahvetmek istemiyorum," dedi sesi endişeyle karışık. "Bu onlar için adil olmaz. Ayrıca, *onların* düğünü *gerçek.* Birbirlerini gerçekten seviyorlar."

Onlar öyle düşünüyor. Ama ben katılıyorum.

"En azından onların iznini almamız gerekiyor ve neden nişanlanmak zorundayız?"

"Çünkü nişan, biriyle *gerçekten* ciddi olduğunuzun kanıtıdır. Yıllar boyunca bir sürü kız arkadaşın oldu. Bize daha sağlam bir şey lazım, sadece ürkek bir dikkat dağıtma değil. Dünyanın Jackson Whiss'in sonunda aşık olduğunu düşünmesini istiyoruz."

Genna'nın mantığı onu deli gibi gösteriyordu.

Ama sanırım benden çok daha fazlasını biliyorlardı.

"Bunu Maeve ve Tyson'a onaylatmamız gerekiyor..." Lena bana baktı, yüz ifadesi yardım istiyordu.

"Haklı," dedim, benden nefret etmemesi için her şeyi yapmaya çalışıyordum ve haklı olduğu bir nokta vardı. "Onlarla bu konuyu konuşana kadar bunu kabul etmek istemiyorum."

"Tamam," diye iç geçirdi Genna. "Bana sadece bir dakika ver." Tekrar odadan çıktı ve bu sefer aklım düşüncelerimle çılgına döndü, Lena'yı konferans masasının üzerine eğilmiş, sikim onun içindeyken hayal ettim.

Tanrım. Sikti ğimin sapı ğı.

Boğazımı temizleyerek düşünceyi uzaklaştırdım. "Bunun Maeve ile aranızda herhangi bir soruna yol açmasını istemiyorum."

"Olmayacak. Onun lanet olası düğününü mahvetmeyeceğim," diye tersledi Lena beni. "Hiçbir para bir ilişkiyi mahvetmeye değmez."

Yüzümü buruşturdum, bunun Maeve'den daha fazlasını kastettiğinden oldukça emindim. "Evet, anlıyorum."

"Öyle mi?" diye karşılık verdi başını sallayarak. "Çünkü gördüğünü sanmıyorum
kendinizden başka bir *şey*."

"Neden bu kadar soğuk davranıyorsun, Lena?" "Neden bu kadar soğuk davranıyorsun?" diye sordum, kızgınlığım sonunda acımı gölgede bırakmıştı. "Bu çok saçma. Sana üzgün olduğumu söyledim. Sana *yardım* etmek istedim. Bunun bir pislikmişim gibi görünmesini asla istemedim."

"Evet, doğru," diye mırıldandı. "Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmen gerekirdi. Beni hiç tanımıyormuş gibi davranıyorsun."

"Ben... Ben seni gerçekten tanımıyorum."

Siktir, yanlış bir şey söylemiş olmalıyım.

Çünkü ondan sonra bana *ters ters baktı* ve sonra gözleri uzaklaştı ve bir daha geri gelmedi.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Söyleyecek bir şey bulamadan kapı açıldı ve içeriye Genna, Maeve ve Tyson girdi.

"Pekâlâ, siz ikiniz, oturun," diye talimat verdi Genna. Maeve, Lena'nın hemen yanına oturdu ve elini onun omzuna koyarak bana bir bakış daha fırlattı.

Harika. Şimdi ikisi de benden nefret ediyor.

"Planın yanı sıra bu düzenleme hakkında da bilgilendirildiler." Genna omuzlarını devirdi ve hepimize, her şeyden çok bize sinirlenmiş gibi bir bakış attı.

Tyson boş bir ifadeyle, "Bizim için sorun değil," dedi. "Ne kadar yakında evleneceğimiz konusunda tüm dikkatlerin üzerimizde olmasından hoşlanmıyoruz. Dürüst olmak gerekirse bu gerçekten sinir bozucu."

Maeve başını salladı. "Öyle."

"Emin misin?" Lena en iyi arkadaşına döndü, sesinde endişe vardı. "Bu *gösteriyle* büyük gününü mahvetmek istemiyorum. Şaşırmış gibi davranabilir miyim, onu da bilmiyorum."

"Mümkün olduğunca gerçekçi olması için size *ne zaman* ve *nasıl* olacağını söylemeyeceğiz. Yani sorunun geleceğini bileceksiniz ama geri kalan detayları bilmeyeceksiniz. Bu genellikle gerçek bir şoka yol açar."

Lena yüzünü buruşturdu. "Yani bu daha önce yapıldı mı?"

Genna güldü. "Sayamayacağım kadar çok kez. Bu harika bir taktik ve özel hayatlarını etkilemediği sürece bazı ünlüleri yıllarca meşgul tutuyoruz. Birçoğu bunu umursamıyor. Bu sayede istediklerini yapabiliyorlar ve medya da sonunda bu hikayeden sıkılıyor. Birkaç yıl sonra heyecan verici ya da yeni bir şey olmuyor. Sonra, ikisinden biri geçerliliğini yitirmeye başladığında, onları ayırıyoruz."

"Vay be." Lena iğrenmiş görünüyordu. "Bu... bu çok fazla."

"Yıllarca nişanlı kalmayacaksın." Genna bir elini onun omzuna koydu. "Seni buna maruz bırakmamızın imkânı yok. Sadece Jackson için bunun istikrarına ihtiyacımız var ve yıl sonunda çıkacak yeni albümleriyle güzel bir şekilde örtüşeceğini düşünüyoruz."

"Oh?"

Lena gerçekten şaşırmış mıydı yoksa numara mı yapıyordu anlayamadım.

"Evet, bu bir *aşk* albümü." Maeve gözlerinde yıldızlarla Tyson'a bakarak gülümsedi. "Dinlemek için sabırsızlanıyorum. Tyson düğünde şarkılardan birini söyleyecek."

Ve sanırım kusabilirim.

"Çok güzel," dedi Lena ve bu kez numara yaptığını anlayabiliyordum.

21

LENA

"Y Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi Maeve, seramik tabaklarından birini daha gazete kağıdına sararken.

Başımı salladım. "Evet. Bu benim için işleri çok daha kolaylaştıracak.

ve dürüst olmak gerekirse, hayallerimin peşinden gidebileceğim." "Ve yeni bir ev alacağım."

"Evet," diye güldüm, ona bakarak. "Ev arama zamanı geldiğinde benimle gelebilirsin."

"Anlaştık," dedi ve tabağı kutuya yerleştirdi. "Gelip eşyalarımı almam uzun sürdüğü için özür dilerim. Düğün işleriyle meşguldüm."

"Anladım." Zorla gülümsedim ve bir araya getirmek için başka bir karton kutuya uzandım. "Tyson'ın gelip her şeyi alması için bir nakliye şirketi tutması çok hoş."

"Evet, paketlemek için de birilerini tutmak istedi ama bu benim için biraz fazla lüks oldu. İnsanların eşyalarıma dokunmasından hoşlanmıyorum."

Başımı salladım. "Seni suçlamıyorum. O kadar sınırsız param olsaydı ne yapardım onu bile bilmiyorum. Muhtemelen şu anda yaşadığım şekilde yaşamaya devam ederdim."

Maeve, "Hepsini ailene verirsin," diye işaret etti. "Baktığın evleri zaten gördüm. Fiyatları alacağın para kadar yüksek değil."

Tereddüt ettim. "Aileme her şeyin karşılığını ödemenin iyi olacağını düşündüm. Eğer daha ucuz bir yere gidersem, bu ailem için daha iyi olur.

onlara. Bundan hiç faydalanmamalarını istemiyorum."

"Ama bu *senin* hayatın," diye karşı çıktı Maeve. "Onları zorlasan bile parayı almazlar."

"Yine de evlerinin borcunu ödeyebilirim," dedim omuz silkerek. "Bu konuda mücadele etmeleri için çok geç olana kadar onların haberi bile olmadan bunu yapabilirim."

İçini çekti, kutuyu kapattı ve bantladı. "Bilmiyorum."

Mutfaktan çıkıp oturma odasında bana katılırken ona baktım. "Ne oldu?"

En iyi arkadaşım parmaklarını yeni yaptırdığı platin sarısı saçlarında gezdirdi ve önümdeki kanepeye oturdu. "Sanırım sende bir şeyler var. Bana o gece Jackson'la neler olduğunu biraz anlattığını biliyorum... ama bence bir şeyleri atlıyorsun. Onun hakkında neden bu kadar acı çektiğini anlamıyorum..."

Ugh. Ona hemen önce tekrar yattığımızı ya da bu süreçte bazı duygulara kapıldığımı söylememiştim.

"Bana sadece kafanda neler olduğunu söyle, Lena. Uzun zamandır çok iyi arkadaşız ve seninle ilgili bir sorun olduğunda *anlarım*. İçine kapanma... bu sadece başa çıkılması zor şeyler yaratır."

"Biliyorum..." Durakladım, kutuyu ve kaseti yere bıraktım. "Sadece... bunun için kendimi çok aptal hissediyorum."

"Jackson'la anlaşmayı kabul ettiğin için mi? Yani, biraz garip olduğunu anlıyorum ama düşündüğünüzden daha fazla oluyor. Genna'yı duydun."

"Mesele *o* değil." Sesim birkaç kademe düştü ve birkaç dakika bakışlarını kaçırdım. "Bu... bu onunla birlikteymiş gibi davranmanın yüzeysel kısmından daha fazlası."

"Ne demek istiyorsun? Ona gerçekten katlanamıyor musun?"

Dudaklarımı büzdüm. *Ondan nefret ettiğimi* ve *başka birçok şey hissettiğimi nasıl itiraf edebilirdim?*

"Sadece bana neler olduğunu anlat." Elini dizime koydu. "Ne olduğu önemli değil. Seni bunun için yargılamayacağım."

"Ben... Ben ona karşı bir şeyler hissettiğimi düşündüm," diye itiraf ettim sonunda. "Ve beni gerçekten ben olduğum için gördüğünü hissettim. Kendi geçmişi ve karşılaştığı zorluklar hakkında biraz içini döktü. Aramızda bir şeyler olabileceğini düşündüm..."

Yüzü anlayışla doldu. "Kahretsin, Lena... Hiç bilmiyordum."

"Bir an için bile olsa daha fazlası olabileceğini düşünmekle aptallık ettim. Bunun için aptalım."

Maeve başını salladı. "Hayır, değilsin. Birine aşık olmak seni aptal yapmaz. Olur böyle şeyler. Hepsi bu kadar. Ancak..."

Uh oh.

Dudağımı ısırdım. "Ancak...?" Ona bilmiş bir bakış atarak yineledim.

"Jackson berbat durumda."

"Belli ki," dedim düz bir tonda. "Ama bununla ne demek *istiyorsun*?"

"Çok sevgi dolu ve tatlısın. Birine aşık olduğunuzda, ne olursa olsun hep onun yanında olursunuz. Jackson'ın öyle biri olduğunu sanmıyorum. Sonunda şu anda olduğundan daha fazla incineceğinden endişeleniyorum."

İçimi çektim ve saçımdaki düğümleri çözmeye çalıştım. "Bu konuda endişelenmene gerek yok. Ona karşı bir şeyler hissettiğimi düşündüğüm kısa bir an oldu ama *hemen* bana ona katlanamadığımı hatırlattı. Sorun değil. Söz veriyorum."

En azından söz veriyorum.

Maeve dudaklarını sıkıca birbirine bastırarak birkaç gergin an boyunca beni inceledi ve sonra rahatladı. "Tamam. Kendini idare edebileceğini biliyorum. Ama Jackson aptallığın dozunu kaçırdığı an, senin için onun kıçına tekmeyi basacağımı da bil."

Güldüm. "Teşekkürler. Seni hızlı aramada tutacağım

o zaman." "Şimdiden hızlı aramada olsam iyi olur."

Gözlerimi devirdim. "Öyle olduğunu biliyorsun."

Birkaç saat daha toplanmaya devam ettik, ev ya da iş hakkında düşüncesizce konuştuk. Maeve düğüne kimi davet etmek istediği ve anne tarafı baba tarafının yanına oturmak zorunda kalırsa ne olacağı hakkında atıp tuttu. Tüm bu süre boyunca düşünebildiğim *tek* şey Jackson'dı.

-Ve Maeve düğününü yaptıktan sonra.

Tüm dünya Jackson'ın nişanlısı olduğumu düşünecekti.

Hepsi onunla birlikte olmayı *seçtiğimi düşünecekti*. Gizlilik sözleşmelerini ve kontratları imzalamıştım. Maeve dışında çevremdeki *hiç kimse* bunun bir oyun olduğunu bilemezdi. Belki her şey bittikten ve çok para kazandıktan sonra aileme söylemenin sorun olmayacağını düşündüm...

Ama nişanı nasıl kabul edeceklerdi?

Belki de öğrenmezler.

Bu düşünce beni daha da endişelendirmekten başka bir işe yaramadı. Benden başkası aracılığıyla öğrenmelerini istemiyordum - ki bu da

muhtemelen onlara söylemek zorundayım. Çünkü manşetlerden öğrenecek olurlarsa.

Bu çok kötü olurdu.

"Tamam, sanırım bu yeterince iyi." Maeve alnını sildi ve biblolarla dolu son karton kutuyu yere bıraktı. "Eğer kaçırdığım bir şey olursa başka bir zaman geri gelebilirim."

Başımı salladım. "Sorun değil. O kadar uzun zamandır birlikte yaşıyoruz ki kimin kim olduğundan her zaman emin olamıyorum."

Maeve'in yüzü yumuşadı. "Biliyorum. Çok tuhaf olacak."

"Ama her şey yoluna girecek. Senin adına mutluyum. Ben mutluyum." Yaptığı şeyin delilik sınırında olduğunu düşünsem de, mutlu olduğu için *mutluydum*. Her şeyin onun için yoluna girmesini istiyordum. "Ama bil diye söylüyorum," diye ekledim. "Gerekirse Tyson'ın kıçına tekmeyi basarım. Bu konuda hiçbir çekincem yok."

Maeve kıkırdadı. "Oh, biliyorum. Geçmişteki erkek arkadaşlarımı kaç kez tehdit ettiğini sayamam. Ama..." Gözleri parladı. "Bu sefer benim için farklı olduğunu biliyorum. Tyson'ın doğru kişi olduğunu biliyorum. *Nasıl* bildiğimi bile bilmiyorum. Sadece biliyorum."

"Güzel," diyebildim, sehpanın üzerindeki telefonuma bakarak. Sahte nişanlısı olmayı planladıktan sonra Jackson'dan bir şeyler duymayı bekliyordum ama hayır... hiçbir şey yoktu.

"Tüm bunlardan bahsetmişken," diye başladı Maeve, dikkatimi çekerek. "Tyson benden bir bekârlığa veda partisi yapmamı istiyor. Grupla bir şeyler yapacak ve son dakika olduğunu biliyorum... bu yüzden bizim için planlaması için birini tuttu. Senin yeterince meşgul olduğunu biliyor."

"Oh?"

"Evet, çünkü belli ki sen benim nedimemsin."

Kalbim kalktı. "Aww! Gerçekten mi?" Ona doğru yöneldim ve onu kollarıma çektim. "Bunun anlamı çok büyük."

"Çok şey ifade *ediyorsun*." Maeve beni sıktı. "Ve tüm eski lise arkadaşlarımla başa çıkmakta çok zorlanacaksın. Onlarla hiç tanışmadın bile... ama ele avuca sığmazlar. Ayrıca, ajanstan birkaç kızı da davet etmek istedim."

Ondan uzaklaşırken tereddüt ettim. "Peki... kaç nedime alacaksın Maeve?"

"On iki," diye ciyakladı. "Biliyorum, biliyorum. Bu çok fazla. Ama bir sürü arkadaşım var ve Tyson istediğim her şeye sahip olmamı istiyor. Ve biliyorsun... annem..."

"*Oh.* Yani *annen* bütün o nedimelerin senin olmasını istiyor." "Evet, hemen hemen. Sinir bozucu ve biliyorsun ki bazen
ona hayır demek konusunda..."

"Ama drama buna değmez," diye onun yerine ben bitirdim. Annesini, onunla birlikte ne tür bir drama yaşandığını bilecek kadar tanıyordum. Geçen yaz annesi ziyarete geldiğinde oturma odasını yeniden düzenlememiz için ısrar etmişti ve Maeve istemediğini söylediğinde annesi yıkılmıştı.

Biz de oturma odasını yeniden düzenledik.

Ve o gittikten sonra geri taşıdı.

"Bir gün onunla nasıl başa çıkacağımı bulacağım ama düğün için o kadar heyecanlıyım ki sadece tadını çıkarmak istiyorum."

Başımı salladım. "Seni hiç suçlamıyorum. Bekârlığa veda partisi için ne yapıyoruz?"

"Tyson ve grup barlara falan gidiyor. Ona isterse striptiz kulübüne bile gidebileceğini söyledim - bu onun başka kadınlarla görüşmek için son şansı. Bizim de ne istersek yapabileceğimizi söyledi..."

Kuşkuyla gözlerimi kıstım. "Peki, biz ne yapıyoruz?"

Maeve bana hınzırca bir sırıtış attı. "Bilmen gereken tek şey bunun *çılgınca* olacağı. Sınırsız bir bütçem var."

"En azından burada, şehirde mi kalacağız?" diye sordum. "Çünkü iyileşmek için işten izin alabilir miyim bilmiyorum."

Güldü ve beni başından savdı. "Aman Tanrım, Lena. İş konusunda sadece sen endişelenirsin. Ama *evet*, her şey çok son dakika olduğu için *iki* tarafı da Los Angeles'ta tutuyoruz. Yapacak bu kadar çok planımız varken seyahat etmek çok zor."

Rahatlayarak iç çektim. "Tamam, o zaman bana atacağın her şeyin üstesinden gelebilirim... muhtemelen."

"Eminim bu geceki eğlencemiz buna *bayılacaktır*."

Yüreğim ağzıma geldi. "Sanırım orada yetişkin eğlencesi olacak..."

Maeve'in gözleri yaramazlık ve heyecanla parlıyordu. "Kızım, *tüm* yetişkin eğlencelerine sahip olacağız. *Çok eğlenceli* olacak."

İçten içe ürperdim ama gülümsememi korudum. "Bu çılgınca olacak."

"*Çok* vahşi!"

22

JACKSON

"S "Bekârlığa veda partisi ile her zamanki gecemiz arasında ne fark var?" Aaron limuzinin deri koltuğuna yaslanarak sordu. "Her zaman yaptığımız şeyleri yapmıyor muyuz?"

Tyson ona ters ters baktı. "Aradaki *fark*, tüm bunlar sona erdiğinde evli olacak olmam."

"Ama bu gece değil," diye ekledi Nel.

Kıkırdadım, ellerimi siyah denim giymiş kalçalarımda gezdirdim. *Gerçekten de spor salonuna daha sık gitmem gerekiyor. Tembelleştim.*

Tyson yanımdan başını sallayarak, "Sizler pisliksiniz," diye tersledi. "Sadece seninle birkaç kadeh içki içmek istiyorum. Çılgınca bir şey değil."

"Striptizci yok mu?"

"Hayır Aaron," diye inledi Tyson. "Lanet olası striptizciler olmaz." "Ama Maeve bir tane kiralıyor." Aaron bu işin peşini bırakmayacaktı.

Tyson'ın hayal kırıklığı komik sınırlardaydı. "Evet, ama bunun nedeni kadınlar için farklı olması falan. Bunu sadece komik olmak için yapıyor ve ben hiçbir zaman striptizcilerden hoşlanmadım."

"Lanet olsun. Bizim için de komik olurdu," diye homurdandı Aaron. "Bowling salonuna ya da tombala gecesine falan da gidebiliriz."

Başımı sallayarak ona döndüm. "Bu gece neden boktan bir ruh halindesin?" Omuz silkti. "Değilim."

"Kesinlikle öylesin."

"Evet...şey..." Limuzindeki mini bara uzanırken Aaron'ın sesi kesildi. "Bir kızdan hoşlanmaya başladım ama sonra beni terk etti." O

durakladı, etiketini okuyamadığım bir şeyden büyük bir yudum aldı. "Peki *bizi* kim hayaletler?"

"Bu bir lanet değil, bir lütuf," diye düşündüm. "Kadınlar sorundan başka bir şey değildir."

Nel homurdandı: "Bunu söyleyen de rando müzik öğretmenine takılan adam," dedi. "Onunla tanıştığından beri ne kadar değiştiğini hepimiz fark ettik."

"Ben hiç değişmedim," diye karşılık verdim ona ters ters bakarak. "Aksine, beni kendi yolumda daha da sabitleştirdi."

"Artık neredeyse hiç içmiyorsun," dedi Nel.

Siktir et bu adamları.

"Şunlardan birini ver." Küçük bir tekila şişesini işaret ettim.

"Dostum, yapmak zorunda değilsin-"

"Kapa çeneni, Tyson." Aaron'dan şişeyi aldım ve kapağını açtım. Büyük bir yudumda, cehennem gibi yanmasına aldırmadan içtim. *Dostum, gerçekten de uzun zamandır fazla içmemiştim.*

"Bu ilginç bir gece olacak," diye kıkırdadı Nel diğer yanımdan. "Şimdiden söyleyebilirim."

Evet, eski Jackson geri geliyor. Lena geri dönmedi ve dönmeyecek. *Değiştir beni.*

"Oh kahretsin..." Nel kulübün barına yaslanarak mırıldandı. "Biliyor musun, sadece iki saattir birlikteyiz ve ben bunu hissediyorum."

"Sen bir korkaksın." Bir kahkaha patlattım ve bir kadeh daha içmek için uzandım. Ateşli sıvıyı su gibi içtim, artık yanmayı hissetmiyordum...

Artık *hiçbir şey* hissetmiyorum.

"Sanırım senin hakkında yanılmışım." Nel omzumu okşadı. "Her zamankinden daha çok içiyorsun. Ama..." Etrafına bakınırken sesi kesildi. "Aaron ve Tyson'ın nerede olduğunu biliyor musun? Şimdiye kadar onları görmemiz gerekirdi diye düşünüyorum."

Omuz silktim, başım dönüyordu. "Ben onların bekçisi değilim." Bütün gece bana bön bön bakan sarışın barmene döndüm. "Şunlardan birkaç tane daha alabilir miyim?"

"Senin için her şeyi yaparım." Bana göz kırptı.

Evet, eminim.

Kendi kendime homurdandım. Kadınlar bana genellikle böyle tepki verirdi, Lena'nın verdiği gibi değil. Lena en başından beri benden nefret ediyormuş gibi davranıyordu.

Siktir et.

Elim kotumun önünü kazarak cep telefonumu aradı. Bulmaya çalışırken "Kahretsin," diye mırıldandım.

"Şunlardan bir tane alabilir miyim?" Nel müziğin gürültüsü arasında bağırdı.

"Elbette," diye bağırdım ve diğer cebimi kontrol ettim. *Ah, işte buradaydı.* Ekranı aydınlatmak için kilit düğmesine tıkladım. Bu gece Maeve'in bekârlığa veda partisiydi... Bu da Lena'nın bir striptizci tarafından eğlendirileceği anlamına geliyordu.

İğrenç.

Eğer onun gerçek erkek arkadaşı olsaydım, biraz rahatsız olabilirdim. Ama değildim. Hepsi sadece bir oyundu. Parmaklarım ona gönderdiğim mesajın üzerinde geziniyordu.

"Numaramı falan mı istiyorsun?" diye sordu barmen, sesi öncekinden çok daha yakındı.

Başımı kaldırıp baktığımda, elinde istediğimden dört tane daha fazla içkiyle tezgâhın üzerine eğildiğini gördüm ama Nel zaten daha fazlasını içtiği için sorun yoktu. "Kadın numaralarını anlamıyorum."

"Aldın mı?" Yüzünü buruşturdu, kırmızı alt dudağı dışarı fırladı.

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için birkaç kez göz kırptım. "Karışık bir durum."

Kaşları havaya kalktı. "Bu pek alınmışsın gibi durmuyor."

Evet, ama paparazziler başka birine ilgi gösterirsem aldattığımı düşünürler.

Zaten bu bayandan hoşlanmamıştım.

"Ben alındım," dedim sonunda. "Bırak. Benim kadınım iyi yumruk atar."

İğrenmiş bir yüz ifadesi takındı ve dikkatini başka bir yere vererek tezgâhı itti. İçkilerden birine uzandım. Bunları içmek daha iyi, Çünkü diğerleri muhtemelen içine tükürülür.

Yine de onları içerdim.

Nel, "Vay be, bu gece onları dövüyorsun," diye yorum yaptı. Hâlâ yanımda durduğunu neredeyse unutmuştum.

"Evet, ne var biliyor musun? Bunu hak ediyorum." Ne söylediğimden bile emin değildim.

"Kiminle mesajlaşıyorsun?" Elimdeki telefonu işaret etti.

"Kim bilir," diye güldüm, kim olduğunu *çok* iyi bildiğim halde. Parmaklarım yazmaya başlarken gözlerim tekrar ekrana kaydı.

Eğleniyor muyuz?

Gönder düğmesine bastım ve cebime geri koydum, çünkü Lena'nın bana geri mesaj atıp atmaması gerçekten umurumda değildi. Bu sadece benim ona iyi bir erkek arkadaşmışım gibi davranmamdı - ya da her neyse.

"Tyson ve Aaron'ı gerçekten bulmamız gerekiyor," dedi Nel, sesi bu kez daha ısrarcıydı. "Bir sonraki yere gitmeye hazırım. "Bu çok gürültülü."

"Burası bir *kulüp.* Her zaman çok gürültü yaparlar," diye mırıldandım ve son birkaç kadehe uzandım. Kaç tane sipariş ettiğimi ya da onun kaç tane getirdiğini hatırlayamıyordum ama hepsini bitirdim. Hiçbir şeyi ziyan etmeye gerek yoktu.

Kalabalığın arasından geçerken Nel bana dikkatle baktı. Seçkin VIP mekânlarından biri olduğu için yıldızlarla doluydu ve biz de en seçkin bölümündeydik. Kimse böyle yerlerde neler olduğunu belgeleme zahmetine girmezdi.

"Onları mı arıyorsun?" Nel bana dirsek atarak bağırdı.

"Uh huh." Başımı salladım -biraz fazla güçlü bir şekilde- ve kendimi kırbaçlanmış gibi hissettim.

Evet, sarhoşum. Acaba Lena da sarhoş mu?

Elimden geldiğince bu düşünceyi kafamdan uzaklaştırdım. Lena'nın bok suratlı olmasının hiçbir *önemi* yoktu. Eve biriyle gitmesi önemli değildi.

Şey, aslında. Öyle oldu.

Bu boku yapmasına gerek yoktu.

Hissedebileceğimi bile bilmediğim bir öfke kabardı ve ona mesaj atıp bu sahte ilişki şeyini yaparken kuralların ne olduğunu sormak istedim. *Başka kimsenin* ona dokunmasını istemiyordum.

Ve sebebi önemli değildi. O şimdilik benimdi. "İşte
oradalar!" Nel'in sesi uzaklardan geliyordu.

Başımı kaldırdım ve çok uzakta *olduğu* için böyle olduğunu gördüm. *Kahretsin.* Hızımı artırdım ve kalabalığın arasından kayarak geçtim, kimse beni dans pistine çekmeye çalışmıyordu. Bu da iyi bir şeydi. Ben dans etmedim.

"Oh adamım..." Üçünün yanına vardığımda Tyson bana baktı. "Şimdiden boku yemişsin, Jackson."

"Hayır," diye yalan söyledim, zar zor doğru dürüst görebiliyordum. "O kadar çok içmedim."

"Tamam." Aaron derin bir kahkaha attı. "Yine de ne y e d i y s e n onu istiyorum. Harap görünüyorsun ve bu iş bitmeden ben de öyle olmak istiyorum." "Evet, evet," diye g e ç i ş t i r d i m onu. "Ş i m d i nereye gidiyoruz? Çünkü ben buradaki müzikten bıktım."

Tyson kaşlarını kaldırarak bana baktı. "Yan taraftaki yere gideriz diye düşünmüştüm."

Telefonum bacağımda titredi ve hemen ona uzandım, çıkışa doğru ilerlerken çocukların arkasına düştüm. Parlak ışığa gözlerimi kıstım. Elbette, Lena bana mesaj atmıştı.

Çok eğleniyorum.

Kaşlarımı çatmıştım. Eğlenip eğlenmediğimi bile sormayacak mıydı? Ne kadar kabaydı. Ama telefonu cebime geri soktuğumda tekrar çaldı. Başka biri olduğunu düşünerek neredeyse görmezden gelecektim ama yapmadım.

Sarhoş musun sen?

Kalp atış hızımı sabitlemek için derin bir nefes alarak mesajına baktım. Alkolün etkisiyle kontrolden çıkmış olmalıydı ama daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı.

Neden önemli?

Gönder düğmesine bastığımda kafamı kaldırdım, kulübün çıkışından hemen önce durduğumu ve üç arkadaşımın da bana baktığını fark ettim. "Ne?"

Aaron kollarını göğsünde kavuşturarak, "Kaldır şu lanet telefonunu," dedi. "Onu bu gece yalnız bırak. Sen onu anlamsız mesajlarla rahatsız etmesen muhtemelen daha çok eğlenirdi.

"Haklı," diye ekledi Tyson omuz silkerek. "Ve yürümeyi bıraktığın için neredeyse seni terk ediyorduk. Hadi ama."

Kaşlarımı çattım ama telefonumu kaldırıp onları gece havasında takip ettim. Kulaklarım yüksek sesli müzik yüzünden çınlıyordu, ancak kapı arkamızdan tamamen kapanana kadar bunu fark etmemiştim.

Sokaklar insanlarla *doluydu*. Bazıları fotoğraf çekmek için telefonlarını çıkarıyor, bazıları da biz yokmuşuz gibi davranıyordu.

Telefonum çaldı ama duymazdan geldim. Çocukları gözden kaçırmak istemedim. Bu onları daha çok kızdırırdı. Aklım Lena'nın o anda ne yaptığını ve kaygan göğüslü bir adamın muz hamaklarını onun yüzüne doğru sallayıp sallamadığını merak ediyordu.

Siktir, bu iğrenç.

Ama Lena bunun iğrenç olduğunu düşünür müydü?

Kesinlikle.

Herifin biri onun alanına girerken, onun bir sandalyeye yaslanıp büzüldüğünü düşününce güldüm. Muhtemelen bunun tam bir işkence olduğunu düşünürdü - çünkü çok utanırdı. Bir sonraki barın kapısından içeri girdim, çok daha sessiz, batakhane gibi bir yerdi ama yine de oldukça kalabalıktı.

Bara doğru ilerlerken Nel, "Kahretsin, daha fazla içkiye ihtiyacım var," diye mırıldandı. "Karaoke on dakika içinde başlıyor," dedi bir ses PA sisteminden. Herkes

Ben de onlara katıldım çünkü neden olmasın ki?

Tyson barmene, "En iyi tekilanızdan altı shot alacağız," dedi.

Telefonumu çıkardım, destek için tezgâha yaslandım. Telefonu kurcalarken kalbim kulaklarımda güm güm atıyor, neredeyse birkaç kez o aptal şeyi düşürüyordum. Parmağım sonunda kilit düğmesiyle birleşti ve ekran aydınlandı. Gözlerimi kısarak kısa mesaj dizisini açtım.

İyi geceler.

"Bu ne lan?" diye homurdandım nefesimin altında. Kısaca benimle konuşmak istemediğine karar vermişti. Peki neden? Olan biten her şey yüzünden mi? Dişlerimi sıkarak ona geri mesaj attım.

Olanlar için üzgün olduğumu söylemiştim. Üzgünüm.

Bu da gerçekti. Yanıtını bekledim ve hemen okunduğunu gösterdi...

Ama o cevap vermedi.

Lanet olsun. Benden nefret ediyor. Sikeyim böyle işi.

Bir dirsek yan tarafıma çarptı. "Birkaç tek atacak mısın, atmayacak mısın?"

Aaron'a baktım. "Tabii ki, o zaman devam et ve birkaç kadeh daha sipariş et."

"İşte bu!" diye tezahürat yaptı ve bana iki shot uzattı.

Sonra birkaç tane daha sipariş ettik.

Ve sonra her şey bulanıklaştı.

Sirenler hariç. Sirenler yüksek ve netti.

23

LENA

"Who here likes a good show?" Bir çeşit polis kıyafeti giymiş olan erkek striptizci oturduğumuz dairenin ortasından seslendi. Göz temasından kaçınmaya çalıştım, zaten özel oda tarafından tuhaflaştırılmıştım
götürüldüğümüz yer. Cebimdeki telefonum titredi ve dikkat çekmeden çıkarıp Jackson'dan gelen sarhoş mesajını okudum.

İçimi çektim. *Neden hala özür diliyor?*

"Sen, kırmızı elbiseli," diye seslendi striptizcinin sesi. "Telefonunu kaldır, yoksa seni *tutuklamak* zorunda kalabilirim."

Gözlerim ekrandan ayrılıp yukarı baktı ve adamın çikolata kahvesi gözleriyle buluştu. Benden çok büyük olamazdı - eğer benden *genç* bile değilse. *Eyvah.*

"Özür dilerim," diye mırıldandım.

"Tutuklayın onu!" Maeve bağırdı ve şarabını yudumlarken kıkırdamaya başladı. "Bence bunu hak ediyor. Yakalayın onu, Memur Seksi."

Memur Seksi. Aman Tanrım. Bu iğrenç.

"Bu gece sorumlu kadın sensin," diyerek ona göz kırptı ve dikkatini bana odakladı. "Kaçmaya çalışmasan iyi edersin... gerçi iyi bir kovalamacayı severim."

"O gelin." Maeve'i işaret ettim. "Ona ulaşman gerekiyordu." "Ve senin tutuklanmanı istiyorum!" Maeve güçlükle ayağa kalktı.
Kahkahaları arasında kelimeler dökülüyordu. Çoğuyla yeni tanıştığım tüm arkadaşları ona katıldı.

Ve ugh, nefret ettim.

Bütün geceyi zar zor konuşarak geçirdim, çünkü çoğu lisenin ne kadar harika olduğunu ve ne kadar yakın olduklarını anlatıp durdu. Gelen birkaç model tanıdığı ise kendi başlarına kaldılar.

Ve bu da beni, en iyi arkadaş olarak dışarıda bıraktı.

"Ellerini arkanda birleştirmeni istiyorum," diye talimat verdi Memur Sexy, ki adının hakkını verdiğini düşünmüyordum.

"İstemiyorum," dedim ısrarla, ama birden üstüme çıktı, ucuz kolonya kokuyordu.

"Eğer yapmazsan onu kelepçelerim," diye bağırdı Maeve ve ben de ona ters ters baktım. "Biraz gevşe." Sesi bir kademe alçaldı. "Bu sadece eğlence. Bırak yapsın... benim için."

İçimi çektim ve adama baktım. "İyi. Kelepçele beni." Kızlar sevinç çığlıkları attı ve adam bana göz kırptı.

Bir çift pembe tüylü kelepçe çıkarırken kulağıma, "Merak etme, emin ellerdesin," diye mırıldandı.

Üzerime eğilip ellerimi sandalyenin arkasına kelepçelerken vücudunu vücuduma yasladığında gergin bir şekilde güldüm. Tekniği çok düzgündü ve sonrasında kollarımı çekiştirirken, -bulanık ya da değil- kelepçelerin işini yaptığını fark ettim.

"Buralarda sizin gibi sevimli kanun kaçaklarına belli türden cezalar veririz," diye başladı, müzik odayı dolduruyordu.

Aman Tanrım.

Dans etmeye başladı ve gömleğinin düğmelerini açtığında yüzümün kızardığını hissettim. Gözlerimi nereye dikeceğimi bilemiyordum, onu soyunurken izlemenin günah olduğunu hissediyordum.

Ve sonra yaklaştı.

"Şovu izlemiyorsun, seni yaramaz kız," diye alay ederek burnuma vurdu.

Lütfen bu iş çabuk bitsin.

Üzerime eğildi ve kıvranmaya ve itmeye başladı, bu sırada vücudum utançtan daha da ısındı. Olabildiğince sandalyeye doğru büzüldüm ve bir şeyin kesin olduğunu biliyordum...

Kendi düğünüm için bunu yapmayı *asla* tercih etmezdim.

Memur Seksi soyunmaya devam etti ve ben de yüzümde sallanan sikinden başka bir şey düşünmeye devam ettim. Kendimi bıraktığımda, düşüncelerim olmamasını dilediğim tek kişiye kaydı.

Jackson.

Striptizcilerle mi görüşüyorlardı? Muhtemelen benden daha çok zevk alırdı.

Ugh. Belki de hiç eğlenceli değildim.

Memur Seksi arkasını dönerek tüm kadınların alkışlamasına neden olan süslü bir hareket yaptı. Başı artık tam ensemdeydi ve ben nefes nefese kalmamaya çalışıyordum. Neyse ki şarkının sonunda dansı bitirdi ve etrafıma uzanarak kelepçelerimi çözdü.

"Cezan sona erdi. Sırada kimin olacağına sen karar vereceksin," dedi bana, nefes nefese kalmış bir halde. Bu adam geçimini sağlamak için bu işi yaptığına göre olağanüstü formda olmalıydı.

"O." Maeve'i işaret ettim. "Ve bence *ekstra uzun* olmalı. *Çok* kötü bir kız oldu." Maeve'in gözleri neredeyse yüzü kadar açılırken kahkahamı tutamadım, kimse de tutamadı.

Ama içindeki heyecanı şimdiden görebiliyordum. Her saniyesinden zevk alacaktı.

Aferin ona. Bunu hak ediyor.

Artık dikkatler üzerimde olmadığına göre telefonumu cebimden çıkardım. Jackson'ın özrünü okudum ve bir kez daha iç geçirdim. Dudağımı çiğneyerek ona geri mesaj attım.

Özür dilemeyi bırak. Olan oldu.

Söyleyebileceğim tek şey buydu. Geri kalan hiçbir şeyin önemi yoktu. Kısa bir an için hissettiğim küçük duygu kırıntıları yok olmuştu. Jackson, şey... *Jackson*'dı. Aramızda asla gerçek bir ilişki olmayacaktı. Arkadaş olabileceğimizden bile emin değildim.

Memur Sexy, Maeve'e benimle aynı muameleyi yaparken herkes güldü ve bağırdı - sadece iki kat daha uzun sürdü. Yüzü hep kıpkırmızı kalmıştı ama benim aksime, onu teşvik etmişti. Jackson'ın sarhoş cevabını beklerken her anından zevk alıyor gibi görünmesine güldüm...

Ama hiç gelmedi.

"Haydi hanımlar." Maeve bize limuzine doğru el salladı. "Sanırım işimizi otelde bitirmeliyiz."

Tanrı'ya şükür.

Saat neredeyse sabahın ikisiydi ve striptizci olayından sonra aldığım keyif çoktan gitmişti. Taş gibi ayıktım ve

Yorgun. Diğer on bir kadınla birlikte sıraya girdim ve sıra bana geldiğinde limuzine bindim. Maeve'in lise arkadaşı Lindsey ile Maeve'in kendisi arasında sıkışıp kaldım.

"Peki, hepimiz eğlendik mi?" Maeve sarhoş bir şekilde sordu.

Hepimiz alkışladık. Oldukça eğlenceliydi, Jackson'ın bana neden mesaj atmadığını merak etmem dışında.

"Kızım, yüksek hayatı yaşıyorsun," dedi Lindsey yanımdan. "İstediğin her şey var."

Gülümsedim. Haksız değildi. Bu tür bir hayat Maeve'in istediği şeydi.

"Teşekkürler." En iyi arkadaşım ona gülümseyerek karşılık verdi. "Buraya gelebileceğimi hiç düşünmemiştim. Lisedeyken bu mümkün görünüyordu ama buraya taşındığımda asla gerçekleşmeyecekmiş gibi geldi."

"Ve şimdi bir rock yıldızıyla evleniyorsun," diye seslendi bir diğeri.

"Evet, dünyada yükseliyorum." Lindsey ona bir gülümseme attı. "Ah, kesinlikle sormak istiyordum, Lena ile nasıl tanıştınız?"

Maeve ona döndü. "Size yüzlerce kez söyledim. Üniversite son sınıfta tanıştık. Müzik bölümündeydi ve o zamanlar *çok* daha eğlenceliydi. Şimdi büyük bir işte çalıştığı için çok gergin olmak zorunda."

"Ne iş yapıyorsun?" Lindsey bana döndü.

"Müzik öğretmeniyim."

"Doktor ya da avukat gibi bir şey olduğunuzu kastettiğini sanmıştım."

Haklısın. Tabii ki.

Yine de gülümsedim. "Evet. Benim için değil."

"Ama onun için kimin *olduğunu* biliyor musun?" Maeve bana doğru eğildi ve elini kalçama koydu. "*Jackson Whiss*."

Lindsey kıkırdadı. "O herkes için. Onunla bir gece geçirmek için *ölürdüm*. Beni ayarla, Maeve."

"Yapamam," diye açıkça cevap verdi. "Ciddi bir ilişkisi var."

O ne yapıyor?

"Ne? Bunu *hiçbir yerde* okumadım... ama magazin gazetelerini de takip etmiyorum."

Maeve telefonuna bakmaya başladığında kadınların çoğu sessizleşmişti, hepsi üçümüz arasında geçen konuşmayla ilgileniyordu.

İçlerinden biri bana "Onunla görüşüyor musun?" diye sordu.

Modellerden biri olan Rashida, "Belli ki," diye tersledi. "Fotoğrafları her yerdeydi. Sadece bunu resmileştirmediler."

Yüzüm kızardı ve onu düzeltme isteğimi bastırdım... ama imzaladığım sözleşmelere göre artık Jackson'la *birlikteydim*.

"Gördün mü?" Maeve telefonunu Lindsey'e uzattı ve Jackson'la benim barın dışında arabaya binerken çekilmiş fotoğrafımızı gösterdi. "Ama bunun ötesinde, onun için deli oluyor."

"Gerçekten mi?" Lindsey kaşlarını kaldırdı. "Onun yuva kuracak türden bir adam olmadığını sanıyordum. *Kötü* bir *çocuk* olduğunu düşünmüştüm."

"*Öyleydi*," diye devam etti Maeve, sanki doğruyu söylüyormuş gibi. "Ama sonra Lena onu terbiye etti. Tyson artık o kadar çok içmediğini bile söyledi. Eskiden her dışarı çıktıklarında kafayı bulurdu."

Sessiz kaldım ve söylediklerinin ne kadarının doğru olduğunu anlamaya çalıştım. Çünkü son zamanlarda Jackson'ın hiç sarhoş olduğunu fark etmemiştim. Gerçekten istediği için mi azaltıyordu? Yoksa sadece halkla ilişkiler ekibi miydi?

Önemi bile yok. Umurumda bile olmamalı.

"Her neyse, bence Tyson'ın benimle olduğu kadar onunla da ciddi." diye devam etti Maeve. "Ona nasıl baktığını görmelisin. Çok romantik. Kız onun için her şeyi değiştirdi."

"Kahretsin," diye iç geçirdi Lindsey. "Sanırım o zaman takıntılı olacağım başka bir rock yıldızı bulmam gerekecek."

Güldüm, ama bebek mavisi gözlü güzel bir sarışın olan bu kıza bakarken Jackson'ın gerçek tipi olup olmadığını merak ettim. Benden çok daha vahşiydi ve ikisi muhtemelen daha iyi anlaşırdı.

Bence herkes onunla benden daha iyi anlaşır.

"Peki onun hakkında ne düşünüyorsun, Lena?" diye sordu diğerlerinden biri.

Başımı ellerimden kaldırdım. "Bence o... Bence o çok karmaşık parçaları olan bir yapboz gibi." *Tamam, belki biraz sarhoşum.* "Düşündüğümden daha büyük bir geçmişi var ve bence derinlerde gerçekten iyi bir kalbi var." *Eğer ona ulaşabilirsen.*

"Oh, ona sırılsıklam aşık." Lindsey çenesini elinin üzerine yaslayarak gülümsedi. "Bu çok tatlı. Umarım ben de evcilleştirecek gizemli bir kötü çocuk bulabilirim. Kızların Jackson gibi bir adama kapılıp sonra da onları medeni bir erkek haline getirmelerini izlemek çok ateşli."

Ha. Asla medeni olacağını sanmıyorum.

Rashida konuşmaya, "Evet, bence asla birini değiştirmeye çalışmamalısın," diye ekledi. Biraz sinirli görünüyordu ve bütün gece de öyleydi.

Belki de en büyük parti bozan ben değilimdir.

Buna gülümsedim ve Jackson'dan bir mesaj görmeyi umarak telefonumu tekrar çıkardım ama hiçbir şey yoktu. Belki de konuşmamızın bir yere varmayacağına karar vermişti... ya da belki de mesaj atamayacak kadar sarhoştu.

Hangisinin daha olası olduğunu söylemek zordu.

Ancak, tam telefonumu kapatıp geceyi geçirmek üzereyken ekranda bir makale belirdi.

Bad Man's Land'in meşhur rock yıldızı solisti Jackson Whiss Los Angeles'ta tutuklandı.

Makaleye tıkladığımda elimi yüzümde gezdirdim. Görünüşe göre tahminlerimin hiçbiri doğru değildi.

24

JACKSON

"Let's go." Avukatım Sam, elimde hâlâ bok dolu plastik torbamla hapishaneden çıkarken kızgın görünüyordu. "Bunu yaptığına inanamıyorum. Genna *ikimizin de* canına okuyacak."

"Gelip beni alman neden bütün gece sürdü bilmiyorum," diye homurdandım, başımın ağrımasına aldırmadan. "Ne olduğunu bile hatırlamıyorum."

Sam mizah yapmadan güldü. "*Hep* aynı şeyler oluyor Jackson."

Tahoe'nun şoförü arka yolcu koltuğunun kapısını açtı ve Sam'e içeride katılırken etrafımdaki kameraların yanıp sönmesini görmezden geldim. Kulüpten ayrıldıktan sonra hiçbir şey hatırlamıyordum. Telefonumu kilitli poşetten çıkardım ve açmaya çalıştım ama nafile.

Öldü. Rakamlar.

Sam başını bana doğru sallayarak, "Tam da kendini toparladığını düşündüğümüz sırada," diye söze başladı. Bir süredir benim kişisel avukatımdı, babam onu özellikle sarhoş olduğumda benimle ilgilenmesi için bulmuştu. "Medya bu konuda bayram edecek."

Omuz silktim. "Çok da önemli değil. Sadece aynı bok, farklı bir gün."

"Evet, ama bu senin hayatın." Sam bana döndü, yüzü buz gibiydi. "Kız arkadaşın hakkında yorum yaptı diye adamın birini yumrukladın."

"Benim... ne?" Kafam tamamen karışmış bir şekilde mırıldandım.

"Evet, sahte kız arkadaş ve sanırım bu karmaşadan kurtulmamızın tek yolu bu olacak. Bu yüzden, bir konu seçtiğin için aferin sana."

"Ne dedi?" Lena yüzünden beni bu kadar kızdıran şeyin ne olduğunu merak ederek sordum. "Daha önce hiç kavgaya karışmadım."

"Hayır, yapmadığınız için şanslısınız. Adamı suçlamada bulunmaması için ikna ettik."

"Siktir," diye inledim, başım ellerime düştü. "Bu neye mal oldu?" "Çok fazla, Jackson. Çok fazla." Sam öne doğru eğildi ve
Kahve, sadece kokusu bile midemi bulandırıyor. "Umarım bu hafta sonu düğünde aklını başına toplayabilirsin. Yıldızlarla dolu bir kalabalık var."

"Hiç içmeyeceğim."

"Evet, göreceğiz." Hapishaneden uzaklaşırken Sam bana dönüp bakmadı.

Pencereden dışarı baktım, plak şirketinin ofisine doğru ilerleyişimizi izliyordum. Büyük olasılıkla olanlarla ilgili bir toplantı düzenleyeceklerini biliyordum. Her zaman yaptıkları şey buydu. Hasar kontrolü. Hasar kontrolünün zamanı gelmişti.

Ben de ne kadar üzgün olduğuma dair aptalca bir açıklama yapmak zorunda kalırdım.

Lena'nın benim hakkımda ne düşündüğünü merak ediyorum.

Başından beri benim berbat biri olduğumu düşündüğünü bildiğim için bu düşünceyle midem düğümlendi ve şimdi tam da tahmin ettiği gibi biri olduğuma dair kanıtı vardı.

Ama bu beni neden rahatsız etti?

Yolculuğun geri kalanını sessizlik içinde, olacaklara hazırlanarak geçirdim. Her şeyi berbat etmiştim ve bunu duymak üzere olduğumu biliyordum. Telefonumu şarj etme zahmetine bile girmedim. Benzer mesajlarla dolu olacaktı...

Ve hiçbiri Lena'dan olmayacak.

Tahoe tentenin altına yanaşırken Sam kapıyı iterek açtı ve "Pekâlâ, şu işi bitirelim," diye mırıldandı. "Başın büyük belaya girmek üzere."

"Uyardığın için teşekkürler." Arabadan indim, binaya doğru ilerlerken akşamdan kalma halimi daha da fazla hissediyordum. Keskin çam ve limon kokusu kusma isteği uyandırdı ama yutkundum. Eğer yere kusarsam, daha fazla temizlikçiye yol açacaktı.

Sam'i takip ederken bakışları görmezden geldim, üzerimde hâlâ önceki geceden kalma kıyafetlerim vardı. Başım kulaklarımda kalp atışlarımla oynuyordu.

Sam'i Lena'nın tüm belgeleri imzaladığı konferans odasına kadar takip ederken ağır gözlerimi açık tuttum.

"İşte başlıyoruz." Sam kapıyı benim için açtı.

Gözlerimi kısarak parlak floresan ışıklara baktım ve keşke yanımda bir güneş gözlüğü getirseydim dedim. Gözlerim alıştığında odadaki üç kişiye baktım. Genna, Tim ve... *Lena.*

Şaka yapıyor olmalısın. O neden burada?

"Bakın kedi kimi sürüklemiş." Genna'nın sesi keskin ve soğuktu. "Gömleğinde kan var."

"Ne..." Beyaz tişörtüme baktım. Göğsümün üzerinde koyu renkli bir sıvı sıçramıştı. *Harika. Muhtemelen bunun için para ödemek zorunda kaldılar.*

"Oturun." Tim, Lena'nın yanındaki sandalyeyi işaret ederken bana ters ters baktı.

Sandalyeyi çekerken herkesin bakışlarından kaçındım, ama *eğildiğimde* Lena'nın *eğlence* dolu parlak gözleriyle karşılaştım. "Sanırım bu sabah akşamdan kalma değilsin."

Gülümsedi. "Hayır."

"Doğru." Ondan uzaklaşıp kollarını göğsünde kavuşturmuş, ayakta duran Genna'ya baktım.

"Neden gidip *uslu durmadın*?" Genna dişlerini sıkarak sordu. "Aklından ne geçiyordu?"

Derin bir nefes aldım ve sertçe nefes verdim. "Şey, sanırım düşünemedim, ama kendimi savunmam gerekirse, en iyi arkadaşımın bekarlığa veda partisiydi. İnsanlar o partilerde hep sarhoş olurlar."

"Siz çoğu insan değilsiniz," diye araya girdi Tim. "Sorun da bu zaten. Senin bir şöhretin var ve biz bu imajı kırmaya çalışıyoruz. Bu gece evlenme teklif ediyor olman gerekiyordu."

Oda sessizliğe gömülürken bir dakikalığına gözlerimi kapattım. "Ne söylememi istediğinizi bilmiyorum."

Genna, "Bize neden bir adamın suratına yumruk attığını söyleyerek başlayabilirsin," diye tersledi.

"Hatırlamıyor," diye benim yerime Sam konuştu. "Neredeyse hiçbir şey hatırlamıyor. Tüm bilgileri dün gece dövdüğü adamdan aldık. Gerçi her şey halledildi. Gizlilik anlaşmaları imzalandı. Stres yapmana gerek yok Genna. Geçecek."

"Basın bunu ele geçirene kadar," diye homurdandı.

Sam düz bir sesle, "O zaman onlar istedikleri hikâyeyi uydurmadan önce bir açıklama yapmamız gerekiyor," dedi. Onunla ilgili olan şey buydu.
-Her zaman hoşuma giden bir şeydi bu, beni azarlayabilirdi ama her zaman benim tarafımdaydı.

Çünkü öyle olması için ona para verdim.

"Peki ne oldu?" Lena'nın sesi beynime inen bir çekiç gibiydi ve kalbimin teklemesine neden oldu.

Ona döndüm ve güçlü bakışlarıyla karşılaştım.

"*Sen.*" Kafası karışmış görünüyordu. "Ne...?"

"O sadece bir pislik gibi davranıyor." Sam ona bakmak için eğildi. "Adam senin hakkında bir yorum yaptığını söyledi -ve bu yorumun ne olduğundan emin değilim
-Ama bu Jackson'ı kızdırdı. Suratının ortasına bir yumruk attı ve onu bayılttı."

Oh lanet olsun. Çok kızmış olmalıyım.

"Oh..."

"Ama bu senin hatan değil," diye hemen araya girdi Genna, sesi çok daha yumuşaktı. "Bunun seninle *hiçbir* ilgisi yok. Jackson bu yorumların olacağını biliyor. İnsanların fikirleri vardır ve ünlü olduğunuzda birçoğuyla uğraşmak zorunda kalırsınız. Başını dik tutması gerektiğini biliyor."

"İçmediği sürece," diye mırıldandı Tim. "Yeterince sarhoş olduğu anda tüm mantık pencereden dışarı çıkar."

"Daha önce hiç kavgaya karışmadım."

"Sanırım her şeyin bir ilki var," diye tersledi Genna beni, gözleri benimkilerle buluştuğunda sinirle parlıyordu. "Ve bu gece evlenme teklif ediyorsun, o yüzden düğünde akşamdan kalma gibi davranmasan iyi edersin. Bununla başa çıkmak için ne gerekiyorsa yap."

"Evet, tamam." Lena bir kıkırdamayı bastırırken gözlerim masanın üzerine düştü.

Bunun komik olduğunu düşünecektir.

"Peki, ondan gelen açıklama ne olmalı?" Tim'in sesi yükseldi. "Bence kız arkadaşıyla ilgili kötü yorumları savunduğu gerçeğini kullanmalıyız. Bu darbeyi yumuşatacaktır. Hayranlarının çoğu kız arkadaşını savunduğu için ona hayranlık duyacaktır."

"Katılıyorum," diye ekledi Sam.

"Ve NDA, yumruk attığı adamın başka bir açıklama yapamayacağını kapsıyordu, değil mi? Anlatıyı bizim ele almamızı da kapsıyor mu?" Neyse ki Genna'nın odağı artık Sam'deydi.

"Tabii ki. Her zamanki gibi."

"Tamam." Başını salladı. "O zaman bu açıklamayı yapmamız gerekiyor. Bence doğrudan Jackson'ın kendisinden gelmeli. Video ya da başka bir şey yok. Sadece bir sosyal medya paylaşımı yapacağız ve bu havayı temizleyecektir. Ayrıca teklif için de zemin hazırlar. Bence konuşmanızda bununla ilgili bir şeyler yapmalısınız."

Yüzümü buruşturdum. "Ne? Neden?"

"Çünkü benim için ayağa kalkmış olman onu romantik kılıyor." Lena'nın sesi konuşurken çekingendi. "Bu gerçekten önemsediğini gösteriyor."

Midem bulandı ve ona baktım. "Sadece aptalca bir yorumdu. Onu neden bayılttığımı bilmiyorum."

"Dedi ki, aynen aktarıyorum," diye başladı Sam, görünüşe göre aniden ayrıntı verme ihtiyacı hissetmişti. "*Yeni kızının ne kadar seksi olduğu hakkında bir şeyler söyledim ve o beni yere sermeden önce ancak bu kadarını yapabildim.*"

Lena kıkırdadı.

Genna derin bir iç çekti.

Ve Sam bakışlarımı saf bir eğlenceyle karşıladı.

"Bundan daha fazlasını söylemiş olmalı," diye düşündüm, Lena'nın yanımda sürekli kıs kıs gülmesine aldırmadan.

"Hayır," diye kıkırdadı Sam. "Nel, Aaron ve Tyson adamı desteklemeyi başardılar. Sana Lena'nın seksi olduğunu söyledi ve sen de onu yumrukladın."

"Ne aptalım," diye mırıldandım, çoğunlukla kendimden bahsediyordum.

Genna kaşlarını çatarak, "Bunun üzerinde durmaya devam etmenin bir anlamı yok," dedi. "Şu açıklamayı yazılı hale getirelim. Lena'nın sosyal medyadaki varlığının yok denecek kadar az olması iyi bir şey." Dikkatini benim yanıma kaydırdı. "Yeni takipçi kabul etmeyin. Hayranları nefret edenlerden asla ayırt edemezsin - ya da onların medya olup olmadıklarını, etrafı koklayıp koklamadıklarını bilemezsin. Yanlışlıkla yanlış kişinin bir şey görmesine izin vermek istemezsiniz."

"Tamam, sorun değil."

Tim, "Ve ortaya çıktığını gördüğünüz hiçbir şeyi okumayın," diye ekledi. "İstedikleri gibi at koştururlar."

Lena'ya baktım, yüzünde stres belirtileri vardı. *Kahretsin, onu gerçekten hayatımın tam ortasına ve medyanın hedef tahtasının tam altına getiriyorum.* Bir suçluluk duygusu göğsüme çarptı ama sonra kendime onun karşılıksız olmadığını hatırlattım. Çok iyi para alıyordu.

"İfadeyi bırakabilmen için telefonunu fişe takacağım." Sam elini uzattı ve ben de ona telefonumu verdim, nasıl olsa gelen şeyle yüzleşme vakti gelmişti.

Otuz dakika ve biraz BC Powder'dan sonra açıklamayı yazmayı bitirdim ve hepimiz ayrılmak için ayağa kalktık. Başım hâlâ ağrıyordu ama en azından artık eve gidip biraz kestirebilirdim.

Genna bana, "Senin eve dönerken Lena'yı onun evine bırakacaksın," diye talimat verdi. "Biri seni takip ederse daha iyi görünürsün."

"İnsanların nerede yaşadığımı bilmesini istemiyorum."

"Bunun için çok geç," diye espri yaptı Genna. "Daha sonra bir koruma gönderteceğim."

"Harika," diye mırıldandı Lena, beni odadan çıkarken takip ederken omuzları düştü. Binadan çıkıp dışarıda park halinde duran Tahoe'ya doğru ilerlerken bana başka bir şey söylemedi. Şoför kapıyı açtı ve önce onun içeri kaymasına izin verdim, yanına sürünerek girdim.

Bildirimlerle dolup taşan telefonuma baktım.

"Maeve'den gelen mesajlara bakmak istemeyebilirsin," diye yorum yaptı Lena, yanakları hafifçe kızarmıştı.

Artık çoğunlukla yalnız olduğumuza göre, onu gerçekten gözlemlemek için bir an ayırdım. Saçları dağınık bir şekilde tepesinde toplanmıştı, yüzünde küçük bir makyaj bile yoktu ve büyük boy tişört ve tayt bu sabah kaba bir uyanış yaşadığını doğruluyordu. *Oops.*

"Neden öylece bana bakıyorsun?"

İyi bir cevap bulamadığım için omuz silktim. Telefonuma bakmaya devam ettim, tüm mesajlar arasında gezinerek Maeve'den gelen bir mesaja ulaştım. Tyson acil durumlar için telefonuma onun numarasını koymamı istemişti ve mesaja tıkladığımda bir video çıktı... Numaramın onda da olmasına sevinmiştim.

"Bu altın değerinde," diye kıkırdadım videoyu oynatırken -Lena sandalyeye kelepçelenmişti ve boktan bir Cadılar Bayramı polisi gibi giyinmiş bir adam dans etmeye başlamıştı.

Onu yakaladı. "Aman Tanrım, sakın izleme!"

"Senin alanındaydı." Kelimelerim düz çıktı ve birdenbire izlemek istemedim. *Sikerim böyle işi.* Adamın yüzü kızın saçlarına gömülmüştü, elleri neredeyse kalçalarına değiyordu.

Ve dar kırmızı elbisesinin içinde çok seksi görünmesi durumu daha da kötüleştiriyordu.

Videodan çıktım ve telefonu yere bıraktım.

"İğrençti," diye yorum yaptı yanımdan, sesi kısıktı. Ona bakmadım.

"Evet."

25

LENA

"A Gergin misin?" Dantelli, denizkızı gelinliğiyle göz kamaştıran Maeve'e sordum.

"Hayatta olmaz." Bana el salladı ama ben onun ne demek istediğini anladım. O tamamen gergindi... ama kendine sadıktı, bunu itiraf etmedi. "Bunun için çok hazırım. Bence harika olacak."

"Burada çok fazla basın mensubu var." Pencereden lobiye baktım ve konukların içeri alınışını izledim. Birçoğunun giriş kartı vardı, diğerleri ise şık giyinmişlerdi - bazıları ünlü olarak tanımlanabilirdi.

"Bana bunu söyleme." Maeve kolumu çekiştirdi. "Beni yanlış açıdan yakalamalarını gerçekten istemiyorum. Bazen büyük bir burnum varmış gibi görünüyorum."

Başımı salladım ve ona sıcak bir şekilde gülümsedim. "Sen *her zaman* güzelsin." "Teşekkür ederim," diye neredeyse fısıldıyordu. "En iyi arkadaşım olmanızın bir nedeni var. arkadaş, bilirsin. Bir sürü arkadaşım var ama beni gerçekten tanıyan tek kişi senmişsin gibi hissediyorum. Onlar sadece benim eski halimi ya da işteki halimi biliyorlar."

Başımı salladım ve diğer tüm kadınların süitte olmadığını fark ettim. Sağdıçlarla birlikte salonda sosyalleşiyorlardı. "Senin için her zaman burada olacağım."

"Evlenme teklifi konusunda gergin misin?" Sorusu beni hazırlıksız yakaladı. "Ah..." Sesim kesildi. "Ben... Ben sadece bunu düşünmemeye çalışıyorum." Doğrusu da buydu; resepsiyonda olacakları düşünmek istemiyordum. "Sadece evet demem gerektiğini biliyorum."

"Evet..." Gözleri benimkileri tuttu. "Ve kendine bunun gerçek olmadığını hatırlat."

Düğün muhteşemdi. Tyson, Maeve'i gördüğünde ağladı. Tyson'ın ilk sağdıcı olduğu için Nel'le birlikte yürüdüm ve sonra Jackson Rashida'yla birlikte yürüdü. Jackson tüm bu süre boyunca gözlerini ayaklarından ayırmadı... ve acaba o da olacaklar konusunda gergin miydi diye merak ettim.

Muhtemelen değil. Bu onun için sadece bir oyun.

Bir kadeh şampanyamı yudumlarken Maeve ve Tyson'ın ilk danslarını izliyordum. Annesi sanki orada profesyonel bir kamera ekibi yokmuş gibi telefonuyla çekim yapıyordu.

"Mutlu görünüyorlar." Jackson'ın sesi alçaktı.

Onu görmek için döndüm. "Sanırım evlenme teklif edeceğin için gelip benimle konuşmanı istediler."

Kaşları havaya kalktı. "Kahretsin, tamam."

"Özür dilerim." Bakışlarımı ondan çekip tekrar Maeve ve Tyson'a çevirdim. "Ama evet, öyle. Sanırım düşündüğümden daha iyi eşleşmişler."

"Evet, belki. Evlilik sözleşmesi imzalamak zorunda kaldı."

Omuz silktim. "Hiçbir anlamı yok. Sadece formalite."

"Ben olsam karıma evlilik sözleşmesi imzalatmazdım."

"Neden?" Ona döndüm. "Kadınlardan nefret ettiğini sanıyordum."

Yüzünü buruşturdu. "Kadınlardan *nefret* etmiyorum, ama evet, erkekleri milyonlarca parçaya ayırdıklarını düşünüyorum... ama *eğer* evlenirsem, o bir tür anomali olmalı."

Bir anormallik.

"Belki bir gün onu bulursun." Bakışlarımı

karşıladı. "Kim bilir."

Birkaç vuruş boyunca orada durduk, dans biterken ikimiz de alkışladık. Tyson ve Maeve her zamanki gibi birbirlerine aşık görünerek tatlı bir öpücük paylaştılar.

Ve o çok tanıdık kıskançlık acısını hissettim.

"Şimdi dans etmek ister misin?" Jackson'ın sesi düşüncelerimi böldü ve uzattığı eline baktım. "Çok mantıklı."

"Evet..." Ona baktım, elini tuttum ve beni dans pistine götürmesine izin verdim. Yere kadar uzanan koyu kırmızı elbisem siyah zemin üzerinde süzülürken, topuklu ayakkabılarım yavaş bir baladın başlamasıyla sustu.

"Aşık olduğumuzu falan düşünmelerini sağlamalıyız," diye mırıldandı Jackson, beni kollarının arasında döndürürken. Beni göğsüne çekti, sıkıca tuttu, kolu belime dolandı. Artık tanıdık gelen kokusunu içime çekerek nefesimi tuttum.

Ve içgüdüsel olarak eğildim.

"Isırmayacağım," diye mırıldandı, sesinde neredeyse hayal kırıklığına benzeyen bir şey vardı. "Sadece benden nefret etmiyormuş gibi davran... sadece bu gecelik."

Gözleriyle buluştum, derin orman yeşili gözlerinin tonlarındaki karmaşıklığı inceledim. "Elimden geleni yapacağım."

"Bu benim için yeterince iyi." Jackson eğildi ve başını benimkinin yan tarafına dayadı. "Bu sadece bir gösteri."

Sadece bir gösteri.

Sertçe yutkundum, yerde sallanırken nefeslerimi eşit tutmaya çalışıyordum. Etrafımızdaki kameraların deklanşörleri canlı müzikten bile belli oluyordu ve Jackson bana daha sıkı sarıldı.

Şarkı biterken biri omzuma dokundu ve döndüğümde elinde mikrofonla Maeve'i gördüm. "Hazır mısın?"

"Evet," diye cevap verdi Jackson benden önce.

"Herkes beni dinleyebilir mi?" Maeve'in sesi anons sisteminden gürledi ve müzik arka planda kayboldu. Kalabalık sessizliğe bürünüp herkes bize bakmaya başladığında Maeve devam etti. "Bu benim nedimem ve inanılmaz bir insan. Bu gece, özel biri onun için inanılmaz bir şey yapmak için izin istedi ve ben de kabul ettim. Bence düğünler sadece benim ve Tyson'ın değil, tüm aşkların kutlandığı bir yerdir."

Kalbim yalanlara ve kulağa ne kadar gerçek geldiğine battı.

"Ve daha fazla uzatmadan, işte Jackson." Maeve bana gülümsedi ve mikrofonu Jackson'a uzattı. "Bunu yapabileceğini biliyorum," diye eğildi ve uzaklaşmadan önce fısıldadı.

Jackson boğazını temizledi, benden bir adım geri çekildi ama elimi tuttu. "Bu gece hakkında biraz düşündükten sonra, konuyu uzatmak yerine doğrudan sadede gelmeye karar verdim." Elimi bıraktı, elini smokininin cebine soktu ve bir kutu çıkardı.

Bu gerçek değil. Gerçek değil.

Ama kalbimin göğsümde nasıl çarptığı gerçekti. Yere diz çökerken gözlerim Jackson'ın yüzünü aradı. Kutuyu çevirip açtı,

Pembe altın bir bant üzerinde güzel bir armut biçimli pırlanta ortaya çıkarıyor.

Büyüleyiciydi.

"Lena, sen ve ben birbirimizi bazılarının tanıdığına kıyasla çok uzun zamandır tanımıyoruz ve başlangıcımız biraz sarsıntılıydı. Sanırım birbirimizden hoşlandığımızdan daha çok hoşlanmıyorduk." Durakladı, herkes kıkırdadı. "Ama fark ettim ki belki de en iyi ilişkiler bizi daha iyi olmaya zorlayan ilişkilerdir ve sen de bana bunu yaptın. Birçok şeyi sorgulamamı sağladın ve bana hayata dair yeni bir bakış açısı kazandırdın."

O kadar iyi bir yalancı ki. Bu düşünceye rağmen gözlerimi onunkilerden ayırmadım ve vücudumda çok çeşitli duyguların dolaştığını hissettim.

"Ve biliyor musun, dün gece senin uğruna savaşabileceğim türden bir kadın olduğunu da öğrendim - kelimenin tam anlamıyla - ve senin için savaşmaya devam edeceğim, Lena. Her zaman. Benimle evlenir misin?" Birkaç kez göz kırptım, hemen bir şey söylemediğimde kalabalığın nefesi kesildi. Jackson mikrofonu hafifçe bıraktı, yüz ifadesi beni teşvik ediyordu.

"Tabii ki yapacağım," dedim sonunda, o anda hissettiğim her şeyi saklamak için ellerimi ağzıma kapattım. O anda bunu bu kadar kişiselleştirdiği için mi ondan daha çok nefret ediyordum, yoksa gerçekten arkadaş olabileceğimizi düşündürdüğü için mi karar veremiyordum. Ama ayağa kalkıp eğilip dudaklarımı dudaklarıyla kavradığında her şey kayboldu...

Ve sadece *biz vardık.*

Öpüşmemiz derinleşirken parmaklarını saçlarımın arasından geçirdi, arka planda alkışlar vardı. Uzaklaşırken bakışlarından kaçmaya çalıştım, hissettiğim her şeyin yüzümde yazılı olduğunu biliyordum...

Gerçekten bir şeyler hissettiğimi anlayıp anlamayacağından emin değildim.

"İşte," dedi Jackson yumuşak bir sesle, yüzüğü kutudan çıkararak. "Bunu senin için seçtim. Takdir edeceğin bir şeye benzediğini düşündüm. Bilmiyorum."

Sonunda göz göze gelince gülümsedim. "Bunu gerçekten *sen* mi seçtin?"

"Evet, bu konuda garip davranma," diye kıkırdadı. "Herkes hâlâ bizi izliyor."

"Bu çok güzel."

Sol yüzük parmağıma geçirdi ve eldiven gibi oturdu. "İşte oldu. Artık tüm dünya gerçekten benim olduğunu biliyor."

Hayır, değilim.

Elimi tuttu ve havaya kaldırdı, herkes tekrar alkışladı. Jackson mikrofona "Bir düğüne daha," diye yorum yaptı. "Yine de bu seferkine biraz daha zaman tanıyacağımızı düşünüyorum."

"Ha ha," dedi Tyson, omzuna bir tokat atıp elini sıkarak. "Tebrikler dostum. Senin adına sevindim." Jackson'a gerçek bir şeymiş gibi sarıldı ve ben kendimi tüm sahneden geri çekilirken buldum. Her şey çok *gerçekçiydi.* Ama gerçek değildi.

Ve bu kafamı karıştırıyordu.

"Hemen tuvalete gitmem gerekiyor," dedim, gözlerim Jackson'ınkilerle buluştu. "Hemen döneceğim."

"Çok uzun kalma bebeğim." Daha fazla insan onu tebrik etmek için gelirken, yüzündeki eğlenceyle bana göz kırptı. *Beni* gerçekten umursamıyorlardı. Ünlü olan ben değildim ve o anda buna çok sevinmiştim.

Topuklarımın üzerinde dönerek banyoya doğru ilerledim ve insanlar beni tebrik ederken gülümseyerek başımı salladım. Ama banyoya güvenli bir şekilde girdiğimde gülümsemem kayboldu... *yalnızdım*.

Tüm duygular bir anda göğsümde, boğazımda kabarıyor ve sonra gözlerimden dökülüyordu.

Neden bu kadar üzgünüm?

Parmağımdaki yüzüğe bakarken kendi soruma verecek bir cevabım yoktu. Belki de hayatımda gerçekten istediğim tek şeyin *bu* olduğu gerçeğiydi. Aşkı, yüzüğü ve ardından gelecek olan aileyi istiyordum.

Ve şimdi numara yapmak bunu çok daha yürek parçalayıcı hale getirdi.

"Lena?" Maeve'in sesi banyo kapısının diğer tarafından geldi. "İçeri girebilir miyim?"

"Kilitli değil," dedim burnumu çekerek.

Kadın iterek üç bölmeli lüks odaya girdi. "Oh, *Lena*." Bana doğru koştu ve beni kollarıyla sardı. "Çok fazla olduğunu biliyordum."

Kucağına doğru eğildim. "Sadece... Bilmiyorum. Bu konuda neden bu kadar duygusal davrandığımı bilmiyorum."

"Çünkü o kadar... konuşması o kadar yüklüydü ki."

"Evet, sanırım, ama bu daha çok hayatımda ne istediğime dair bir bakış açısı.

-Ve bunların hepsi sahte." Ondan uzaklaştım ve elimin yanıyla gözlerimi sildim. Siyah rimel lekelerine baktım. "Gerçeğini o kadar çok istiyorum ki."

Maeve bakışlarımı karşıladı, yüzü sempati doluydu. "Çok üzgünüm, Lena. Bir gün doğru insanı bulacağını biliyorum. Sadece yirmi üç yaşındasın. Zamanın tükenmiş değil ve bir gün birisi sana böyle şeyler söyleyecek ve seni *sevdiğini* söyleyecek."

Konuşmayı hatırlayarak donakaldım. Jackson bana beni sevdiğini söylememişti. Belki de yalan söyleyemeyeceği bir şey vardı ve bu şaşırtıcı bir şekilde durumu biraz daha iyi hale getirdi. "Teşekkür ederim. Benim için burada olduğun için teşekkür ederim."

"Ve benim için burada olduğun için teşekkür ederim." Kolumu sıktı. "Ayrıca, sadece bir uyarı, o dışarıda."

"Ne?" Kaşlarımı çatmıştım. Tabii ki Jackson dışarıdaydı.

"Yani, o *dışarıda*." Banyo kapısını işaret etti. "Seni bekliyor."

Oh. Harika.

26

JACKSON

I ayağımı endişeyle yere vurdum. *Neden böyle çekip gitti? Yanlış olan ne söylemiştim?* Başım dönüyordu. Her şeyin yolunda gittiğini sanıyordum. Yani, evet, kelimeleri çıkarması bir saniye sürdü, ama o kabul etmişti. Muhtemelen herkes bunu şok olarak değerlendirmiştir.

Duvara yaslanıp saniyeleri saydım ve banyo kapısı nihayet açılana kadar iki yüzün üzerine çıktım. Yüzünde karmaşık bir ifade olan Maeve dışarı çıktı. Maeve'in ağlamak üzere olup olmadığını ya da beni öldürüp öldürmeyeceğini anlayamadım.

Ve bu bir kadından alınacak korkunç bir bakıştı.

"Bir saniye içinde çıkacak," dedi Maeve sert bir sesle. "Ve ona karşı nazik ol." "Ne?" *Bu çok kafa karıştırıcı.*

"Dinle." Sesini alçalttı ve parmağını tehditkâr bir şekilde bana doğrulttu. "O benim *en iyi arkadaşım* ve ona tahammül etsen de etmesen de altın gibi bir kalbi var. Her zaman gerçek aşkı bulmak istedi.

-Ve birinin dizlerinin üzerine çöküp hayatının geri kalanını onunla geçireceğine yemin etmesini. Herkes bu sektördeki sizler gibi büyük bir yalanı geçiştiremez."

Lanet olsun.

"Doğru." Sesim kısıldı ve daha önce hissettiğim suçluluk duygusu geri geldi. "Sanırım bunu hiç böyle düşünmemiştim."

"Bunu sadece ailesinin okul masraflarını karşılamasını istemediği için yapıyor ve okul masraflarından sonra kalan parayı da onlar için kullanıyor. Lena çok seviyor ve tanıdığım en özverili insan."

Başka ne diyeceğimi bilemeden başımı salladım.

"Yerinde olsam," diye devam etti ben bir şey söylemeyince, "onu eve götürmeyi teklif ederdim. Gecenin geri kalanında böyle davranmak zorunda bırakma onu." "Tamam," diye mırıldandım, beni koridorda yalnız bırakarak uzaklaşırken. Saatimi kontrol ettim ve şoföre bir mesaj yazarak arabayı geri çekmesini söyledim. Gitmek istediği için Lena'yı suçlamıyordum. Benim için de o kadar kolay olmadı.

Özellikle de onun hakkında saçmalamaya başladığımda hissettiğim boktan şey.

Tamamen farklı ve genel bir konuşma planlamıştım ama bunun yerine konuşmamın dışına çıktım ve tüm bunların nereden geldiğinden bile emin değildim.

"Kaçtığım için özür dilerim," dedi ürkek, tatlı bir ses, gözlerimi telefonumdan kaldırarak. Lena mahcup bir ifadeyle bana baktı, rimeli hâlâ gözlerinin altına hafifçe bulaşmıştı. Bu manzara karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oldu.

Kahretsin, onu ağlattım.

"Sorun değil. Sanırım dışarıda herkes sarhoş zaten." Ses tonumu kayıtsız tutmaya çalıştım, ama onun duygusal olarak darmadağınık görüntüsü kalbimin tellerini çekiyordu...

Sahip olduğumu bile bilmediklerim.

"Evet, belki," diye burnunu çekti ve ellerini nedime elbisesinin üzerinde yumuşatmak istercesine gezdirdi. "Yine de iyiyim."

"Seni eve bırakmama ne dersin?" Ona hafif bir gülümseme vererek önerdim. "Eve gitmek istediğimiz için kimsenin bizi suçlayacağını sanmıyorum."

"Emin misiniz? İstersen kalabilirim."

Güldüm. "Güven bana, ben iyiyim. Hadi gidelim. Şoförümüze mesaj attım bile." "Ah, çok teşekkür ederim. Bütün o insanlarla yüzleşebilir miyim bilmiyorum

Tekrar. Yani, bize öyle bir hayranlıkla falan bakıyorlardı ki. Bu çok fazlaydı."

"Çünkü gerçek olduğunu düşünüyorlardı. Ben bile kendimi kaptırmıştım." "Evet..." Gözlerini önümüze odaklamışken sesi kesildi. "Yine de bu sadece anlaşmanın bir parçası. Zor kısmı geride kaldı."

Hayır, zor kısmı daha yeni başlıyor.

Gözlerim onu, koyu sarı saçlarının omuzlarına dökülüşünü ve çenesinin yukarı doğru eğik duruşunu içine çekti. "Gerçekten harikaydın."

Sonra bana baktı ve ben kapıya doğru uzanırken durdu. "Teşekkür ederim. Bir dakika sürdüğü için üzgünüm. Sadece çok şey vardı. Konuşman

çok..." Gözleri benimkilerden ayrıldı.

Kapıyı onun için iterek açarken hızlıca, "Sadece saçmaladım," dedim. "Aslında bana söyleyecek bir şey verdiler ama dış dünyaya gerçekçi gelmedi."

"Anlıyorum." Arkasını döndü ve gece havasına doğru

yürüdü. Ve sonra kameralar yanıp sönmeye başladı.

"Ah, kahretsin!" Paparazziler etrafımızı sarıp Lena'nın kişisel alanına girince hemen harekete geçtim. "Geri çekil lan!"

Şoförümüz ve güvenlik görevlisi onları yolumdan çekmeme yardım etmek için ellerinden geleni yaptılar ama Lena'nın gözleri hâlâ şoktan faltaşı gibi açılmıştı.

"Böyle yüksek profilli bir rock yıldızıyla nişanlı olmak hakkında ne düşünüyorsun?"

"Jackson'ın tutuklanması hakkında ne düşünüyorsun?"

"Başını daha fazla belaya sokacağından mı endişeleniyorsun?"

"Onlara bir şey söyleme." Lena'ya doğru eğilip kolumu omuzlarına dolayarak onu arabaya doğru yönlendirirken sesimi alçak tuttum.

"Sadece bir yorum istiyoruz!"

Başını eğdi, yüzünü korumak için çantasını kaldırdı ve ben de ona sıkıca sarıldım, onu bu kadar rahatsız hissettirdikleri için bazılarını yumruklamama dürtüsüyle savaştım.

Ama yine de onu ağlatmıştım.

Arka koltuğa geçmesine yardım ettim ve şoför kapıyı kapatırken yanına oturdum. "Sadece derin bir nefes al. Her şey yolunda."

"Bizi takip edecekler," dedi sürücü ön koltuğa tırmanırken inleyerek.

Önce ona sonra tekrar ona baktım. "O zaman bizi benim evime götür." Bunun muhtemelen Lena'nın gitmek istediği yer olmadığını biliyordum ama en azından paparazzilerin onun evini görmesini engelleyecekti.

En azından şimdilik.

Sessiz bir şekilde pencereden dışarı bakan Lena'ya bir bakış attım. Hâlâ üzgün mü yoksa yorgun mu olduğunu anlayamadım. Belki ikisi de. Şoförün kapımdaki şifreyi girmesi sadece on beş dakika kadar sürdü ve artık evdeydik. Yani ben evdeydim.

Cipten inerken "İyi geceler," dedi.

"Evet, sen de." Lena'ya elimi uzattım, o da elimi tuttu ve ona yardım etmeme izin verdi. Ön kapıya kadar eşlik ettim ve biraz yalnız kalacağımız için rahatlamış bir şekilde bizi içeri buyur ettim. Tyson'ın düğünü tamamen onunla ilgili olsa da, evlenme teklif ettiğim anda tüm gözler Lena ve benim üzerimdeydi.

Ve bir ilişkiyi taklit etmek söz konusu olduğunda bundan hoşlanmadım.

"Müzik odasını görmek ister misin?" Girişte dururken teklif ettim.

"Um, evet, ama değişmek güzel olurdu." Bana temkinli bir şekilde baktı. "Ama çantamı Maeve'de bıraktım."

"Ah, doğru..." Ağırlığımı topuklarımın üzerine verdim. "Benimkilerden bir tişört ve boxer giyebilirsin. İşe yarar mı?"

Omuz silkti ama yanaklarındaki kırmızı renk beni gülümsetti. "Evet, sanırım."

"Gel o zaman." Kolumu uzattım, yüzünü buruşturdu ama kolumu tuttu. Onu evin ön kısmından geçirerek merdivenlere yönlendirdim ve birlikte ikinci kata çıktık.

"Burası tek bir kişi için çok büyük bir ev," diye yorumladı Lena, hafifçe gülerek.

Bu ses göğsümü rahatlattı. "Evet, biliyorum. Biraz aşırı oldu ama eskiden çok parti verirdim. Şimdi sanırım insanları evimden uzak tutmayı tercih ediyorum. Çok fazla şey kırılıyor ya da çalınıyor."

Başını salladı. "Mantıklı."

"Gerçekten öyle değil," diye kıkırdadım. "Çoğunlukla zengin insanları davet ettim. Neden eşyalarımı çalmak istesinler ki?"

"Belki de sadece yapışkan parmakları vardır."

"Belki." Yatak odamın kapısını iterek açtım, onun evime en son ne zaman geldiğini hatırlamamaya çalışıyordum. Her şey çok yanlış gitmişti. *Lütfen bunun tekrar olmasına izin verme.*

Yani Lena'yla arkadaş mıydık yoksa sadece tanıdık mıydık bilmiyordum... ama birbirimizden nefret *etmediğimiz* fikrine alışmaya başlamıştım.

"Tavan penceresini sevdim." Lena tavandaki büyük pencereyi işaret etti. "Ama birinin oraya tırmanıp içeri bakabileceği düşüncesi seni korkutmuyor mu?"

Güldüm, çekmeceden bir bando tişörtü ve bir çift siyah boxer çıkardım. "Hayır, bunu düşünmüyorum, ama onu örtmek için kullanılabilecek bir perde var - ışığı dışarıda tutmak için," diye ekledim. Ayakkabılarımı ve ceketimi çıkardım, sonra Lena'ya doğru yürüdüm ve giysileri uzattım. "Mütevazı olmak istiyorsan banyoda üstünü değiştirebilirsin."

Kalın, kırmızı dudaklarını büzdü. "Yardım almadan bu elbisenin arkasını açıp fermuarını çekemem. Maeve'in arkadaşı yapmak zorunda kaldı."

"Nedimelerinden hiçbiri senin arkadaşın değil miydi?" Onu nazikçe benden uzaklaşması için yönlendirerek sordum.

"Pek sayılmaz. Çoğu çocukluğundan kalma ve o zamanlar onu tanımıyordum. Onlar da hiç buralarda olmadılar. Diğerleri beni tanıyor ama onlar onun mankenlik ajansından, yani genellikle meşguller. Maeve çoğunlukla içine kapanık bir insan ve birbirimizin tek yakın arkadaşı sayılırız. Annesi sadece büyük bir grup istedi."

"Kulağa yorucu geliyor," diye mırıldandım, elbisenin üst kısmındaki mandalı açarken nefesimi sabit tutmaya çalışıyordum. Parmaklarım tenine değdi ve bedenim bana ona dokunmanın ne kadar iyi hissettirdiğini hatırlattı.

Parmaklarım fermuarın üzerinde dururken Lena, "Bence düğünler çok yorucu," diye devam etti. "Bir gün küçük bir düğün istiyorum."

"Küçük düğünler daha iyidir," diye kabul ettim, fermuarı aşağı doğru çekerek.

Kumaş parçalandı ve çillerle kaplı çıplak sırtı ortaya çıktı.

Hay sikeyim.

Tamamen aşağı inene kadar durmadım, siyah iç çamaşırının üst kısmı görünüyordu. Kendimi durduramayıp parmaklarımı çıplak teninde gezdirdim. Bu kadında beni şehvetten çılgına çeviren bir şeyler vardı.

Ona yaklaşarak elbiseyi omuzlarında öne doğru kaydırdım, beni durdurmasını bekliyordum. Bu hareket karşısında nefesi kesildi ama bir şey söylemedi ya da beni durdurmak için elini uzatmadı. Vücudumu onunkine bastırdım, saçlarını yana yatırdım ve ellerim elbiseyi sonuna kadar çekerken onu içime çektim.

Çıplak göğüslerini ve siyah tangasını ortaya çıkararak yere düşmesine izin verdim. "Tanrım, harikasın Lena." Dudaklarım tenine indi, sikim kükreyerek canlandı. Kıçına bastırdım ve inleyerek kalçalarını bana doğru sürttü.

Onu yatağıma doğru yönlendirdim, sonra ondan ayrıldım, yatağın kenarına yaslamadan önce kıyafetlerimin geri kalanını çıkardım.

"*Aman Tanrım*," diye mırıldandı iç çamaşırını kalçalarından aşağı sıyırıp bacaklarını ayırırken. Gözlerim onun parlayan amcığına takıldı ve dizlerimin üzerine çöktüm.

27

LENA

Dilinin yarığıma doğru kaydığını hissettim ve çoğunlukla zevkle ama aynı zamanda şaşkınlıkla inledim. Elleri bacaklarımın üzerinde gezinirken titriyor, beni onun için daha geniş açıyordu. Daha önce *hiç* bu şekilde eğilip yenmemiştim... "Tadın bağımlılık yapıyor," diye homurdandı Jackson, dilini yarığıma gömmeden hemen önce.

Yüzü bacaklarımın arasındaydı. Beni yalayarak, öperek ve okşayarak her yerimi kapladı. İnlemeye başladım, zevkim çoktan yükselmişti. Evine bana bu şekilde dokunmasına izin vermek gibi bir niyetle gelmemiştim.

Ama sonra elbisemin fermuarını şehvetli bir şekilde açtı.

Ve bu, yıkılmam ve benimle yoluna devam etmesine izin vermem için gereken tek şeydi.

"Jackson..." Dili içime daldığında haykırdım, neredeyse o anda ve orada beni uçurumun kenarına gönderiyordu. Adına karşılık olarak hırladı, bu da beni daha da tahrik etti. Kalçalarımı ona karşı salladım, bacaklarımın arasında oluşan ağrıyı beslemek için çaresizdim.

"Siktir, bebeğim," diye inledi Jackson, arkasına yaslanıp kıçımı tokatlayarak. "Çok iyisin."

Isı yanaklarıma hücum etti ve kızardım, kelimeleri sevdim ve o anda onları sorgulamadım. Kalçalarımı yüzüne doğru bastırdım ve bir kez daha dilini içime soktu, girişime doğru dönmeye başladı.

Ve daha fazla kendimi tutamadım.

Orgazmım içimin derinliklerinden patlayarak tüm vücuduma yayıldı. Beyaz yorganı yumruklarken ayak parmaklarım sert zemine kıvrıldı, asılı kaldım ve yoğun zevk dalgasını sürdüm. Amım nabız gibi atıyordu.

Jackson diliyle girişi kapatmaya devam etti, bu his neredeyse çok fazlaydı.

"Ooh," diye nefes aldım, yükseklerden aşağı inerken bacaklarım neredeyse yol veriyordu. Jackson eğildi ve ayağa kalktı. Aleti bana sürtündü ve titredim, olacaklar için endişelendim.

Ama içime sokmak yerine beni tekrar ayağa kaldırdı ve yüzümü ona dönmem için çevirdi. Bakışlarımız kilitlendiğinde gözleri büyümüştü ve dilini dudaklarında gezdirdi. Bir elini saçlarımdan geçirerek ağzımı kendine doğru çekti ve beni daha önce sahip olmadığı bir sahiplenmeyle öperken bana kendimden bir tat verdi.

Elleri vücudumda geziniyor, kalçalarımın kıvrımlarını inceliyordu. Muhtemelen daha fazla çalışmalıydım ama beni havaya kaldırırken güvensizliğimi bir kenara ittim. Geriye doğru tökezledi, ben duvara yapışana kadar durmadı.

"Seni böyle becermek istiyorum," diye hırladı ağzıma, bacaklarım beline sarılmıştı. Aramıza uzandı ve saniyeler içinde siki içimin derinliklerine daldı. Şaşkınlıkla haykırdım ama Jackson durmadı, içime daha sert girdi.

Parmaklarımı dağınık saçlarının arasından geçirerek ona sarıldım. O hareket ettikçe vücutlarımız ter içinde kalıyor, bacaklarım sıcaklığı aramıza hapsediyordu. Bana çarparken başımı duvara yasladım, resimleri o kadar sert salladı ki düşeceklerini sandım.

Tırnaklarım omuzlarının derisine batıyordu ama canı acıdıysa da söylemiyordu. Başı boynumda gömülü kaldı, büyük bir güçle becerirken tenimi öptü ve emdi. Amım gerildi, her santimini defalarca aldı ve neredeyse çok fazla gibi hissettirse de, aynı zamanda beni başka bir orgazmın kenarına doğru itiyordu.

"Siktir," diye inledi, benden uzağa eğilerek. Kalçalarını itmeye devam ederken bakışlarıma kilitlendi ve gözlerindeki arzuyu gördüğümde göğsüm duygularla doldu. Yaklaştı ve burnunu benimkine sürttü. Sıcak nefesi tenimi gıdıklarken ikinci kez inledim. "*Jackson*..." Ben inledim, o da karşılık verdi, beni sikmeye devam ederken dudaklarımı dudaklarına götürdü, hiç yavaşlamadı. Duygu yoğundu ve sonunda kendine geldiğinde kendimi bir inlemeden neredeyse bir çığlığa geçerken buldum. durdu, tüm vücudu kendi doruk noktasından titriyordu.

"Lena," diye mırıldandı enseme doğru, biz hâlâ iç içe geçmiş bir şekilde o anın içinde kalırken. Dudakları terli tenime bastırdı,

Nefeslerimiz derinleşip yavaşlarken oyalanıyorduk.

Jackson'la tekrar yatmanın ciddiyetini fark ettiğimde kalbim göğsümde tekledi. Çok güzeldi ama sonrasında hep karmaşık duygular içindeydim ve bunun için kaçamak yapmamamı suçluyordum. Jackson muhtemelen biriyle yatabilir ve asla bir bağlılık duymayabilirdi, ama ben bir bağlılık yaratmamak için kendimle savaşmak zorundaydım.

Ondan hoşlanmasam bile.

Sonunda omzuna hafifçe vurarak, "Giyinsem iyi olacak," dedim.

"Evet, muhtemelen," diye kıkırdadı ve beni nazikçe yere bıraktı. "Eğer böyle çıplak kalırsan, seni bütün gece boyunca beceririm."

Kızarırken gözlerim büyüdü ama onu görmezden geldim. "Evet, doğru."

"Evet, doğru," diye alay etti, elimi tuttu ve ben uzaklaşmaya çalışırken beni kendisine geri çekti. "Uyuşturucu gibisin, Lena. Senden yeterince seks alamıyorum."

"Bildiğim iyi oldu." Kolumu ondan çektim, giysileri topladım ve banyoya yöneldim. Kapıyı kapattım ve kilitledim, kendimi toparlamak için bir dakikaya ihtiyacım vardı. Temizlenip giyindim ve aynada kendime bakmak için durdum.

Yorgun görünüyordum. Ve kesinlikle seksileşmiş.

Elimden gelenin en iyisini yaparak saçlarımı düzelttim ve banyodan çıktım, tişörtü neredeyse dizlerime kadar geliyordu ve altındaki boxer'ı saklıyordu.

"Sana çok yakışmış," dedi Jackson başka bir boxer giydiği yataktan. "Acıktın mı ya da başka bir şey?"

"Beni eve götürmen gerekmiyor muydu?" Ona huzursuzca baktım. Ne zaman seks yapsak, çözüm bu gibi görünüyordu - hiç olmamış gibi ayrılmak.

"Uh, yapabilirim." Siyah ahşap yatak başlığına yaslandığı yerden doğruldu. "Ama sana müzik odasını göstermeyi umuyordum. Bence çok hoşuna gidecek."

Gülümseyerek başımı salladım. "Peki, tamam. Bana müzik odasını göster."

Bu onu mutlu etmişe benziyordu ve yataktan fırlayıp elimi tuttu ve beni kapıya doğru çekti. Jackson beni neredeyse koridorun birkaç kapı aralığına sürüklerken güldüm.

"Genelde Nel, Aaron ve Tyson dışında kimsenin buraya girmesine izin vermem. Ama çoğu zaman Tyson'ın evinde bir şeyler yaparız. Ama bu"

"şarkılarımın çoğunu yazdığım yerdir."

Odaya adımımı attığımda ağzım açık kaldı. "Aman Tanrım, burası cennet." Gözlerim duvarlarda asılı gitarları, bir köşedeki kayıt kabinini ve diğer köşedeki kuyruklu piyanoyu aldı. Grubunun birkaç posteri vardı ama onun dışında müzikten başka bir şey yoktu.

"Burası ses geçirmez," dedi Jackson, arkamızdan kapıyı kapatırken bir tur rehberi gibi konuşarak. "En iyi akustik için de tasarlattım. Döşemeler Londra'daki küçük bir şirketten geldi."

"Pahalı bir şeye benziyor," diye kıkırdadım ve köşedeki piyanoya doğru ilerledim. "Her zaman kendime ait bir kuyruklu piyanom olsun istemişimdir."

"Senin yok mu? Bu kadar yetenekli olduğun düşünülürse biraz çılgınca görünüyor."

Omzumun üzerinden baktım. "Teşekkürler... ama hayır, sen benim evime geldin.

Böyle bir piyanoya param yetmez. Ayrıca, alsam bile sığmaz."

"Sana daha büyük bir ev alacağım."

"Kes şunu," diye güldüm ve başımı salladım. "Bu çok saçma. Bunu oynayabilir miyim?" "Ben de öyle umuyordum." Ben banka otururken gözlerimi tuttu,

kendimi ayarlıyordum. Parmaklarımı oynatarak tuşların üzerinde gezindim. "Neden okulda çaldığın melodiyi çalmıyorsun? Hatırlayamadım."

"Yazdım," dedim usulca, Do anahtarından başlayarak. "Bir süre önce. Gerçi sözleri yok. Bu konuda pek iyi değilimdir."

"İşte." Jackson yanımdaki banka kaydı, elleri kolaylıkla tuşların üzerine düştü. Ne kadar büyük bir pislik olursa olsun, inanılmaz derecede yetenekliydi ve bu yüzden grubu her zaman sevmiştim. Yazdığım melodiyi çalmaya başladı ve ben şaşkınlıkla arkama yaslandım.

"*Gerçekten* dinledin, değil mi?"

"Evet, yaptım," diye güldü. "Gerçekten çok iyiydi. Bunun için söyleyecek birkaç sözün olduğunu umuyordum."

"Ben..." Kaşlarımı çattım. "Ne zaman denesem, müziğin hakkını veremiyorlar."

"Bunu anlıyorum." Jackson'ın omzu benimkine yaslandı. "Biliyorsun, ne zaman buraya gelip bu odayı kullanmak istersen kullanabilirsin."

Ellerim durdu. "Ne?"

"Evet, biliyorsun, artık nişanlıyız, bu yüzden muhtemelen buralarda daha sık olmalısın. Aksi takdirde garip görünecek. Yani, takılabilir ve müzik odamı istediğin kadar kullanabilirsin - nişanlı olmasak bile, bilirsin... yine de buraya gelip kullanabilirsin. Sana bir anahtar vereceğim."

"Senin evine mi?" Sesimdeki şaşkınlığı gizleyemedim.

"Evet," diye güldü. "Tuhaflaştırmayı bırak."

"Bu çok fazla ve *az önce* insanların sizden bir şeyler çaldığını söylediniz. Benim de aynısını yapmayacağımı nereden biliyorsun?"

Bana kaşlarını kaldırdı. "Bir şey çalacağından şüpheliyim. Sana teklif ettiğim parayı bile almayacaksın."

"Touché." Omuz silktim ve sonra şarkıyı tekrar çalmaya başladım. Mırıldanarak eşlik ettim, bir riffte durup Jackson'a baktım. "Ben de böyle bir melodi arıyordum."

Başını salladı. "Bunu sevdim. Devam et."

Kızardım ama dediğini yaptım, ikinci mısrayı, nakaratı ve ardından köprüyü geçtim. Sonuna geldiğimde, son notayı uzattım. "Sadece mırıldanmak çok aptalca geliyor."

"Sonunda kelimeleri bu şekilde bulursunuz - bazen."

"Sanırım, ama *bu* şarkıya kadar kelime bulmakta hiç sorun yaşamamıştım. Sanki hiçbir şey yeterince iyi değilmiş gibi geliyor. Belki sen kelimeler bulabilirsin." Nasıl tepki vereceğinden emin olmadığım için temkinli bir şekilde önerdim.

"Gerçekten mi?" Şaşırmış görünüyordu. "Sana yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Yani, eğer birkaç söz bulabilirsen, bu harika olur," diye güldüm ve omuz silktim. "Bunu cidden yıllar önce yazdım ve müziği mükemmelleştirmiş olsam da sözleri bulamıyorum."

Yavaşça başını salladı. "Tamam. Ne bulabileceğime bakacağım... ama bu daha fazla gelmen gerektiği anlamına geliyor."

Kalbim göğsümde takla attı. "Şey... Sanırım yapabilirim..."

"Güzel, yapmalısın." Eğildi ve bir an için beni öpeceğini sandım, ama sonra başı anahtarlara doğru kaydı. "Bu arada, ne yapabileceğime bakacağım."

Bakışlarım yer değiştirdi ve birden onun anahtarlara bakmadığını fark ettim. Hayır, Jackson sol elimdeki *yüzüğe* bakıyordu. Çıkarmayı unuttuğum için bu gece hep takılıydı.

28

JACKSON

"Tiyi gidiyor." Genna gülümseyerek önümüzdeki ekranı Lena ve benim düğünde arabaya binerken çekilmiş görüntülerimizle doldurdu. "Erken ayrılmayı seçmek ilişkimizi sağlamlaştırdı. Ve sen paparazzilerle biraz kızıştı. Bence bu da iyi bir hamleydi."

Vay anasını. Gerçekten bana iltifat ediyor.

"Bu konuda çok dikkatli olamayız." Tim gözlerinde endişeyle bana baktı. "Bu tür sahte ilişkilerin sık sık sızdırıldığını biliyoruz. Tek gereken birinin şüphelendiğinden bahsetmesi ve sonrasında her şeyin yokuş aşağı gitmesi."

"Böyle bir şey olmayacak," diye cevap verdi Genna benden önce. "Sadece ivmeyi devam ettirmeliyiz. Tutuklama olayı gündemden düştü ve öyle de kalması gerekiyor. Stir'in internetteki hayranları onun sadece kadınını koruduğunu söylüyor ve *baygınlık* geçiriyorlar."

Tyson alyansını parmağında döndürerek, "Albüm çıkışı için mükemmel," diye yorumladı. "Bence hepimizin büyümesi ve birbirimize aşık olmamız iyi bir şey."

Yüzümü ona döndüm. "Evet, ilişkimin sahte olduğu gerçeğini boş ver. Lena'ya sırılsıklam aşık değilim."

"Evet, tamam. Neredeyse seninle birlikte yaşıyor."

"Hayır, gelmiyor," diye homurdandım ve başımı salladım. "Müzik odasını kullanmak için geliyor. Hepsi bu. Kuyruklu piyanoyu seviyor, beni değil."

Genna buna güldü. "Sesin bu konuda biraz buruk geliyor."

"Hayır." Ona ters ters baktım. "Onun orada olması umurumda değil. Sahte nişan saçmalığına yardımcı olduğunu biliyorum. Resmen kamp kurmuşlar, o oraya her gittiğinde fotoğraflarını çekiyorlar."

"İşte bu yüzden geceyi orada geçirmeye başlaması gerekiyor," dedi Genna kesin bir ifadeyle. "Geceyi orada geçirmesine ihtiyacım var. Onu sürekli karanlıkta senin evinden çıkarken yakalıyorlar. Bu gerçekçi görünmüyor."

"Belki de gelenekseldir."

Tim kıkırdadı. "Senin gibi bir adam için bunun işe yarayacağını sanmıyorum."

"Buna saygı duyarım," dedim omuz silkerek. "Beklemek isterse ya da her neyse, benim için sorun olmaz. Umurumda değil." Odadaki herkes sessizdi ve ben onların bakışları altında rahatsız bir şekilde kıpırdandım. *Sadece çenemi kapatacağım.*

"Yumuşadı," dedi Tyson sonunda, bir kahkaha krizine girerek. "Bu inanılmaz bir şey."

"Ben yumuşak değilim," diye tersledim onu.

"Tamam, tamam," diyerek Genna bizi durdurdu. "Bunun bir önemi yok. Bu işi sıkı tutmamız gerekiyor çünkü ikinizin de bildiği gibi şirket satışa çıkıyor. İsteyeceğiniz en son şey satıştan düşmek olur. Bir avuç drama olmak istemiyoruz. Para kazananlar olarak görülmek istiyoruz."

"Biz nasıl para kazanmıyoruz?" Ellerimi havaya kaldırarak sordum. "Şirketin elindeki en büyük grup biziz. Neden bizi bırakmayı düşündüklerini bile anlamıyorum."

Genna iç geçirdi, bir sandalye çekip oturdu - ki bu kadının hiç yapmadığı bir şeydi. "El değiştirmek karmaşık olabiliyor. Yeni sahipler büyük fikirlerle gelirler ve grupları bırakıp yeniden düzenleme yapmaları o kadar da alışılmadık bir durum değildir. İsteseler albüm çıkışını iptal edebilirler."

"Sizi bırakmayacaklar," diye konuştu Tim, sesi daha sinirli çıkıyordu. "Sadece şirket için birer varlık olduğumuzdan emin olmamız gerektiğini anlatmaya çalışıyor. Hepsi bu. Kimse bir yere gitmiyor. Ayrıca, sizi bıraksalar bile, kısa sürede başka bir şirket tarafından alınırsınız. Bu bir teklif savaşı olur."

"Demek bizi korkutup boyun eğdirmeye çalışıyorsun," diye kıkırdadım ve Genna'ya bir bakış attım.

Gözlerini devirdi. "İşe yarıyor mu? Çünkü ben hala davası olmayan bir grup asi görüyorum."

Grup arkadaşlarıma bakarak, "Belki de şirketi satın almalıyız," diye önerdim.

"Hayır yol." Tyson dedi hemen. "I Yapma. istiyorum o nazik sorumluluk. Büyük bir iş ailesinden geliyorsunuz. Kendiniz satın alıyorsunuz."

Tim, "Bir plak şirketine sahip olmak, turneye çıkmak için fazla zamanınız olmadığı anlamına geliyor," dedi. "Hepiniz turnelerde başarılı oluyorsunuz. Hiçbirinizin ailesi yok."

Tyson sırıtarak, "Henüz," diye araya girdi.

"Harika," diye homurdandı Aaron. "Şimdi Maeve *ve* mini Maeve *ile* uğraşmak zorunda kalacağız."

"Bu da ne demek oluyor şimdi?" Tyson hemen saldırıya geçti. "*Karımı* aşağılamaya mı çalışıyorsun?"

Oh Tanrım.

"Kimseyi aşağılamaya çalışmıyorum. O sadece çok fazla." Aaron omuz silkti. "Siktir git," diye alay etti Tyson.

"Tamam çocuklar, bunu daha sonra tartışabilirsiniz." Genna derin bir nefes alarak sandalyesinde arkasına yaslandı. "Yaklaşan bir kırmızı halı etkinliği var ve çiftlerin orada olmasını istiyorum."

Ürperdim. "Neden?"

"Çünkü senin ve Lena'nın bir reklam aracı olmadığınızı göstermek önemli. İkiniz arasında daha fazla yakınlık gösterilmesine ihtiyacımız var. Halının üzerindeyken PDA'yı artırın ve bu gerçek olduğunu pekiştirmeye yardımcı olacaktır. İkinizi tatile gönderirdim ama şu anda bunun için zamanımız yok."

"Bundan nefret edecek."

Genna bana ters ters baktı. "Eğer onunla ilgilenirsen hiçbir şeyden nefret etmez. Üzerine titre. Ona yeni bir elbise al. Onu enfes bir akşam yemeğine götür. Ne demek istediğimi anladınız. Kendi kendine düşün, *eğer bu gerçek olsaydı, ben ona nasıl davranırdım*?"

Gülmekten kendimi alamadım. "Bunun cevabını bilmiyorum, çünkü evlenmeme imkân yok."

"Kendine yalan söylüyorsun. *Mükemmel* bir kadınla tanıştığını hayal et Jackson. Ona nasıl davranırdın?"

Gözlerimi kırpıştırdım ve birkaç saniye sessizliğe gömüldüm. "Bilmiyorum. Bilmiyorum." Grup arkadaşlarım yanımda kıs kıs güldüler ve bu sadece konuyu kanıtlamaya yaradı. "İlişkiler umurumda değil. Bir ilişki istemiyorum." *Kadınlar seni kırık bırakır. Babama bir bakın.*

"Sanırım senin için bazı ilişki yönergeleri göndermem gerekecek," diye homurdandı Genna. "Takındığın bu *rol* sadece bir yere kadar sürecek."

"Siktir git Genna," diye tükürerek masadan kalktım.

Ayağa kalkarken Tim beni "*Jackson*," diye uyardı.

"Hayır." Başka bir şey söylemesini engelledim. "Hakkımda ne düşündüğünüz umurumda değil ama bana rol yaptığımı söylemeye kalkmayın. Ben ilişki kurmam çünkü yürümezse hayatınızı mahvederler."

"Özür dilerim Jackson." Genna'nın sesi alçaldı. "Bir ilişkide atılacak *her adımı* sana söylemem gerektiğinde sinir bozucu olabiliyor. Sahte olduğunu anlıyorum ama gerçekmiş gibi göstermemiz gerekiyor ve gerçek hayatta yaptığınız şeyleri yaparsanız halkı buna inandırmak daha kolay oluyor."

"Evet ve sana söylüyorum, gerçek hayatta ne halt edeceğimi bilmiyorum, çünkü hiç yapmadım. Bir kadınla evlenme fikrini aklımdan bile geçirmedim. Yani, evet, belki *doğru* kişi karşıma çıkıp aklımı başımdan alsaydı, bunu düşünebilirdim. Ama bunun olacağını sanmıyorum."

"Olabilir." Tyson'ın sesi neredeyse bir fısıltı gibiydi.

Ağır bir nefes aldım. "Artık bitti mi? Çünkü yapmam gereken şeyler var."

"Evet, sonra tekrar toplanırız," diye tersledi Genna.

Mükemmel.

Topuklarımın üzerinde dönerek kapıyı ittim ve lobiye doğru kaçtım. Bütün bu lanet toplantı boşa gitmişti ve sadece bir ilişkide nasıl olmam gerektiği konusunda beni sıkıştırmak için bir araya getirilmişti.

"Jackson, bekle," diye arkamdan seslendi Tyson, minibüsü yerde gıcırdıyordu. "Öylece çekip gitme. Söylediği şey alçakçaydı ama sadece bize yardım etmeye çalışıyor."

Dışarı çıkıp temiz havayı içime çekene kadar yürümeyi bırakmadım. Çoğunlukla temiz hava. Los Angeles havası ne kadar temiz olursa olsun.

Tyson omzumu tutarak, "Dostum, saçma sapan davranıyorsun," diye homurdandı.

"Ciddiyim."

"Tamam," diye tersledim sonunda, yüzümü ona dönerek. "Sana ne söylememi istediğini bilmiyorum. *Sahte* bir ilişkim var. Sevinçten havalara zıplamadığım için özür dilerim. Sadece normal hayatımı geri istiyorum."

"Ama Lena'dan hoşlanıyorsun?" Tyson kafası karışmış görünerek mantık yürüttü. "Bu sahte olay olmasaydı bile onunla takılmaya devam edeceğini düşünmüyor musun?

ilişki unsuru?"

Birlikte olmaya zorlanmasaydık nasıl olacağını hayal etmeye çalışarak tereddüt ettim. "Bilmiyorum. Onunla bir daha hiç konuşmayabilirdim."

Tyson içini çekti. "Buna inanmıyorum. Seni çok fazla etkilemiş. Onunla tanıştığın andan beri bunu söyleyebilirim. O senden farklı."

"Hayır, değil." Başımı salladım. "Onun diğer kızlardan tek farkı beni daha çok kızdırıyor olması."

Tyson güldü. "Yani evet, o farklı. Derinizin altına giriyor ve orada kalıyor."

Onunla tartışmak istemedim. Artık onunla bu konuda konuşmak bile istemiyordum. "Her şey hep ilişkilerle ilgili ve ben bundan bıktım. Takılmak ve müzik yapmak istiyorsan, o zaman gel. Yoksa şu anda konuşmak istemiyorum."

"Tanrım, Jackson," diye homurdandı Tyson. "Gitmene izin vereceğim."

Tamam o zaman.

Hışımla otoparka girdim, arabamın kapısını açtım ve içeri girdim. Motoru çalıştırır çalıştırmaz telefonum çalmaya başladı ve cebimden çıkardım, arayanın kardeşim olduğunu gördüm...

Sikeyim.

Arabayı vitese takarken tereddüt ettim, neredeyse cevap vermeyecektim ama suçluluk duygusu beni ele geçirdi. "Hey," diye homurdandım, telefonun arabanın hoparlör sisteminden çalmasına izin verdim.

"Hey, hey," diye kıkırdadı Eli. "Sesin her zamanki gibi
huysuz geliyor." "Siktir git," diye homurdandım.

"Evet, iyi olduğunu duyduğuma sevindim. Her neyse, internette bazı resimler gördüm. Şöyle ifade edeyim, *Olivia* internette bazı resimler görmüş. Biriyle mi görüşüyorsun?"

"Ciddi misin? Şu anda herkesin konuşmak istediği şey bu mu?" Sesim keskin ve yakıcı çıktı.

"Vay canına, sadece aptal paparazzilerin seni rahatsız edip etmediğini merak ediyordum ve sonra bir evlenme teklifi videosu sızdırıldı..."

Oh lanet olsun. Onlara söylemedim bile.

"Babam bu konuda çıldırıyor," dedi Eli kesin bir ifadeyle. "Yani, muhtemelen neler olduğunu açıklığa kavuşturmanız gerekecek."

"Uh... düşündüğün gibi değil." "Aslında
düşündüğüm şey reklam dublörü."

Rahat bir nefes aldım. "Evet, bu doğru cevap olurdu. Tam da bu nedenle bana sahte bir ilişki yaşatıyorlar. Tek bir şarkı bile yazmadığım yeni bir albümümüz çıkıyor ve yaymak istedikleri hava bu."

"Hmm." Eli'ın sesi pek hevesli gelmiyordu. "Peki bu şekilde numara yapmak zorunda kalmak konusunda ne hissediyorsun? Senin yapacağın bir şey gibi görünmüyor."

"Değil ama oldu işte... O yüzden ben de buna katlanıyorum. Gerçekten başka bir seçeneğim yok. Plak şirketi benim için pek çok karar alıyor."

"Öyleyse bağımsız ol."

"Evet, bu çok fazla iş demek," diye düşündüm. "Yine de şirket satılık. Satın alabilirsin."

"Evet, ya da sen yapabilirsin."

"Ya da yapabiliriz," dedim omuz silkerek.

"Evet, doğru," diye güldü Eli. "Belki de biraz sakinleşmeye ve bu kadar vahşi yaşamamaya hazır olsaydın."

"Ha. Evet, belki bir gün."

29

LENA

Ugh.

Okulun dışında bekleyen kameraları ve operatörlerini şimdiden görebiliyordum. Jackson'ın nişanlısı olduğum anda paparazziler gelmeye başladı. *Her yerde.* Saçlarımı düzeltirken ve zihinsel olarak insan sürüsüne karşı koymaya hazırlanırken kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Durumu okulun güvenliğine çoktan bildirmiştim ama gazetecileri engellemek için yeterli güvenlikleri yoktu.

Arabadan iner inmez içlerinden biri "İşte orada!" diye seslendi.

İşte başlıyoruz.

Spor ayakkabılarım park yerinde gıcırdarken yüzümü dik tuttum ve çantama sıkıca sarıldım. Eskiden güzel topuklu ayakkabılar giyerdim ama dürüst olmak gerekirse artık onları giyecek kadar hızlı hareket edemiyordum.

"Jackson Whiss ile birlikte olmak konusunda ne hissediyorsun?"

Görmezden gel.

"Gerçekten Berkley'de öğrenci misin?"

Görmezden gel.

"Jackson'la birlikte olmaya zorlandın mı?"

Ne demek bu? Bu da ne demek oluyor?

"Tek eşli misiniz yoksa ilişkiniz açık mı?"

Tanrım, bu insanlar çok meraklı.

Aralarına daldım ve sonunda binanın kapısına ulaştım. Kolu çektim ve rahat bir nefes alarak içeri süzüldüm. Beni okulun içinde *hiç* takip etmemişlerdi. Yürürken omuzlarımın çökmesine izin verdim.

Dışarıdaki kalabalığın gün boyunca yapacak başka bir şey bulmasını umarak sınıfa doğru ilerledi.

Ama işten çıktığımda hala dışarıda insanlar olacağını biliyordum.

Her zaman vardı.

Sınıfıma varır varmaz saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım.

Ancak, ışığın zaten açık olduğunu fark ettiğimde donup kaldım.

Kim var burada?

Kilitli olmamasına şaşırmadan kapı koluna uzandım. Kapı açılır açılmaz gözlerim patronum Melissa ve onun patronu Lewis'e takıldı. *Olamaz. Lütfen bana bunun işime mal olacağını söylemeyin.*

Melissa beni sakin bir gülümsemeyle, "Günaydın," diye karşıladı. "Nasılsın, Lena? Biraz bitkin görünüyorsun."

"Ben iyiyim, teşekkürler..." Odaya girdim ve eşyalarımı masanın üzerine bıraktım. "Bir sorun mu var?" Profesyonel bir duruş sergilemek için elimden geleni yapıyordum ama açıkçası sinirlerim her şey yüzünden bozulmuştu. Yüzüğüm gözüme çarptı ve onu görmezden gelmeye çalıştım.

Ama Melissa tam ona bakıyordu.

Kahretsin.

"Bu sabah sizinle bazı şeyleri konuşmak için buradayım, Bayan Harris," diye başladı Lewis, derin sesi beni ürkütmüştü. Masamdaki sandalyeye oturup ellerimi kucağımda birleştirirken çikolata rengi gözleri beni takip etti. "Son olayların ışığında, okul medyanın ilgi odağı haline geldi ve bu *o* kadar da kötü olmasa da, ön taraftaki kalabalığın ele alınması gerekiyor."

"Bunun için gerçekten çok üzgünüm..." Duygularımı kontrol altında tutmak için mücadele ederken sesim kesildi. Jackson'ın aksine, beni temsil edecek kimsem yoktu. Sorunlarımı kendim halletmek zorundaydım ve şu anda kıskanıyordum. "Neden orada olduklarını bilmiyorum."

"Ben biliyorum." Melissa'nın sesi gerçekçiydi. "Jackson Whiss ile nişanlısınız, ki bana kalırsa bu çok tuhaf bir olay."

"Her şey çok hızlı gelişti." Yalanımı anlamamalarını umarak ellerimi biraz daha sıktım.

"Belli ki öyle yapmışlar," diye homurdandı Lewis. "Dürüst olmak gerekirse, çalışanlarımın aşk hayatlarının nasıl olduğu beni ilgilendirmez. Ama *bu*, okulumu güvenli bir şekilde yönetme kabiliyetimi etkiliyor. Bu sadece bir yaz olabilir

ancak ebeveynler binanın dışında paparazzilerin dolaştığını görmekten memnun değiller. Bu endişe verici bir durum."

"Ben... Ben ne yapacağımdan emin değilim."

"Bir şey yapmadan önce, burada tam zamanlı öğretmen olarak çalışmaya devam edip etmeyeceğinizi bilmemiz gerekiyor. Size pozisyon teklif ettik ama henüz bize bir cevap vermediniz." Melissa bana acı dolu bir bakış attı ve sinirlendiğini mi yoksa benim için üzüldüğünü mü anlayamadım.

Belki ikisi de.

"Parayı bulabildiğime göre artık diplomamı bitirmeyi planlıyorum."

Melissa gözlerini bana dikti. "Anlıyorum."

Aman Tanrım. Yanlış bir şey mi söyledim? Jackson'ın bunu ödeyeceğini mi düşünüyor? Fark eder mi? Yani, o benim nişanlım, değil mi? Bu garip olmazdı.

"Derin bir nefes alın Bayan Harris," dedi Lewis, sesi yumuşayarak. "Başınızı belaya sokmak için burada değiliz." Yüzümü inceledi, endişe çizgileri daha da derinleşti. "Sadece iyi olduğunuzdan emin olmak istiyoruz. Melissa senin biraz dağınık olduğunu söylüyor ve biz sana değer veriyoruz, Lena. İyi olduğundan emin olmak istiyoruz."

Yutkundum ve saçlarımı yüzümden uzaklaştırdım. "Dürüst olmak gerekirse, paparazziler beni her yerde takip ediyor ve bu çok sinir bozucu. Onlardan kurtulmak için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum. Beni rahatsız ediyorlar."

"Belki de Jackson'la bir koruma tutması konusunda konuşmalısın. Böyle bir şey istemek yersiz değil. Onları mülkümüzden uzaklaştırmak için LAPD'yi getirmeye karar verdik bile."

Başımı salladım, bu önlemleri almak zorunda kaldıkları için kendimi suçlu hissediyordum. "Özür dilerim. Kişisel tercihlerimin böyle bir karmaşaya neden olacağını fark etmemiştim. Bu ilişkinin hayatımın her alanına yayılmasını hiç istememiştim."

Lewis kıkırdıyor ve sanki azıcık saçı yerinde değilmiş gibi siyah başının tepesini okşuyor. "İlişkilerle ilgili bir şey bu. Hayatımızın her köşesine nüfuz ederler ve eğer etmezlerse, o zaman muhtemelen aşk değildir - yine de bunun biraz farklı olduğunu söylemeliyim."

"Ama her neyse-" Melissa içini çekti. "Sadece bugünden sonra artık burada onlarla uğraşmak zorunda kalmayacağınızı bildiriyorduk. Buranın senin için güvenli bir yer olmasını istiyoruz. Yazın geri kalanında işe gelebilmeli ve burada kendini güvende hissetmelisin."

"Teşekkür ederim." Göğsümde kabaran minnettarlık neredeyse gözlerimi yaşartacaktı. Son zamanlarda duygusal bir enkaz gibiydim ve nedenini bilmiyordum ama muhtemelen yaşadığım aptalca stres yüzündendi.

"Peki, seni işine bırakayım. Ders yarım saat sonra başlamadan önce seni işlerinden alıkoymak istemem." Lewis ayağa kalktı, bana başıyla selam verdi ve sınıftan çıkarken omzumu okşadı.

Ancak Melissa oturduğu yerden kıpırdamadı. "Lena, Jackson'la ne zamandır görüşüyorsun?"

Midem bulandı. "Bilmiyorum. Onunla bu yaz konserde tanıştığımdan beri."

"Ama sınıfa geldiğinde ikiniz birlikteymişsiniz gibi görünmüyordu." Kollarını göğsünde kavuşturdu. Bana inanmıyordu ve bunun için onu suçlamıyordum.

"Dünyanın onunla görüştüğümü bilmesini isteyip istemediğimden emin değildim," diye ağzımdan kaçırdım, ağzım filtrelerimden daha hızlı çalışıyordu. "Bunun profesyonelce olmayacağını düşündüm."

"Ama ikiniz çok gergindiniz. Ondan hiç hoşlanmadığını düşünmüştüm."

"Sanırım ilişkimizi gizli tutma amacıma ulaştım.
masa." Sözlerim garip ve orantısız çıktı ama en azından deniyordum.

"Dinle..." Öne doğru eğildi. "Bana karşı dürüst olmanı istiyorum. O
sana bunu yaptırıyor?" Sesindeki endişe hissediliyordu. "Üniversitede benzer bir duruma düşen bir arkadaşım vardı. Büyük ve zengin bir aktör ona göz koymuş ve itibarını onarırken yaklaşık iki yıl boyunca sahte kız arkadaşı olmasını sağlamıştı. *İki yıl* boyunca rol yapmak zorunda kaldı ve gerçek aşkı bulma fırsatını kaçırdı."

"Şey... hayır," diye cevap verdim ama sonra tereddüt ettim. "Sadece... sadece aramızda bir şeyler *oldu* ve"-gözlerim yüzüğüme kaydı-"Sanırım olması gereken buydu." Bu yalan midemi bulandırdı.

"Bana gerçeği söylemeni engelleyen gizlilik anlaşmaları falan olduğunu biliyorum ama sana büyük bir uyarıda bulunacağım Lena. Kötü niyetli olduğum için değil. Seni *önemsediğim* için. Gerçekte, bunu yaşayan bir arkadaşın *değildi*. *Ben* yaşadım. Ve ona aşık oldum."

Yüzükten başımı kaldırıp onun bakışlarıyla buluştum. "Gerçekten mi?"

"Evet, Collin Wentsworth. Şimdi o kadar büyük değil ama on beş yıl önce öyleydi. Bahse girerim paparazziler tarafından takip edildiğim hakkında hiçbir fikrin yoktu."

Başımı salladım. "Hayır, hiçbir fikrim yoktu."

"Evet, çünkü biz o büyük endüstri insanları için hiçbir şey ifade etmiyoruz. Biz sadece onların oyunundaki piyonlarız ve eğer izin verirseniz sizi canlı canlı yerler. Hayatınızı mahvetmelerine ya da güvenliğinizi elinizden almalarına izin vermeyin. Korumayı siz talep edin. Onlara bu işten ne istediğinizi söyleyin, çünkü günün sonunda sizi geri püskürtecekler ve aylar içinde yine bir hiç olacaksınız."

Sertçe yutkundum. "İyi ki öyle bir durumda değilim."

"Evet." Ayağa kalktı. "Umarım senin için durum böyle değildir. Umarım TMZ'de izlediğim o evlenme teklifi gerçektir. Umarım sana söylediği sözlerde ciddidir ve siz ikiniz birbirinize deliler gibi aşıksınızdır ve sonsuza kadar da öyle kalırsınız. *Ama*-" Yanımda durdu ve elini omzuma koydu. "Eğer *düşündüğüm* şeyse, dikkatli ol."

Ne söyleyeceğimi bile bilmiyordum, bir şey söyleyerek onun şüphelerini doğrulamaktan korkuyordum.

"Merak etme, bu konuda ne düşündüğümü kimseye söylemem," diye ekledi elini kulpa uzatırken. "Ama cidden, nişanlını aramalı ve bir koruma istemelisin. Basınla uğraşmak çok daha kolay olacaktır."

Başımı salladım ve saate baktım. Ders başlamadan önce hâlâ yirmi dakikam vardı. Telefonumu çıkardım ve Jackson'ın numarasına kaydırdım. Onu ararsam tuhaf olur muydu? Emin değildim. Evinin anahtarı bendeydi ama bu bile farklı görünüyordu. Fikrimi değiştiremeden arama düğmesine bastım ve telefonu kulağıma götürdüm.

İlk zil sesinde cevap verdi. "İyi misin?" "Evet,

sayılır."

"Beni daha önce hiç aramamıştın." Sesi gergin geliyordu ama yeni kalkmış gibi değildi. "Sadece başının belada olup olmadığından emin olamadım."

"Hayır, ama...um..." Sessizlik hattı doldururken zorlandım. "Paparazziler bugün yine okuldaydı ve sınıfa gittiğimde patronlarım beni bekliyordu-"

"*Kahretsin*, başın belaya girdi."

"Hayır, hiç de değil. Okuldaki paparazzi sorununu halledecekler ama... sizce..."

"Düşünüyor muyum? Öyle olduğunu düşünmek isterim." Telefonun diğer ucunda bir kahkaha patlattı ve ben de kıkırdadım.

"Düşündüğünü *biliyorum*, sadece sana sormak istedim..." Keskin bir nefes verdim. "Bir koruma bulmama yardım edebilir misin? Nerede bulacağımı bilmiyorum.

onları." *Ondan* bana bir tane vermesini isteyecek cesareti kendimde bulamadım. Benim için bir şey yapmasını istemiyordum - her şeyin sebebi o olsa bile.

"Elbette," dedi, sesi mizahını kaybederek. "Bugün okula bir tane göndereceğim. İşe yarar mı? Yoksa daha erken bir taneye mi ihtiyacınız var? Eğer bir sorun varsa gelebilirim. Biri sizi taciz mi ediyor?" Sesi ürkütücü bir ton kazandı.

"Hayır, kimse beni taciz etmiyor."

"Güzel, bunu yapabilecek tek kişi benim. Bir koruma göndereceğim ve seni bu gece evime getirebilir. Bazı şeyler hakkında konuşmamız gerekiyor."

"Tamam," dedim iç çekerek. *Harika.*

30

JACKSON

"S "Bence mısra şöyle başlamalı." Tyson boğazını temizledi ve piyanonun üzerinde oynamaya başladı. "*Seni gördüğümde, orada bir şeyler olacağını biliyordum.*"

İnledim. "Bu kulağa çok saçma geliyor. Biz böyle şeyler yazmayız. Kulağa pop radyolarında çalınması gereken bir şeymiş gibi geliyor."

Aaron gitarlardan birini kurcalarken, "Bence bu iyi," diye yorum yaptı. "Bence aşkla birlikte gelen gizemin içinde ağır bir şeyler olabilir."

"Buraya gelmeden önce ot içmiş olmalısın," diye tersledim onu, gitarımı kucağımda tutarken. "Böyle şeyler yazacak bir grup olduğumuzu sanmıyorum. Aşk temalı bir albüm çıkarmamızı istediklerini biliyorum ama daha sert bir şeyler eklemenin bir yolu olmalı."

"Pekâlâ, elinde ne var o zaman?" Tyson oynamayı bıraktı ve kollarını göğsünde kavuşturdu.

"Hiçbir şeyim yok. Bunu biliyorsun. Aşk yapmadığımı biliyorsun."

"Tamam, o zaman sanırım Genna'nın bu sabah söylediği şeye geri döneceğiz. Varsayımsal olarak, aşık *olsaydınız* ne yapardınız?"

"Bir uçurumdan atlardım," diye güldüm, başımı salladım ve gitarımla bir riff çalmaya başladım. "Ve suyun beni yutmasına izin vermek harika olurdu."

"Tamam, bu harika ama bu albüm için değil." Nel yüzünü buruşturdu. "Hadi ama, hepimiz aşık olmuşuzdur ya da bir noktada aşık olduğumuzu düşünmüşüzdür. Derinlere inmelisin Jackson. Eğer aşktan korkuyorsan, bunun hakkında yaz. Sevdiğin birini kaybetmek ya da bunun getirdiği acı hakkında yaz."

"Evet, eminim bunu albümün sonuna koyabiliriz," diye ekledi Tyson, parmaklarını yeni uzatmaya başladığı kirli sakalında gezdirerek. "Alternatif yan bonus parça gibi olabilir."

"Bununla çalabilir miyim?" Başımla piyanoyu işaret ederek sordum.

"Elbette." Omuz silkti, yerimi değiştirdi. "Bir şeyler yazacak mısın? Yoksa sadece dalga mı geçeceksin?"

"Ben bir şeyler yazıyorum," diye kıkırdadım, bir riff çalmaya başladım - ve sonra hiç düşünmeden Lena'nın yazdığı şarkıyı çalmaya başladım.

Herkes sustu ve ben anlatırken beni dinledi.

"Vay canına, bu da ne?" Tyson gözlerini kocaman açarak sordu. "Bu başka bir şey."

Başımı salladım. "Lena yazdı. Sınıfına gittiğimde çaldığını duydum ve sonra benim evimde tekrar çaldı. O zamandan beri aklımdan çıkmıyor."

"Sözleri var mı?"

Başımı salladım. "Henüz değil. Bunun için harika bir melodisi var ama henüz sözlerini yazmadı."

Aaron canlandı. "Bunu kullanmalı ve ona itibar kazandırmalıyız."

"Hayatta olmaz," diye tersledim, savunmaya geçtim. "Bu *onun* şarkısı. Ondan almak istemiyorum. Olsa olsa t a m a m ı n ı *o* söylemeli."

Tyson, "Evet, onu öne çıkarın," diye ısrar etti. "Bir aşk albümünün özü hakkında konuşun. İkiniz birlikte kulağa çok hoş geliyorsunuz."

"O zaman ayrıldığımızda, bu bir hatırlatma olacak," diye homurdandım, kalbim göğsümde gerçekten düştü. Şaşırtıcıydı. Hiç yeri değildi. Lena'yla *sahte* ilişkimizi ne zaman bitireceğimizi düşünerek üzülmemeliydim. Dudağımı ısırdım, Lena'nın yazdığı şarkıdan başka bir şeye doğru sürüklendim.

"Bu çok iyi." Tyson daha yakından dinledi ve gitarındaki ilerlemeyi yakaladı. "Bu gidişatı sevdim."

Yeni şarkıyı akorlara ayırdım, sözler beynime sel gibi akmaya başladı. "*Ya onsuz yapamayacağım biriysen? Ya ben biriysem*

konuşmak istemiyorsun? Ya sana aşık oluyorsam... ama istemiyorum."

"Bu boku yaz." Tyson sırıttı. "Görünüşe göre Jackson bir aşk şarkısı yazabilecek kapasiteye sahip."

Omuz silktim, aynı fikirde olduğumdan emin değildim. "Bunun bir aşk şarkısına benzediğini sanmıyorum." "Neden olmasın? Birine aşık olmaktan bahsediyorsun.

istemiyorum. Bence bu mükemmel bir aşk şarkısı olabilir."

Nel başıyla onayladı. "*Senin* gibi aşık olmak istemeyen biri için mükemmel bir aşk şarkısı."

Gözlerimi devirdim. "Kelimeler işe yarıyor. Önemli olan tek şey bu. Bakalım buradan nereye gidebileceğiz."

Sonraki birkaç saat boyunca şarkıyı daha ileri götürmek için çalıştık ve neyse ki Tyson lirik boşlukların çoğunu doldurmayı başardı. Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, birine gerçekten aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu aklımda canlandıramıyordum.

Tek hayal edebildiğim Lena'nın piyanoda o şarkıyı çalmasıydı.

Ve bunun aşkın tanımı *olmadığından* oldukça emindim. Sadece aklımdan çıkaramadığım müthiş bir melodiydi. Ayrıca, aşkın ne olduğunu biliyordum. Kardeşlerim, babam ve ben annem olmadan yaşamaya çalışıyorduk. Ama bu tür bir aşk hakkında pek çok şarkı yazmıştım.

Ve bu albümde istediklerinin bu olmadığını biliyordum.

"Yani, yarın tekrar deneyecek miyiz?" Nel gitarını Tyson'ın müzik odasının duvarına asarken sordu. "Sanırım bu son şarkı gerçekten bir şey olacak."

"Tyson'ın sözlerinin Jackson'ın başlattığı işe uyduğunu düşünmüyorum," dedi Nel, yorumu beni hazırlıksız yakaladı. "Özünü anlıyorum ama tonuna uyduğunu sanmıyorum."

Tyson iç çekti. "Açıkçası ben de aynı şeyi düşünüyordum.

Evet, melodi işe yarıyor ama ton tamamen yanlış."

"Sanırım sorun yok," diye mırıldandım ve kapıya doğru ilerlerken başımı salladım. Lena şu anda evimde olmalıydı ve koruma işinin onun için nasıl sonuçlandığını merak ediyordum. En sevdiğim kişi olan Frank'i göndermiştim ve ona da Lena'ya göz kulak olması için güvenebileceğimi biliyordum.

Bu büyük bir olaydı.

"Sadece öyle olmasını istediğin için iyi olduğunu düşündüğünü söylüyorsun." Nel benimle aynı hizaya gelerek koridorda beni durdurdu. "Bence oturup başladığın o sözler üzerinde gerçekten çalışmalısın. Bakalım bunu kaldırabilecek misin?

yalnız kaldığın zamanlarda falan. En iyi işlerini hep yalnız yazarken yapıyorsun."

"Deneyeceğim," dedim, daha çok onu sırtımdan atmak için. "Ne olacağını göreceğiz. Bunun benim için bir yere varacağını pek sanmıyorum."

"Tamam, biraz Taylor Swift falan dinle. Bilirsin, kafanı aşk oyununa ver. Bunu yapabilirsin." Nel sırtımı sıvazladı. "Bir not daha, bu gece bir Rus modelle randevum var. *Çok* heyecanlıyım."

"Belki bir sonraki aşk şarkısını söyleyen sen olursun o zaman," diye homurdandım o merdivenlerden inerken. Ön kapıdan dışarı fırladığında, yüksek sesle şarkı söylemesini izledim.

"İlişkiler konusunda berbat." Aaron koluma vurdu. "Ama eminim onun üzerine bir şarkı yazacaktır. Şarkı sözleri her zaman çok çılgındır. Onun vücudunun ne kadar seksi olduğu hakkında bir şarkı yazmak isteyecektir.
-"Ve bu bok eskiyor."

"Ne zamandan beri böyle düşünüyorsun?"

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Ne kadar aptalca olsa da, Tyson ve Maeve bana ilham verdi. Belki aşk o kadar da aptalca değildir. Belki de doğru insanı bulmak iyi bir şeydir. Bilmiyorum. Sen ve Lena bile başka bir şeysiniz. Evet, sahte ama eğer istersen gerçek olabilir."

"Evet, bu hiç mantıklı değil," diye yalan söyledim merdivenlerden inerken. "Ama sen nasıl istersen, dostum."

"Bu gece dışarı çıkmak ister misin?"

"Uh..." Sesim kesildi, aklım evde bekleyen Lena'ya gitti. "Bu gece olmaz. Yapmam gereken bazı işler var."

"Artık bunu hep söylüyorsun. Yeni bir hobiye falan başlamış olmalısın."

"Hayır, sadece başımı daha fazla belaya sokmamaya çalışıyorum. Eğer tekrar tutuklanırsam, Genna beni öldürebilir."

"Muhtemelen onun da hoşuna giderdi," diye şaka yaptı Aaron, ön kapıya vardığımızda iç geçirdi. Kapıyı açar açmaz Maeve yüzünde kocaman bir gülümsemeyle içeri daldı ama bizi görür görmez kaşlarını çattı.

"Ben de seni Ty sandım," diye kıkırdadı. "Boş yere heyecanlanmışım."

"İğrenç." Ürperdim, yanından geçip gittim.

"Lena senin evinde," diye seslendi Maeve arkamdan. "Şu anda yazmakta olduğu şarkıyı bitirmeye kararlı. Sanırım sen

ona ilham verdi."

Bu beni durdurdu ve arkamı döndüm. "Gerçekten mi?"

"Evet, sen ona her zaman ilham verdin - seninle tanışmadan önce bile," diye açıkladı Maeve, alışveriş torbalarını ayaklarının dibine bırakırken. "Yani, Tyson'ın ne kadar seksi olduğuna takıntılıydım ve müziği severim... ama Lena farklı."

"Nasıl yani?"

"Müziği *hissediyor*. Bir keresinde şöyle bir söz okumuştum: *Bazı insanlar gün batımını görür, bazıları ise hisseder.* Bu Lena. Gün batımını hissediyor. Yani, her zaman ne kadar yetenekli olduğunuza ve sesiniz ve sözlerinizle müziğe kattığınız duyguya takıntılıydı. Her zaman ne hissettiğinizi *hissedebildiğini* söylerdi."

"Öyle mi?" Bu konuda her türlü duyguyu hissederek boğuldum. "Bu, uh, ilginç."

"Öyle," dedi Maeve sert bir ifadeyle. "İşte bu yüzden ona karşı dikkatli olmalısın. Seni önemsemediğini düşünüyorsun ama önemsiyor. Yine de bunu sana asla söylemeyecektir."

Başımı salladım. "Sanırım ilişkimiz gayet açık."

Çamur gibi açık.

Bana bir bakış attı, ama ne söyleyeceğini duymak için kalmadım, hemen arabaya koştum. Lena'nın bana ısındığını biliyordum ama bana karşı gerçek hisler beslemesine imkân yoktu. Bana katlanamıyordu. Bu çok açıktı, değil mi?

Doğru. Evet, öyle.

Aramızdaki ilişkiyi her zaman güvenli kılan da buydu. Birbirimizden hoşlanmıyorduk. Şimdi arkadaş sayılabilirdik ama insanlar birbirlerinden nefret edip sonra da gerçek bir ilişkiye giremezlerdi...

Kendi evime doğru on beş dakikalık bir araba yolculuğu yaparken başım döndü ve Lena'nın arabasını orada görünce şaşırmadım. Muhtemelen güvenlik görevlisine kendisini takip ettirmişti. Arabayı garaja park ettim ve yan kapıdan içeri girdiğimde Frank'i gördüm, iri yarı, 1.80 boylarında, beyaz kafalı bir adamdı ve kanepede oturuyordu.

"Hey, dostum," diye selamladım onu.

"Hey." Bana başıyla selam verdi. "Yeni nişanlın tam bir baş belası. Çok bağımsız biri."

"Evet, o bir şey," diye homurdandım ve merdivenlerden yukarı çıktım. "Müzik odasında mı?"

"Sanırım öyle," diye seslendi omzunun üzerinden, televizyonda eski bir film oynuyordu. "Buraya geldiğimizden beri orada."

Başımı salladım, adımlarımı ikişer ikişer atıyordum. Nedenini bilmesem de onu göreceğim için garip bir şekilde heyecanlıydım. Gitmemiz gereken bir kırmızı halı galası olduğunu ve burada daha sık kalması gerektiğini ona söylemem gerekiyordu.

Ve bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu.

Kendimi kapıyı yavaşça açarken yakaladım, sesi kulağıma çarptı.

"*Kimseyi istemiyorum, kimseyi istemiyorum, ama seni istiyorum*." Kelimeler yazdığı müzikle mükemmel bir uyum içindeydi ve kalbim onun unutulmaz sesiyle yerinden fırladı. Kapıyı biraz daha ittim ve gıcırdadı.

Hay sikeyim.

Müzik durdu ve yanakları kızarmış bir halde bankın üzerinde döndü. "Aman Tanrım. Bunu duydun mu?"

Sırıttım. "Evet, söyledim. En azından son cümleyi."

"Oh..."

Bakışlarını tuttum. "Çok güzeldi."

31

LENA

"Y Gerçekten öyle mi düşünüyorsun?" Elimde olmadan soruyu sordum, şarkının herhangi bir bölümünü yakaladığı için utanmıştım. Henüz o kadar iyi bir şekilde bir araya getirilmemişti ve ben hala sözlerle boğuşuyordum.

"Hoşuma gitti." Yanımdaki banka oturdu, vücudu benimkine sürtünüyordu. "Bence gerçekten iyiydi. Elindekileri benim için çalar mısın?"

"Oh, hayır," dedim çabucak. "Çok uzak değil... Kulağa o kadar da hoş geldiğini sanmıyorum. Kelimelerde de pek ilerleyemiyorum."

"O duyguyu bilirim," diye güldü Jackson. "Aynı şarkı üzerinde yaklaşık üç saat çalıştım ve antrenmanın sonunda bana şarkıyı yeniden yapmamız gerektiğini söylediler. Sözlerimin ve müziğimin Tyson'ın yazdıklarıyla iyi bir uyum sağlamadığını söylediler."

"Benim için çal." Ellerimi piyanodan çekerek yana kaydım.

Derin bir nefes aldı ve bana baktı. "Tamam, ama beni yargılayamazsın. Bizden bir aşk şarkısı yazmamızı istiyorlar ve bu... bu bana göre değil."

"Anlıyorum," diye onu rahatlattım. "Sadece yazdıklarını söyle ve ne olacağını görelim. Biriyle işbirliği yapmayalı çok uzun zaman oldu."

Dudaklarını büzdü. "Şu Mason denen adamla şarkı söyledin."

"Evet, ama birlikte hiç bir şey yazmadık." Kıkırdadım. "Kıskandın mı?"

Ağzı açık kaldı. "Ben mi? Kıskanmak mı? Tabii ki hayır." Ama gözlerinin benimkilerden uzaklaşması kalbimi yerinden oynattı. "Her neyse..." Yumuşak, içten bir intro çalmaya başladı.

"Vay canına, bu çok güzel," diye yorum yaptım, göz göze geldik. "Yemin ederim duyduğum en güzel melodilerden bazılarını yazmışsın. Tüm o gitarın onları örtmesi çok yazık."

Bana sırıttı. "Bu rock 'n' roll, bebeğim."

Gözlerimi devirdim. "Şarkıyı söyle."

"*Ya onsuz yapamayacağım biriysen? Ya hakkında konuşmak istemediğin biriysem? Ya sana aşık oluyorsam... ama bunu istemiyorsam.*"

"Oh..." Sesim kesildi. "Bunu sevdim."

"Evet, sahip olduğum tek şey bu."

"Tekrar çal," diye talimat verdim.

Güldü. "Evet, hanımefendi." Tekrar oynattı ve sesindeki çelişkiyi dinledim ve anladım.

"Sanırım... Sanırım bir şeyler bulabilirim," dedim dikkatle. "Ama ben senin gibi profesyonel değilim."

"Söyle." Jackson gözlerini benden ayırmadı ve vokalleri benim yapmama izin verdi.

"Ya onsuz yapamayacağım biriysen? Ya hakkında konuşmak istemediğin biriysem? Ya sana aşık oluyorsam... ama bunu istemiyorsam." Sonra kendiminkileri de ekleyerek devam ettim. *"Kendimi yakalıyorum, kendime diyorum ki, olmamamız gerekiyor. Benden hoşlanmıyorsun bile. Ama işte buradayız."*

Gözleri büyüdü. "Tanrım."

"Ne?" Yanaklarım kızardı. "Tam olarak uymadığını biliyorum ama-"

"Mükemmel amına koyayım," dedi Jackson, sesi alçalarak. "Uyuyor mükemmel."

"Ben sadece ifadeyi kastetmiştim."

"Evet, bence gayet iyi çalışıyor." Bir not defteri ve kaleme uzandı, az önce ona söylediklerimi karaladı. "Sence devam edebilir miyiz? Endişelenme, sana kredi verdiğimizden emin olacağız. Tüm telif haklarını alacaksın."

Yüzümü buruşturdum. "Telif hakları umurumda değil, ama tamam."

"Yani..." Sesi kesildi. "Bugün Maeve ile konuştum ve müziğimden her zaman ilham aldığını söyledi."

Omuzlarım çöktü. "Tanrım, benimle dalga geçiyor olmalısın. Egonu beslemesine izin verme. Hadi yazmaya geri dönelim. Eminim bunu her zaman duyuyorsundur."

Güldü ama başını salladı. "Evet, ama benim yazdıklarımı *hissettiğini* söyledi. İlk bölümü çaldığımda ne hissettin?"

Gözlerini aradım, ciddi olduğunu ve benden bir cevap beklediğini gördüm. "Sanırım sadece birine ilgi duymanın ama onunla birlikte olmak istememenin iç çatışmasını hissettim - ve belki de bu kendinle savaşmak kadar bile değildir. Piyano biraz karanlıktı ve minör akoru hiç beklemediğim bir yere koydun..."

Bana daha önce onda hiç görmediğim bir huşu ile baktı. "Kahretsin, insanları okumakta gösterdiğinden daha iyisin."

"Evet, sanırım varsayımsal aşk meselesi senin işine yarıyor," diye şaka yaptım ve öğle yemeğinde Maeve ile yaptığım konuşmayı düşündüm. "Tyson ona toplantıda ortalığı ayağa kaldırdığını söylemiş."

"Doğru," dedi düz bir sesle, ifadesi değişti. "Sadece aptalcaydı."

Omuz silktim ve ona gülümsedim. "Sanırım herkesin bir noktada aşık olmayı düşünmesi gibi bir beklenti var."

"Belki bu doğru, ama hiçbir zaman aklıma gelmedi."

"Düğünde bundan bahsetmiştin," dedim dikkatle, konuşmamızı hatırlayarak. "Doğru kişiyle tanışırsan evlenebileceğini söylemiştin."

Bir an sessiz kaldı, gözleri anahtarlara kaydı. "Evet, belki.
Ama bunu her zaman düşünmüyorum."

"Eskiden öyleydi," diye itiraf ettim, bana karşı bu kadar savunmasız olduğu için gardımı indirmiştim. "Eskiden her şeyi planladığımı, işlerin nasıl gitmesini istediğimi ve nasıl bir adamla birlikte olmak istediğimi düşünürdüm. Ama... ne zaman bir şeye yaklaşsam, yürümedi ve şimdi..." İçimi çektim. "Artık aşk söz konusu olduğunda ne istediğimden emin değilim. Belki de onu henüz bulamamış olmamın nedeni, onu hayal ettiğimden farklı bir yerden kabul etmeye istekli olmamamdır."

Dudaklarını büzdü, söylediklerimi düşünüyor gibiydi. "Peki, aşkı nerede bulacağını düşünüyordun?"

Güldüm. "Bay Doğru'yu bulmaya kararlıydım. Ailemle aynı geleneklere sahip olması gerektiğini düşünüyordum. İnançları ve işlerin nasıl yürümesi gerektiği konusunda çok katılar. Bilirsiniz işte, flört, evlilik, bebek..."

"Ah, yani iyi kalpli bir adam istiyorsun," diye güldü, ama bir şey eksikti. "Beyaz atlı prens gibi."

"Sanırım öyle," diye itiraf ettim, gözleri tekrar piyanodaydı. "Ama benim için hiç işe yaramadı."

"Belki de onu henüz bulamadınız," dedi Jackson, ses tonu okunamazdı. "Kim bilir."

"Evet." Jackson'ın o anda ne kadar yakışıklı göründüğünü fark ettiğimde kalbim göğsüme gömüldü. "Kim bilir."

Konuşmaya devam etmek yerine, daha önce çaldığı şarkıyı çalmaya devam etti, boğuk sesi benim yazdığım dizeyi söylüyordu. Ve itiraf etmeliyim ki, o söylediğinde kulağa *daha* da *hoş* geliyordu.

"Evet, bu kalıyor," diye yorumladı başını sallayarak. "Öğretmen olmak yerine şarkı sözü yazarı olmalıymışsın."

Güldüm, geriye yaslandım ve sonra dengemi kaybettim. "Oha!"

Jackson beni yakaladı, kolu belime dolandı ve beni tekrar yukarı çekti. "Gerçekten o kadar geriye yaslanmamalısın."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Gözleri eğlenceyle dans ederken kıkırdadım.

Gülümsedi, eli hâlâ bedenime sarılıydı ve beni kendisine daha yakın tutuyordu. Onun parfümünü içime çektim, kalbim göğsümde güm güm atıyordu. Bir şey söylemek için ağzımı açtım ama o ağzıyla sözümü kesti.

Jackson'ın öpücüğü yumuşak ve tatlıydı, daha önce bana verdiği şehvet dolu öpücüklerden farklıydı. Beni kucağına çekti, ben de ona sarıldım ve pantolonumun üzerinden tahrik olduğunu hissettim. Kalçalarım ona karşı sallandı ve derin bir inilti çıkardı, sesi bedenimi sarsıyordu.

Öpüşmemiz tutkulu bir şekilde devam etti, dili benimkini okşadı ve kollarını etrafıma sarıp beni havaya kaldırırken bile ağzımın her santimini gezdi. Parmak uçlarımı ensesinde gezdirdim, saçları dokunuşuma karşı yumuşacıktı. Jackson müzik odasının kapısını tekmeleyerek açtı ve koridorda ilerledi, yatak odasına girene kadar durmadı ve kapı arkamızdan kapandı.

"Sence duyabilecek mi?" Jackson beni yatağa yatırırken sordum.

"Kim?" Elleri pantolonumu karıştırıp kalçalarımdan aşağı doğru çekerken kaşlarını çattı.

"Koruma..." Gözlerim kapıya doğru kayarken sesim kesildi.

Jackson siyah elbise pantolonumu yere atarken kıkırdadı. "Hayır, duymayacak. Duyarsa da... oh iyi mi? Biz nişanlıyız."

Dudakları kalçalarıma yapışmadan ve elleri bacaklarımı nazikçe ayırmadan önce başka bir şey söyleme şansım olmadı. Parmakları

Ağzının önünde, siyah saten tangamın eteklerine gelene kadar durmadı.

Vücudum onun dokunuşu altında endişeyle titredi ve başımı arkaya yaslayarak iç çamaşırımı indirip bacaklarımdan çıkarmasına izin verdim. Ne zaman bir araya gelsek, aramızdaki şeyler giderek daha doğal bir hal alıyordu...

Ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

Jackson amıma yaklaşırken bir hırıltı çıkardı, dudakları sadece bir inç ötede öpüşüyordu. "Her zaman çok hazır..." Sonra dilini yarığımdan geçirerek bacaklarımın onun etrafında titremesine neden oldu. Onları sıkıca kavradı, kollarını kalçalarıma doladı ve beni yüzüne doğru tuttu.

Aman Tanrım. Aman Tanrım.

Dudakları klitorisimin etrafında kapandı ve beni içine çekti, ardından yakıcı bir zevk patlaması geldi. Ellerimi hâlâ giyinik olan karnımda gezdirdim, saçlarının arasına girene kadar durmadım, kalçalarım hareket etmeye çalışırken aynı hızda çektim.

"*Jackson*..." Sınıra yaklaştığımda inledim, doruk noktam üzerime bir bomba gibi düşmekle tehdit ediyordu.

Yanıt olarak bir inilti çıkardı, amımın her santimini kaplarken hızını artırdı, dili içime girene kadar durmadı. "Tadın cennet gibi, Lena. Yemin ederim," diye mırıldandı içime, sıcak nefesi beni ürpertti.

Tam doruğa ulaştığımda ona sarıldım, ağır bir orgazm dalgasına bindim. Vücudumda nabız gibi atıyordu ve ayak parmaklarım Jackson'ın yatağındaki yumuşak yorgana kıvrılırken gözlerimi kapattım. Her zerremi yalayıp yuttu ve sonra ayağa kalktı.

Jackson'ın dudakları ışığın altında parlıyordu ve her zamanki gibi eğilip beni öptü, kendi tadıma bakmama izin verdi. Dudaklarımız ayrılır ayrılmaz bluzumu başımın üzerinden çekiştirdim ve Jackson da soyundu. Benden daha hızlıydı, elleri sütyenimin kancasını açmama ve göğüslerimi serbest bırakmama yardım etti.

"Çok güzelsin." Üzerimde dururken gözleri benimkileri tuttu, ikimiz de loş odada çırılçıplaktık. "Daha önce bu kadar güzel bir şey gördüğümü sanmıyorum."

Sertçe yutkundum, bizi yatağa yerleştirirken gözlerinde kayboldum. Bir an için başımı yastığa yasladım.

Ve sonra fikrimi değiştirdim.

"Sen uzan," dedim, doğruldum ve onu aşağı doğru çektim.

"Oh?" Bana hınzırca bir sırıtış fırlattı. "Bu fikri sevdim."

Yüzüm ısındı, çünkü çok uzun zamandır üstte olmamıştım, ama... bisiklete binmek gibi bir şey olduğunu düşündüm... değil mi? Jackson'ın kalçalarını kavrayarak kendimi onun sikinin üzerinde konumlandırdım ve ucunu amımın girişiyle alay ettim.

"Baş belası olduğunu biliyordum," dedi hırıltılı bir ses tonuyla, elleri kalçalarıma indi. "Bu tam bir işkence."

Ona bir gülümseme verdim ve sonra şaftını aşağı indirdim, amımı sınırına kadar gererken dudaklarım ayrıldı. *Aman Tanrım, bu şekilde çok büyük hissediyor.*

"Siktir," diye homurdandı Jackson hepsini içime alırken, ona sıkıca yaslanırken haykırdı.

Ve sonra hareket etmeye başladım.

İlk başta hareketlerimi yavaş tuttum, ellerimi göğsüne dayadım, ama kalçalarıma güven kazandıkça hızımı artırdım. Jackson'ın gözleri vücudumu taradı, göz kapakları şehvet ve zevkle ağırlaştı.

Çalışırken boğazımdan çığlıklar ve iniltiler döküldü, kendi zevkimin geri döndüğünü hissettiğimde kalçalarım yanıyor, orgazm ulaşılabilecek bir yere kayıyordu. Jackson'ın demir tutuşu kalçalarımda kaldı ve sonra göğüslerime doğru hareket etti, beni izlerken onları avuçladı.

"Aynen böyle," dedi kısık, boğuk bir sesle. "Vay anasını." Jackson daha sonra ayağa kalktı, ben kollarımı ona sararken ağzı boynuma indi.

Ve sonra patladım.

Neredeyse adını haykırırken amım onun etrafında titreşiyordu. O da hemen boşaldı, siki içimde zonkluyordu. Başı köprücük kemiğime yaslanırken odaya sinmiş olan kolonyasıyla karışık seks kokusunu içime çektim.

"Çok bağımlılık yapıyorsun," dedi Jackson sonunda başını arkaya yatırırken. "Bu alışkanlıktan kurtulabilecek miyim bilmiyorum."

Bir süre bakışlarını üzerimde tuttum, kalbim göğsümde taklalar atıyordu. "Sanırım her zaman rehabilitasyon var."

Kıkırdadı ve başını bana doğru salladı. "Gitmek istemiyorum."

Üzerinden inerken güldüm, çok fazla anlam çıkarmamaya çalıştım. "Yani... Ben, şey, bir tür kırmızı halı etkinliğinin yaklaştığını duydum. Genna bu akşam bana e-posta gönderdi. Yarın bir elbise için prova alacağımı söyledi."

Jackson ağır bir iç çekerek başını salladı. "Evet, kırmızı halıda yürümekten nefret ediyorum ama her şey yolunda gidecek. En iyi şekilde davranacağıma söz veriyorum." Gülümsedi

Gömleğine uzanıp kollarımı gömleğinin içine soktuğumda. "Gömleğimi giymek geceyi burada geçireceğin anlamına mı geliyor?"

Gömleğim düşüp vücudumun büyük bir kısmını kaplayınca duraksadım. "Ben... Emin değildim..." Tepkisini bekledim, gülümsemesi hiç solmadı.

Omuz silkti. "Elbette, ama burada uyumak zorunda kalacaksın."

32

JACKSON

"Geceyi burada mı geçiriyor?" Aşağıda Maeve ve Lena'yı beklerken Tyson bana meraklı bir bakış attı, ikisi de bir sürü makyaj ve saç stilistiyle birlikte hazırlanıyordu.

Omuz silktim. "Tüm *nişanlı* imajına yardımcı oluyor."

"Sanırım..." Tyson, kararımı yargıladığını bilmeme rağmen, dedi.

"Bu iş bittiğinde, Lena ve benim aramda olan her şey de bitmiş olacak." Tyson'ın dudaklarının onaylamayan bir kaş çatma şekline dönüşmesini görmezden geldim.

"Asla o kadar kolay olmadığını biliyorsun."

"Evet, birbirimizden hoşlanmıyoruz. O kadar da zor olmayacak."

"Maeve ve Lena evindeki merdivenin başında belirince Tyson sözünü bitirmeye fırsat bulamadı. Gözlerim hemen Lena'ya kaydı, dar ve yanlardan kesilmiş siyah bir elbise giymişti. Ekibin ona giydirmesini beklediğim şey bu *değildi*...

Ama sinirli görünümünü sevdim.

Saçları dalga dalga yana savrulmuş, omzunun üzerinden dökülüyordu ve kimse alınmasın ama kimse onun ne kadar muhteşem göründüğünün eline su dökemezdi...

Zaten kimsenin normal bir günde bile karşılaştırma yapabileceğinden emin değilim.

"Nasıl görünüyorum?" Maeve kollarını açmış, kırmızı elbisesinin içinde poz verirken Tyson'a sordu.

Tyson sırıtarak elini tutmak için merdivenlerden yukarı koştu. "Dünyanın en güzel kızı."

Lena'nın gözleri tereddütle benimkilerle buluştu ve o an Tyson gibi merdivenlerden yukarı fırladım, yanına varıp kolumu uzatana kadar durmadım. "Bu topuklularla yüzüstü düşebilirim," diye mırıldandı. yeni bakımlı elini ön koluma doladı.

"O zaman seni yakalamak için burada olmam iyi bir şey. En güzel kadının düşüp kendini yaralamasını hiç istemem." Sözcüklerin ağzımdan çıkmasına neden izin verdiğimden emin değildim ama yüzündeki ifade buna değerdi, makyajının altında koyu kırmızı bir allık oluşmuştu.

"Aaron ve Nel nerede?" Tyson sanki cevabı biliyormuşum gibi bana seslendi. "Bilmiyorum. Her an burada olabilirler." Merdivenlerden yavaşça indim, Lena'nın giydirdikleri topuklu ayakkabılarla gerçekten tökezlememesi için acele etmedim. Gayet iyi yürüyebildiğinden emindim ama cidden düşmesini istemiyordum. Medya bu tür sakarlıkları yer. ve onların incelemeleri her zaman memlere ve aptal videolara yol açtı.

Bu benim için iyiydi.

Ama Lena için değil.

Onu bundan korurdum.

"Sadece gülümsemelisin."

Limuzinin kapısı açıldığında Lena, "Ama *çok* fazla kamera var," diye fısıldadı. "Bunu yapabilir miyim bilmiyorum."

Nel ve Aaron'a önden gitmelerini işaret ederek, "Gidebilirsiniz," diye onu rahatlattım. Onların randevuları yoktu ve genellikle ben de o grubun bir parçasıydım... ama artık değil.

Maeve elini Lena'nın elinin üzerine koyarak, "Bu iş sende," diye ekledi. "Bunu sadece ikinci kez yapıyorum ama bu gece korkunç fotoğraflar çekmeyecekler. Söz veriyorum. Eğlenceli olacak. Sadece içinize çekin ve Jackson'ın dediği gibi *gülümseyin.*"

"Tamam, tamam." Derin bir nefes aldı, gözleri limuzinin hemen dışında yanıp sönen ışıklara odaklanmıştı.

"Hemen arkalarından gidelim." Elini tuttum ve arabadan çıkmasına rehberlik ettim.

"Makyajımı ya da saçımı kontrol etme fırsatım bile olmadı," dedi Lena alçak bir sesle, yüz ifadesi panik içindeydi.

Kalabalığa el sallarken "Her zamanki gibi muhteşem görünüyorsun," diyerek onu rahatlattım. "Endişelenecek bir şey yok." Elini sıktım,

Lena'ya bakarak. "*Bunu sen halledersin.*"

Başını salladı ve kırmızı halıda ilerlerken elime yapıştı. İnsanlar bize bağırıyor, sorular soruyor ve yorumlar yapıyorlardı - çoğunlukla da giydiklerimizle ilgili. Ancak ben hiçbirine yanıt vermedim, Lena da vermedi. Beni takip etmesi gerektiğini biliyordu. Onu Maeve ve Tyson'ın çekimler için poz verdikleri yere götürdüm ve sonra bizi durdurarak onu kendime çektim.

"Hadi onlara iyi bir atış yapalım," diye kulağına fısıldadım.

"Siz ikiniz çok tatlısınız!" diye bağırdı biri kameraların arkasından. "Buna bayıldık!"

Çenesine uzandım ve dudaklarına hafif bir öpücük kondurdum. Nefesinin kesildiğini duydum ve her ne kadar onu derinden öpmek istesem de kendimi durdurdum. Kimse bu tür bir yakınlaşmadan hoşlanmazdı ve fotoğraflar çekildikten sonra hep zorlama gibi görünürdü. Eğer bu işi başaracaksam, saygılı olmak istiyordum. Ne de olsa dünyanın geri kalanı için bu kadın benim karım olmak üzereydi.

Ve garip bir şekilde, kendimi bu fanteziden zevk alırken buldum. Lena'yı kolumda taşıyor olmaktan *gurur* duyuyordum. Fotoğraf çekmeyi bitirdiğimizde ve onu spot ışıklarından çıkarıp mekâna girerken bu konu hakkında daha fazla düşünmemeye çalıştım.

"Nasıl oluyor da burada hiç kamera yok?" Lena etrafına bakındı, rahat atmosfer karşısında şok olduğu belliydi.

"Çünkü bu oldukça özel bir gösterim. Basını içeri alamazlar."

"Oh..." Beni grubun geri kalanının -ve Maeve'in- oturduğu masaya kadar takip etti. Onun sandalyesini çektim ve rahatlamış bir iç çekerek yerime oturdum. Bu yürüyüşün bitmesi her zaman iyi olmuştur.

"O kadar da kötü değildi, değil mi?" Maeve Lena'ya sordu, kalın, yeni dolmuş dudakları bir gülümsemeyle kıvrılmıştı. "Bir kez içeri girdin mi, artık temize çıkarsın."

"Neyse ki." Lena güldü ve suyuma uzandı. "Şimdi ne olacak?"

"Şimdi önümüzdeki iki buçuk saat boyunca *The Valiant Quest*'in prömiyerinin tadını çıkaracağız," diye homurdandı Nel ama sonra neşelendi. "Ve *sonra* da partiye katılacağız."

Bunu hissetmiyorum.

Sonraki iki saat boyunca oturdum ve en iyi ihtimalle vasat olduğunu düşündüğüm bir film izledim. Ejderhalar ve kanlı savaşlar pek bana göre değildi.

Lena da sıkılmış görünüyordu ama hakkını vermem gerekirdi; Maeve gibi bütün geceyi telefonuyla geçirmemişti. Dikkatini verdi, çeşitli anlarda diğerleriyle birlikte alkışladı.

"Hazır mısın?" Ekran kararır kararmaz ona döndüm.

Başını salladı. "Sanırım öyle."

Yüzündeki ifadeyi dikkatle inceledim. "Bu gece parti yapacak gibi hissetmiyor musun?"

İç çekti. "Bunun işimin bir parçası olduğunu biliyorum."

"Pek sayılmaz," dedim ona, masadan kalkıp ayağa kalkarak. "Benim çok daha iyi bir fikrim var." Elini tuttum ve Frank ile siyah Taho'lardan birine işaret ederek onu arka kapıdan çıkardım.

"Nereye gidiyoruz?" Lena sesinde bir gerginlikle sordu.

"Göreceksin." Ona arka koltuğa geçmesini işaret ettim ve sonra ona katıldım. "Hey, Frank, bizi iskelenin dışındaki noktaya götürebilir misin?"

Arabayı vitese takarken ön koltuktan "Evet," diye homurdandı.

Lena bana garip bir bakış attı ama ben öylece bıraktım. Biraz gizem olması sorun değildi ve onu bir yere götürmeme izin vermesi bana güvendiğini gösteriyordu ve bu his hoşuma gidiyordu. Ona doğru baktım ve başını koltuğa yasladığını gördüm.

Ve zihnim bunun gerçek olması *halinde* nasıl bir şey olabileceğini düşündü.

Yerleşmekten mutlu olur muydum? Uzun parti gecelerini böyle gecelerle takas etmekten? Birkaç kez gözlerimi kırptım ve sonra gözlerimi ondan ayırdım.

Sonunda kırılmayacağımdan emin olabilseydim, muhtemelen yüksek yaşamdan vazgeçmeye istekli *olurdum*.

Ama bunu *Lena* ile yapmayı seçer miydim?

Kalbim göğsümde çarptı ve bu düşünceyi ittim, üzerinde düşünmek bile istemedim. *Bazen bazı şeylerin cevapsız kalması daha iyidir.*

Frank arabayı kaldırıma çekerken, "İşte," diye duyurdu. "Benim de gelmemi mi yoksa arabada beklememi mi istersin?"

Etrafımıza baktım, sinsi paparazzi izleri var mı diye kontrol ettim ama şüpheli bir şey görmedim. "Sanırım iyiyiz." Uzanıp omzunu okşadım. "İyi uykular, dostum."

Arabanın kapısını iterek açtım ve her zamankinden daha şaşkın görünen Lena'ya elimi uzattım. "Gel bakalım."

"Sahilde miyiz?"

"Evet, burası benim en sevdiğim yerlerden biri. Bazen yazmak için buraya gelirim.

Başka kimseyi getirmedim ama hoşuna gidebileceğini düşündüm." Bu onun yüzüne bir gülümseme getirdi.

"Göster bana."

Kuma doğru ilerlerken ona kolumu uzattım. Ay ışığı elbisesinin siyah kumaşında parlıyordu ve kıkırdayarak topuklarının kayışlarını gevşetirken onunla ilgili bir şey parlıyor gibiydi.

"Elbiseyi berbat edersem bana kızarlar mı?" Ayakkabılarını elinde tutarken başını kaldırdı.

Omuz silktim. "Senin için aldım. O senin."

"Oh... kiralık falan değil mi?"

"Hayır," diye kıkırdadım, ayakkabılarımı kuma bırakıp karanlık sulara doğru ilerlerken ona baktım. İskelenin altındaki noktaya yöneldim ama daha üç adım atamadan Lena yanımdan geçip suya doğru yöneldi. "Bu da ne..."

Elbisesi kalçalarından aşağıya kadar sırılsıklam olurken kahkahalara boğuldu. Bu manzara karşısında başımı salladım.

Ve sonra ona katıldı.

Pasifik'in ılık suları smokinimi ıslatmıştı ve *daha önce* böyle bir şey yaptığım bir zamanı hatırlayamıyordum - en azından ayıkken.

Ben ona tuzlu su fırlatıp göğsünü ıslatırken Lena çığlık attı. "Bunu kesinlikle ödeyeceksin." Bana saldırdı ve beni aşağıya doğru çekti. İkimiz de bir an için suyun altına girip hemen dizlerimizin üzerinde doğrulana kadar güldüm.

"Aman Tanrım, bahse girerim makyajım kızarmıştır," diye kıkırdadı, gözlerinin altındaki koyu rimel lekesini silerken. Durumu daha da kötüleştirmişti ama... kendini bırakışında o anı daha da güzelleştiren bir şeyler vardı.

"Sorun yok." Ona doğru uzandım, parmaklarım ıslak saçlarına kaydı. "Öyle mi?" Gözleri ay ışığının altında benimkileri aradı.

"Evet, sanırım seni böyle daha çok seviyorum." Eğildim, dudaklarını öptüm ve kendimi o anın büyüsüne bıraktım.

Ta ki bir kamera *sesi* duyana kadar.

Lanet olsun!

Başımı onunkinden ayırdım ve yaklaşık on beş metre öteden fotoğraf çeken üç kişilik bir grubu gördük. Lena kocaman gözlerle bana baktı ve ben de hemen harekete geçerek onu kucağıma aldım ve Tahoe'ya doğru ilerlemeye başladım.

İçlerinden biri arkamızdan "Bu aşk kuşlarına parti sonrası yok!" diye seslendi.
Evet, sen de o anı mahvettin.

33

LENA

"*Jackson Whiss ve nişanlısı Lena Harris plajda cızırtılı bir gecenin tadını çıkarıyor,*" dedi TMZ muhabiri TV ekranından.

"Whoa..." Maeve'in sesi kesilirken gözleri büyüdü. "Bana plajda eğlendiğinizi söylemiştiniz ama *bu* tür bir eğlence olduğundan bahsetmemiştiniz."

Jackson ve benim suyun içinde dudak dudağa olduğumuz fotoğrafa baktım. "Evet..."

"Sahnelenmiş miydi?" Maeve bana döndü, kaşları çatılmıştı. "Tyson öyle olabileceğini düşündüğünden bile bahsetti, çünkü after-partilerin çoğu oldukça kilitli. İçeride fazla basın yok."

Tereddüt ettim, sadece öyle olduğunu mu söylesem diye düşündüm. Bu sadece gösterinin bir parçasıymış gibi davranmak daha kolay olurdu ama en iyi arkadaşıma yalan söylemeyi kendime yediremedim. "Hayır," dedim sonunda. "Sahnelenmedi."

Tıpkı tahmin ettiğim gibi ağzı açık kaldı. "*Ne*?!" "Bu...

aramızdaki her şey çok karmaşık."

"Evet, öyle görünüyor ve bence çayı dökmen gerekiyor kızım." Kollarını göğsünde kavuşturarak bana bir bakış attı. "Seninle oynuyor mu?"

Güldüm. "Hayır, benimle oynamıyor. Bence bunun onun için sadece bir tür fiziksel kaçamak olduğu oldukça açık."

"Ama senin için ne önemi var?"

"Onun için her neyse," diye mırıldandım, içimi çektim. "Ona gerçekten aşık olacak kadar aptal değilim."

"Birine aşık olup olmadığına karar verebileceğini sanmıyorum," dedi Maeve dikkatle, alyansını parmağında döndürerek. "Tyson'a aşık olmayı tam olarak ben *istemedim*. Sadece... *oldu* işte."

Başımı salladım ve Tyson'ın çalışma odasındaki pelüş kadife koltuğa gömüldüm. "Sanırım bir şey arıyordun."

"Evet, ama Tyson gibi biriyle mi? Hayatta olmaz. Zengin bir adamla evlenmek istediğimi söyledim ama bir rock yıldızıyla değil. Şu anda uğraşmak zorunda olduğum çok fazla şey var. Kadınlar, şöhret, partiler ve çılgın hayranlar; bunların ne demek olduğunu biliyorsun."

"Benim için değil." Ürperdim. "Bunu uzun vadede yapabileceğimi sanmıyorum."

Maeve omuz silkti, ekranda Jackson ve benim daha fazla resmimiz akarken televizyona baktı. "Sanırım bu alışacağım bir şey. İçinde çok fazla eğlence var ve grubun burada olduğu pek çok an var, şimdi olduğu gibi. Ayrıca onlarla birlikte turneye de çıkabilirim. Bu eğlenceli olacak."

"Sanırım bu modellik için işe yarıyor... ama öğretmenlik için pek değil." Bu sözleri söylediğim anda Maeve ve benim tamamen farklı durumlarda olduğumuzu fark ettim. O *gerçekten* Tyson'la evliydi. Bense sadece evcilik oynuyordum. "Bunu neden söylediğimi bile bilmiyorum," diye hızla ekledim, ona mahcup bir bakış attım.

Maeve kaşlarını çattı. "Oh,

Lena." "Ne?"

"Sana zarar verecek diye çok endişeleniyorum."

Zorla yutkundum, gülümsemeye zorladım. "Hayatta olmaz." Ama kalbim yalan söylemiyordu ve içten içe, olacakların korkusunu hissetmeye başlamıştım bile. Maeve sehpanın üzerindeki cips kasesini kaparken yerimde kıpırdandım.

"Yemin ederim, regl olduğumda tuzu çok istiyorum."

Gülerek tekrar televizyona baktım. "Evet, sanırım canımın dondurma çekmeye başlamasının zamanı geldi. Tuzu unut. Doğa Ana bana her zaman çılgınca tatlı krizleri yaşatıyor."

Maeve kıkırdadı. "Bütün bir paket Oreos'u dövdüğün zamanı hatırlıyor musun?"

"Evet." Ürperdim, titredim. "O yüzde yüz ertesi gün beni ısırmak için geri geldi. Sanırım o zamandan beri bir Oreo'ya bile dokunmadım - en azından doğum günü pastası olanına." Bu düşünce midemi bulandırdı ve zihnimde bunu bir kenara not ettim. Maeve regl olmaya başladıysa, benim de regl olma zamanım gelmiş olmalıydı.

Ama hiçbir zaman o kadar düzenli olmadım.

"Annenin haberi var mı?" Maeve'in sorusu beni düşüncelerimden uzaklaştırdı.

"Hayır," diye itiraf ettim, olacaklara hazırlanarak.

"Aman Tanrım, bunu görmeden önce ona söylemelisin," dedi Maeve, koltukta dönüp bana bakarken neredeyse cipsleri döküyordu. "Magazin gazeteleri aracılığıyla öğrenmesine izin veremezsin. Bu *korkunç* olur."

"Sanırım ona ne söylersem söyleyeyim ya da nasıl öğrenirse öğrensin," diye başladım, sertçe nefes vererek, "bu iyi gitmeyecek. Jackson gibi insanlar hakkında ne hissettiğini biliyorsun."

Maeve yüzünü buruşturdu. "Ona sahte olduğunu söyle."

"Ama Gizlilik Anlaşması'na göre bunun sahte olduğunu ona söylememem gerekiyor."

"Tamam, ama o senin annen, Lena. Kime söyleyecek? Babana mı? Bence dürüst olmak evde kopacak fırtınayla başa çıkmanın en iyi yolu."

İçimi çektim, midem şu ya da bu nedenle çalkalanıyordu. "Evet, belki de ona gerçeği söylemeliyim. Ne olursa olsun bana kızacağını biliyorum."

"Artık çocuk değilsin."

"Evet, ama sırf sahte bir anlaşma yüzünden ailemde çatlaklara neden olmak istemiyorum."

Maeve, "Borçlarını ödeyecek olan bir tane," diye belirtti. "Belki bunu da oraya koymalısın."

"Tanrım." Yüzümü buruşturdum. "Bu durumu daha da kötüleştirebilir."

Ama o haklı. Ona söylemenin zamanı geldi.

Mutfağımın zemininde volta atıyordum. Jackson ve grup antrenmanda olduğu ve Maeve de modellik işiyle meşgul olduğu için bir süreliğine eve gizlice girebilmiştim. Normalde sessiz bir Cumartesi tam da ihtiyacım olan şey olabilirdi ama annemin fotoğrafının yanındaki arama düğmesine bastığımda midem endişeyle bulandı.

İşte başlıyoruz.

"Hey!" Üçüncü çalışta hattan onun sesi geldi. "Senden haber alamadım, ben de tam aramayı düşünüyordum."

Maeve'le konuştuğumuzdan beri zihnimde provasını yaptığım şeyi hatırlamaya çalışarak, "Büyük beyinler benzer düşünür," diye mırıldandım.

"Her şey yolunda mı?"

"Şey..." Sesim kesildi. *Sadece söyle, Lena. Söyle hadi.*

"Ne oldu?" Sesi endişeyle kısılmıştı.

"Gazeteleri gördünüz mü bilmiyorum ama..." Sertçe yutkundum. "Jackson Whiss ile nişanlanmış numarası yapıyorum."

"Jackson kim?"

"Jackson Whiss," diye tekrarladım. "Her zaman sevdiğim o grubun solisti-"

"VIP yükseltmesini bedavaya aldığın yer," dedi ve bir iç geçirdi. "Sanırım onunla o zaman tanıştınız?"

Sesinin tonunu nasıl algılayacağımı bilemediğimden yanağımın içini çiğnedim. "Evet, onunla orada tanıştım ve biliyorsun, Maeve grubun bir diğer üyesi olan Tyson'la evlendi."

"Elbette. Bu konuda bir şeyler söylediğini hatırlıyorum. Bugünlerde benden çok şey saklıyorsun."

Savunmaya geçmemeye çalışarak dişlerimi sıktım. "Gerçekten istemiyorum. Ben sadece... Gerçekten çok meşguldüm."

"Bir rock yıldızıyla çıkmakla

meşgul." "Şey, sayılır."

"Evet, öyle sayılmaz. Kesinlikle," diye tersledi annem, sesi giderek keskinleşiyordu. "Az önce bilgisayarımdan baktım. "Görünüşe göre nişanlanmışsın."

"Evet, ama dediğim gibi, bu sahte."

"*Sahte* mi yoksa hayatında gerçekten neler olup bittiğini bilmemizi istemiyor musun?" Sorusu canımı yaktı ve gözlerimi kapattım.

Onunla kavga etmeyin. Muhtemelen incindiği için konuşuyordur.

"Bu sahte. Bir sürü gizlilik sözleşmesi imzalamak zorunda kaldım. Gerçek olmadığını kimseye söylememem gerekiyor ama... Size yalan söyleyemem. Bunun için para alıyorum."

"Eskort gibi," diye homurdandı.

"Hayır," diye karşı çıktım. "Hiç de öyle değil. Onunla yatmak için para falan almıyorum."

"Ama sen öyle misin?"

"Anne!" Neredeyse bağırıyordum. "Hayatımda olup bitenler hakkında sana karşı dürüst olmaya çalışıyorum ve sen bunu hiç kolaylaştırmıyorsun. İşte bu yüzden sana anlatma zahmetine bile girmedim."

Sözlerim ona acı vermiş gibi derin bir iç çekti. "Özür dilerim. Sadece sistemimde bir şok oldu. Böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim."

Sanki bir fahişeye dönüşmüşüm gibi konuşuyor.

Dudaklarımı büzdüm. "Özür dilerim. Medya bizi zaten ilişkilendirmişti, çünkü birkaç kez takıldık. Çocuklarla çalışmak için ders verdiğim sınıfa geldi. Halkla ilişkiler ekibi bunun için bastırdı ve diğer şeylerin yanı sıra okulumun masraflarını da karşılamayı teklif ettiler." Paranın bir kısmını evlerinin masraflarını karşılamak için kullanmaktan bahsetmedim. Ya da benimkini.

"Yani... okul parasını ödemek için kestirme bir yol."

"Bunun için bana kızmaman mümkün değil," dedim oturma odamdaki koltuğuma çökerek. "O zaman bu konuda konuşmaya devam etmenin bir anlamı yok. Olan oldu. Sadece resimleri internette gördüğün zaman seni uyarmak istedim. *Eğer* gördüysen tabii."

"Şey, onları şimdi gördüm. O kadar da dürüst bir figüre benzemiyor. Bana sorarsanız bir sorun var gibi görünüyor."

Kendimi yeniden savunmaya geçerken buldum. "Magazin basınının söylediği kadar kötü biri değil. Bu işler böyle yürür. Hepsi şişirilmiş."

"Bunun gerçek bir ilişki olmamasına sevindim. Baban Jackson gibi biriyle birlikte olmanı nasıl karşılardı bilmiyorum. O bir utanç kaynağı ve aile için de öyle olur."

"Doğru," dedim, aklıma başka bir şey getiremeyerek. "Ne tür bir adamla evlenmemi istediğini biliyorum."

"Evet, sen de hep böyle erkeklerle çıkıyorsun. Bu büyük bir şok. Sana hak ettiğin şekilde davranacak birini istiyoruz ve bu sadece... bu adam sadece... Bilmiyorum. Büyük bir kalp kırıklığı gibi görünüyor. Ya da en azından bir STD."

"Neyse ki gerçek değil," diye tersledim ve ona tekrar hatırlattım. "Rezil olmak konusunda endişelenmene gerek yok. Benim gitmem lazım. Seninle sonra konuşuruz. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum." Telefonu kapatıp kanepeye fırlatmadan önce kelimeleri zar zor söyleyebildi.

Rezalet.

Jackson'a gerçekten aşık olsaydım ben de böyle olurdum.

O zaman sadece karmaşık bir kaçamak olmamız iyi bir şey.

34

JACKSON

"Hi Lena nasıl?" Toplantı odasındaki sandalyeme oturduğumda Genna bana sordu. Arkama yaslandım ve omuz silktim.

"Bilmiyorum."

"Bilmen gerekirdi. O senin nişanlın."

"Onu bütün hafta sonu görmedim. Şarkılar üzerinde çalışmakla meşguldük. O da kapısının önüne getirdiğim boktan şovdan saklanmakla meşguldü." "Ama orada takılıyor," diye yorum yaptı Genna, sesi daha çok bir açıklama yapmaktan ziyade bir soru soruyordu.

"Yani, sanırım."

Tyson ona attığım bakışı görmezden gelerek, "O iyi," diye cevap verdi. "Maeve spot ışıklarından uzaklaşmak için hafta sonunu kendine ayırdığını söyledi. Henüz kimse nerede yaşadığını bilmiyor, o yüzden burası onun güvenli yeri sayılır. O plaj fotoğrafları her şeyi karıştırdı."

"Evet, onlardan bahsetmişken..." Genna bana döndü. "İyi iş çıkardın. Bazı tarihler planlamıştık ama bence bu gerçekten dahiceydi. Tam da halkın görmesi gereken şeydi. Akıllıca bir düşünce."

"Hı hı," demeyi başardım, her şey başka bir oyunmuş gibi davrandım. Kimsenin onu gerçekten oraya götürmek *istediğimi* bilmesine gerek yoktu. Ya da onu öpmek. Ya da onu becermek, bu konuda.

"Peki bu toplantı onun yüzünden mi çağrıldı?" Nel sabırsızca beni işaret ederek sordu. Hafta sonu parti yapmaktan gözlerinin altında koyu halkalar oluşmuştu ve itiraf etmeliyim ki...

Akşamdan kalmaları özlemedim.

Hiçbirini gerçekten özlemedim.

Bu da kabullenmeye başladığım bir şeydi. Belki de bir süreliğine yavaşlamak o kadar da kötü bir şey değildi. Lena hızlı hayat olmadan çok eğleniyor gibiydi... ve ben de eğlenebilirdim.

"Hayır, sizi bugün buraya Jackson için çağırmadık," diye konuştu Tim, sesi neredeyse Nel kadar yorgun geliyordu. "Sürpriz bir yaz sonu yenileme turu yapıyoruz."

"Bekle... Ne?" Etrafıma bakarak sordum. "Şimdiye kadar bu konunun kapandığını düşünmüştüm. Yaz neredeyse bitti. Tyson yeni evlendi. Biraz fazla görünüyor."

"Ne zamandan beri yola çıkma fırsatını geri çeviriyorsun?" Genna kara kaşlarını merakla kaldırarak beni sorguladı. "Turun ekstra ayağı için ilk bastıran sendin."

"Evet, ama..." İyi bir nedenim yoktu ve neyse ki Genna devam ederken bir neden bulmam gerekmedi.

"Bence başarılı bir turne, plak şirketinin potansiyel yeni sahibine sizin burada kalmaya değer olduğunuzu gösterebilir."

Doğru, şirketi satıyorlar. Satın almalıyım ve sonra ne istersem yapabilirim.

Ekip yaklaşan yaz sonu turnesini tartışırken, bu düşünce sonraki birkaç dakika boyunca kafamda dönüp durdu. Eğer deli gibi turlamaya devam etmek istiyorsam şirketi satın almak pek mantıklı değildi...

Ama bu yavaşlamak anlamına gelir.

Bu da aklıma daha basit bir hayatın tadını çıkardığım gerçeğini getirdi. Ayrıca, tüm kardeşlerim ve babam iş adamıydı.

"Bence kalabalığı heyecanlandırmak için sağlam bir ay yeterli olacaktır," diyordu Tim ben gerçeğe döndüğümde. "Ve hepimiz yeni albümden en az *bir* yeni şarkının hazır olması gerektiği konusunda hemfikiriz."

"Çok şey istiyorsun," diye homurdandı Tyson. "Eylül ayına kadar kayda başlamamamız gerekiyordu. Bu zorlama çok fazla olabilir gibi hissediyorum. Elimizde hazır bir şey yok."

Genna kaşlarını çattı. "Hiç durmadan pratik yapıyorsun."

"Evet, çünkü bir bok bulamıyoruz," diye düşündüm, başımı sallayarak. "Bizi bir aşk albümü yazmaya zorlayamazsınız ve sonra daha fazla talepte bulunmaya başlayamazsınız. Turneden önce bir şarkı hazırlayabiliriz de, hazırlamayabiliriz de."

Tim dudaklarını büzerek araya girdi: "Şirket senin daha iyi olduğunu söylüyor," dedi. "Ve şu anda onları benim temsil etmemi istiyorlar. Stan resmi olarak

uzaklaştı."

"Şimdiden mi? Alıcı var mı?"

Başını iki yana salladı. "Ben öyle düşünmüyorum. Bence sadece kendini uzak tutmaya çalışıyor. Uzun zamandır bu şirketle uğraşıyor. Tükenmiş durumda. Stan hiçbir zaman yaratıcı olmadı. O sadece para için bu işin içinde."

Alıcının da yaratıcı olmamasına hazırlıklı olmalıyız; bu da değerimizi dolar işaretleriyle kanıtlamamız gerektiği anlamına geliyor.

Bu göğsümde doğru bir yere oturmuyordu ama bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yoktu. Bu hep böyleydi ve muhtemelen hep böyle olacaktı.

-Tabii ben satın almadıysam.

Hmm.

"Her neyse, beş gün içinde ayrılıyoruz."

"Harika," dedi Aaron. "Bir süreliğine buradan gitmeye hazırım."

"Sanırım ben de öyle." Nel omuz silkti.

Tyson bana baktı ve daha az heyecanlı olduğunu söyleyebilirdim. "Maeve muhtemelen heyecanlanacaktır. Son turneyi kaçırdı ve yol hayatının nasıl olduğunu görmek için can atıyor. Bunun sanıldığı kadar kolay bir şey olmadığını anladığını sanmıyorum."

"Ah, aklıma gelmişken," diye cıvıldadı Genna, koyu renk gözleri benimkilerle buluştu. "Lena da bizimle gelecek."

"Uh... Sanmıyorum."

"Peki neden?"

"Çünkü yaz dersleri henüz bitmedi. Biz gittikten sonraki hafta final programları var. Okul Eylül ayına kadar yeniden başlamayacak."

Genna içini çekti. "Eminim onun yerine geçecek birini bulabilirler. Turda seninle birlikte görünmesini istiyoruz."

"Bunu kabul etmeyecek," diye karşı çıktım, her geçen saniye daha da sinirleniyordum. "Ondan gitmesini istemek bile adil değil. Sevgililer her zaman turları kaçırır."

"Evet, ama onu basın için orada *istiyoruz*. İşler yolunda gidiyor ve bu şekilde kalmasını istiyoruz."

Tim masadan kalkarak, "Ve seni en iyi şekilde idare edeceğini düşünüyoruz," diye ekledi. "Yani gidiyor. Gitmezse anlaşma iptal olur. Bu da kontratı bozmak anlamına gelir."

Ağzım açık kaldı. "Yok artık. Bu hiç adil değil. Şu ana kadar yaptıklarına bak!"

"Tamam, sizinle birlikte bir etkinliğe katıldı ve yüzünü dünyaya gösterdi. Aldığı şey için bu çok fazla değil." Genna yüzünü buruşturdu.

"Ona ödeme yapan *benim*. Bu benim sözüm."

"Kontratta yazıyor," diye homurdandı Tim. "Sana başka bir kopyasını göndermemi ister misin? Çünkü gönderebilirim. Lena'nın turneye çıkması gerekiyor. Nokta. Bu konuşma bitmiştir, Jackson."

"Uslu duracağıma yemin etsem bile mi?"

Genna güldü. "Yapmayacağını biliyoruz. Asla yapmazsın."

Tim ve Genna çıkarken ve kapı arkalarından gürültüyle kapanırken bile odadaki herkes sessizdi. Ellerime baktım ve sonra masadan geriye doğru itildim.

"Sadece bir ay," dedi Tyson usulca. "Her şey yoluna girecek."

"Hayır, olmayacak," diye tersledim. "Olmayacağını zaten biliyorum. Vermesi gereken dersler var *ve* o da okula başlayacak. Yani gerçekten her şeyi berbat ediyor."

Kapıyı açarken Nel, "Ona bir şey olmaz," diye homurdandı. "Bunun için para alıyor."

Bunu söylediği için suratını dağıtmak istedim - gerçek olsa bile. Ama kimseyle, özellikle de bir grup arkadaşıyla gereksiz bir dramaya neden olmak istemedim. Lena'da duygularımı harekete geçiren bir şeyler vardı, her şey dolaylı olarak onunla ilgili olsa bile.

Etiket ofisinden hışımla çıkıp otoparkı geçerek arabamın kapısını açtım ve içeri girdim. Motoru çalıştırdım ve saate baktım. Lena şu anda işte olmalıydı ve onu rahatsız etmenin bir anlamı yoktu.

Ama bu haberi ona bir şekilde vermeliydim.

Arabamda oturdum, telefonumda gezinirken boşta kalmasına izin verdim. Babamın mesaj dizisi çıktı ve konuşmayalı uzun zaman olduğunu fark ettim. *Belki de tüm bunlar hakkında söyleyecek bir şeyleri vardı.* Arama düğmesine bastım ve cevap vermesini bekledim, geri dönüp eve doğru ilerledim.

"Selam oğlum," diye cevap verdi babam, sesi oldukça

neşeliydi. "Hey, n'aber?"

"Güney Carolina'ya giden uçağa binmek için hazırlanıyorum."

Bu ilginç.

"Eğer meşgulsen, gitmene izin verebilirim."

"Hayır, hayır. Zamanım var. Neler oluyor? Sesin biraz stresli geliyor. Her şey yolunda mı? Bu arada magazin haberlerini gördüm."

"Evet, ben de öyle düşünmüştüm." "Sahte mi?"

"Beni çok iyi tanıyorsun," diye mırıldandım, makalelere gözünü bile kırpmadığı için biraz aşağılanmıştım.

"Biliyorum ki o kadınla ilişkin gerçek olsaydı benimle bu konuda konuşurdun. Etrafını saran şöhretle birlikte ne kadar baskı altında olduğunu biliyorum. Her şeyi halkla ilişkiler müdürünün uydurduğunu düşündüm."

"Haksız değilsin," dedim, trafikte ilerlerken koltuğumda arkama yaslanarak. "Yine de karmaşık bir durum."

"Bunda karmaşık olan ne? Gösteri yapmak için belli saatlerde gelmesini sağlamıyorlar mı? Benim zamanımda bu işler böyle yapılırdı. O bir bitki, hemen hemen."

"Uh..." Zihnim Lena'nın mahrem görüntüleriyle dolunca sesim kesildi. "Birkaç kez çizgiyi aşmasına izin vermiş olabilirim."

Babam iç çekti. "Ateşle oynuyorsun oğlum. Eğer ona karşı gerçek hislerin yoksa, bunu ona yapma."

"Sanırım tavrımı açıkça ortaya koydum. Pek anlaşamıyoruz." Ama bu son kısım birden yalan gibi geldi. İşlerin *ne zaman* değiştiğini tam olarak kestiremiyordum ama değişmişti. Artık gerçekten hiç tartışmıyorduk.

"Söylemem gereken tek şey, erkeklerin de en az kadınlar kadar kalp kırabileceği, özellikle de aşktan ve bağlılıktan derin bir korku duyan erkeklerin."

"Terapist lisansını yeni mi aldın?" Homurdandım, sözlerinin çarpma şeklini fırçaladım.

"Ha ha," diye inledi babam. "Sanırım çok uzun süre asılı kaldığımı ve acı çektiğimi fark ettim ve hepsini size yansıttım çocuklar."

Oof. Evet. Şu anda oraya gitmiyorum.

"Eh, iyi sonuç aldık," dedim çabucak. "Her neyse, şirketin satışa çıkarıldığını öğrendim."

"Öyle mi?" Babamın sesi meraklanmış gibiydi. "Bu çok ilginç. Alıcı var mı?" "Bilmiyorum... ama satın alma fikrini aklımdan geçiriyorum." Sessizlik.

"Sanırım biraz yavaşlamaya hazır olabilirim," diye itiraf ettim, düşüncelerim Lena ile sahile geri döndü. O anın sadeliği büyüleyiciydi.

Ve daha fazlasını bulup bulamayacağımı merak ettim. Belki turdan sonra araştırırdım... tabii ki.

35

LENA

"Miss Harris mi?" Öğrencilerimden biri, Louisa, elini kaldırdı. "Annem senin Jackson'a aşık olduğunu söyledi. Bu doğru mu?"

Küçük sarışın kıza baktım, keşke boş zamanım olsaydı diye düşündüm.

Sınıf, özel hayatım hakkında konuşmaktan başka bir şey demekti. "Sanırım gerçek bu."

Halının üzerinde bağdaş kurmuş oturan Aliyah, Louisa'ya, "Birini sevmediğin sürece onunla evlenmezsin," diye karşılık verdi.

"Filmlerde bazen böyle olur," diye karşı çıktı Louisa. "Buna aralıklı evlilik deniyor."

"Sanırım *görücü* usulü evliliği kastediyorsun," diye düzelttim onu, iç çekerek. "Ve hayır, Jackson ve ben görücü usulü bir evlilik yapmıyoruz." *Sadece tamamen sahte bir nişanlılık.*

"Evet, çünkü sen hiç evli değilsin." Çocuklardan biri, Ben, bir kahkaha krizine girdi. "Annem Jackson Whiss'in kötü haberden başka bir şey olmadığını söylüyor. Onun bir erkek fahişesi olduğunu söylüyor."

"*Ben*," diye uyardım onu, öğretmen ses tonumu kullanarak. "Sınıfımda bu tür bir dil kullanmıyoruz.

"Özür dilerim, Bayan Harris." Başını eğdi.

"Peki onu seviyor musun?" Louisa benim zaten yanıtladığım soruya geri döndü.

"Evet," dedim, yalan sanki hiç yalan değilmiş gibi dudaklarımdan döküldü. Rol yapmak giderek kolaylaşıyordu ama itiraf etmeliydim ki kolaylaştıkça kendimi daha suçlu hissediyordum... ve kendi dürüstlüğümü daha çok sorguluyordum.

Kendimi dolandırıcı gibi hissettim.

"Film izleyebilir miyiz?" Sınıftaki en sessiz çocuklardan biri olan Brittan mırıldandı. Yüzünde umutlu bir ifadeyle bana baktı ve ben her ne kadar film izlemeyi kabul etmek istesem de...

"Ders on dakika içinde bitiyor," dedim tekrar iç çekerek. "Biz sadece bekleyeceğiz. Ailen seni almak için her an burada olabilir."

"Jackson seni alıyor mu?" Aliyah başını eğerek bana sordu. "Babam bazen annemi alıyor... ama artık evli değiller. Onu neden aldığını bilmiyorum."

Bu çok ilginç.

"Jackson bugün beni almaya gelmeyecek," diye açıkladım, gözlerimi Frank'in koridorda oturduğu yere dikerek. Koruma yolumdan çekilmekle iyi iş çıkarmıştı ve çoğu zaman onun orada olduğunu bile unutuyordum. Garip bir durumdu.

"Arada bir seni alıyor mu?" Louisa bir kaşını kaldırdı. "Bazen seni almaması hiç hoş değil."

"Bazen beni kucağına alır." *Ve beni yatağa taşıyor.* Bu düşünce yüzümün kızarmasına neden oldu ve onu ittim. Son zamanlarda kendi evimde kalıyordum. Şarkı üzerinde çalıştığımız geceden beri onun evine gitmemiştim.

"Babam gruplarının tekrar turneye çıkacağını söyledi," dedi Ben, Aliyah'a bakarak. "Jackson muhtemelen o yokken onu aldatacak. Rock yıldızları böyle yapar."

Aman Tanrım. Bu çocukların söylediği şeyler.

"Bunu yapmayacak." Sesim amaçladığımdan daha sert çıkmıştı ama yine de meramımı anlatmıştım. "Jackson hakkında bu kadar konuştuğunuz yeter. Hepiniz konuşacak başka bir şey bulabilirsiniz."

Ancak, başka konuları tartışmaya başladıklarında Ben'in sözleri hâlâ aklımdaydı. Jackson ve ben *gerçekten* birlikte değildik. Turneye çıktığında ne yaptığının bir önemi yoktu.

Ama yine de onun başka biriyle birlikte olduğunu düşündüğümde midem düğümleniyordu.

Başka biriyle olsaydım rahatsız olur muydu?

Mason'la geçirdiğim geceyi düşünerek çok fazla kafa yormadan sınıfın kapısı çalındı. Tabii ki aileler çocukları almak için gelmeye başlamışlardı bile. Yaz programı süresince, veliler araba kuyruğunda beklemek yerine çocukları almak için okula girebiliyorlardı.

Ayağa fırladım ve kapıya yöneldim, kapıyı açıp güvenlik etiketlerini kontrol ettim. Velilerin çoğunun yüzünü artık tanıyordum ama arada sırada öğrencilerden birini farklı biri alıyordu.

Ancak bugün böyle bir şey olmadı.

Ayrılırken her öğrenciye iyi akşamlar diledim ve son vedamı ettikten sonra derin bir iç çektim. Bu günü *geride* bırakmıştım. Pazartesiler en kötüsüydü.

Ve bir parçam hafta sonu Jackson'ı görmeyi özledi.

Konuşmamıştık bile, bunu tuhaf bulmuştum ama mantıklı gelmişti. Hafta sonunu evde geçirme şansım vardı, belki de bir molaya ihtiyacım olduğunu düşündü.

"Gitmeye hazır mısın?" Frank sınıfa girip kapı çerçevesine yaslanırken sordu. "Park yeri oldukça temiz görünüyor."

Ona baktım. "Buna asla güvenmem. Her yerden çıkıyorlar."

Güldü, derin sesi odanın içinde yankılanıyordu. "Öyle. Bu kesin ve nedense gözleri gerçekten de senin üzerinde."

Eşyalarımı toplayarak başımı salladım. "Neden bilmiyorum. O kadar da ilginç biri değilim."

"Evet, öylesin. Sen normalsin. Bu da seni dünyada Jackson'ı takip eden herkes için ilginç kılıyor. Bazı kadınlara sıradan birinin Jackson gibi bir rock yıldızını elde edebileceği umudunu veriyor. Manken olmanıza ya da ünlü olmanıza gerek yok. Herkes bir hayranın aşk hikayesini sever."

Yanlış bir anlatıdan bahsediyoruz.

"Belki de öyledir," dedim onun yerine. Ne de olsa Frank aramızdaki her şeyin sahte olduğunu bilmiyordu. Çantamı omzuma attım ve sandalyenin arkasında asılı duran hırkamı düzelttim. Eve götürmeme gerek yoktu. Yarın dönecektim. "Ben hazırım."

Başıyla onayladı ve kapıyı arkamızdan kapatmadan önce sınıftan çıkmama izin verdi. "Tahoe'ya doğru düz bir atış olmalı."

Başımı salladım ama bir şey söylemedim. Sadece eve gitmek istiyordum. Topuklu ayakkabılarım koridorda tıkırdadı ve her zaman olduğu gibi kalbim göğsümde çarpmaya başladı. Evdeyken paparazzilerin gelmesinden pek endişe etmiyordum ama okulda? Evet, hepsi orada olduğumu biliyordu.

"İşte gidiyoruz," diye mırıldandı Frank, personel otoparkına açılan kapıyı iterek açarken. Akşam havasına çıktım, onu içime çektim -her ne kadar

O anda o kadar da temiz hissettirmiyordu. Yine de sınıfın bayat havasından daha iyiydi.

"*LENA! BURAYA GEL*!" Biri bağırarak beni irkiltti ve Frank yüksek sesle küfrederek kolunu omuzlarıma doladı.

"Kahretsin."

Büyük otoparkın ortasına park edilmiş Tahoe'ya doğru ilerlerken başımı eğdim ve yüzümü korudum. Sadece birkaç adım attıktan sonra köşeyi döndüğümde *korkunç* bir paparazzi *kalabalığı* gördüm.

"Bu da ne böyle?" Frank başını sallayarak neredeyse bağırıyordu. "Bombardımana tutulacağız!"

"Lena, bize gülümsemeni göster!"

"Rock yıldızı müstakbel eş, buraya bak!"

"Şu anda gezegende en çok kıskanılan kadının sen olduğunu biliyor musun?" "Hadi, bize bir şey göster!"

Etrafımızı sardıklarında başımı eğmemek için mücadele ettim ve Frank bana yapışarak beni kalabalığın içinde sürükledi. İçlerinden biri bana çarpınca gerildim.

"Geri çekilin!" Frank bağırdı, neredeyse birkaçını itekliyordu. "Bunlar sadece basın değil. Bunlar hayran."

"Lena!" Arabaların arasından geçmeye çalışırken insanlar adımı bağırmaya devam etti.

Birkaç kişi daha çıkışımızı engelledi ve paniklemeye başladığımı hissettim.

Bana zarar verecekler mi?

Frank'e sarıldığımda kalbim kulaklarımda güm güm atıyordu, çaresizce oradan uzaklaşmak istiyordum. Sertçe yutkundum ve Tahoe'nun etrafının sarılmış olduğunu görerek önüme baktım.

Frank başını sallayarak, "Bu delilik," diye mırıldandı. "Okula geri dönmek zorunda kalacağız."

"Hayır," diye karşı çıktım. "Sadece eve gitmek istiyorum."

"Seni oraya güvenli bir şekilde götürebileceğimi sanmıyorum. Daha fazla yardıma ihtiyacım var. Bu kalabalık çılgın." Sözcükler ağzından çıktığı anda haklı olduğu kanıtlandı, çünkü biri bize bir meşrubat fırlattı. Bardak gömleğimde patladı ve ince mavi bluzumu ıslattı.

"*Adamımızı alırsan olacağı budur!"*

Frank bizi döndürüp neredeyse beni havaya kaldırarak okul binasına doğru koşmaya başladığında hıçkırıkların göğsümde kabardığını hissettim. Anahtarlarımı karıştırdım ve binanın kilidini açarken beni korudu. Kalabalık kapıya yöneldi ama Frank kapıyı kapatmayı başardı.

"Müdürü bulup polisi aramasını söyleyeceğim. Bu sadece kabadayılık."

"Ya gitmezlerse?" Arkasından seslendim, gözlerimden bir damla yaş süzüldüğünü hissettim.

Yanak.

"Yaparlar. Kafayı yemişler ama polis arabası üzerlerine geldiği anda genellikle dağılıyorlar." Bununla birlikte Frank koridorda kayboldu ve Melissa'yı bulmaya gitti. Sınıfımın kilidini açtım ve dışarıda telefonlarıyla konuşan insanların görüş alanından çıktım.

Bu tam bir çılgınlık.

Derin, titrek bir nefes aldım ve koyu sıvının kötü bir leke bırakacağını bildiğimden gömleğime baktım. Çantamdaki telefonum çaldı ve cep telefonu numaramın da bir şekilde dışarı çıkıp çıkmadığını merak ederek ona uzandım.

Ama öyle

olmadı.

Jackson'dı.

"Merhaba," dedim, hiçbir sorun yokmuş gibi görünmeye çalışarak.

"Lena, çok üzgünüm. Az önce Frank'ten haber aldım. Gelip seni almak için yoldayım."

"Um..." Tereddüt ettim. "Sanırım iyi olacağım. Frank polis geldiğinde kalabalığın dağılacağını söyledi. O zaman eve gidebilirim."

Birkaç dakika sessiz kaldı. "Buraya gelmen gerekecek... Hafta sonunu evinde geçirdiğini biliyorum..."

"Doğru," dedim alnımdaki endişeli teri silerek. "Her zaman seninle kalacağımı unutmuşum."

"Evet... ve bizim de konuşmamız gereken bazı şeyler var."

"Demek bu yüzden aradın?" Hayal kırıklığımı gizleyemedim. "Gerçekten beni kontrol etmek için değildi, değil mi?"

"Lena, *az önce* seni almaya geldiğimi söyledim. Tek umursadığım seninle konuşmak olsaydı, yola çıkmazdım."

Başımı salladım, göğsümde kabaran duygularla savaştım - gerçekten hissetmeye hakkım olmayan duygular. Jackson'ın beni umursamasına hiç *gerek* yoktu. Bu sadece bir işti.

"Beş dakika içinde orada olacağım," dedi sessizliğime. "Orada kimse olmasa bile arka taraftan geleceğim. Sadece seni daha fazla sorun çıkmadan oradan çıkarmak istiyorum."

"Evet, tamam," dedim başımı sallayarak. O daha fazla bir şey söyleyemeden telefonu kapattım. O gelmeden önce aklımı başıma toplamam gerekiyordu.

"İyi misin?" Melissa başını sınıfa doğru uzatarak sordu.

Ona döndüm ve gülümsemeye zorladım -gözleri gömleğimdeki koyu lekeyi görünce açılmış olsa bile. "Evet, ben iyiyim."

36

JACKSON

"I Sana yeni bir gömlek alacağım," dedim Lena yanımdaki arabaya tırmanırken. "Söz veriyorum."

"Yeni bir gömlek istemiyorum." Gömleği çekiştirirken sesi düzdü. emniyet kemerini kucağına doğru çekti. "Sadece bu insanlardan uzaklaşmak istiyorum."

"Şanslısın ki ben daha ortaya çıkmadan polis onları korkutup kaçırdı," diye kıkırdadım, durumu hafifletmeye çalışarak.

İşe yaramadı.

Tahoe okuldan uzaklaşırken Lena tek kelime etmedi, Frank ve bir başka güvenlik görevlisi ön koltuktaydı. Dikkatini pencereye yöneltmiş, bana bakma zahmetine bile katlanmamıştı.

Hay sikeyim. Delirmiş.

Ya da öyle bir şey. O anda onu okuyamıyordum ve şu anda onu dürtmeye cesaret edemiyordum. Bir kalabalığın yönetimi ele geçirmeye çalışmasının nasıl bir şey olduğunu biliyordum ve bu ilk kez olduğunda korkutucu oluyordu.

"Okulda daha iyi bir güvenlik ekibine ihtiyacımız var," dedi Frank bana, dikiz aynasından bakışlarımla buluşarak. "Sürekli bununla uğraşması doğru değil."

"İlk kez bu kadar kötü oldu," diye düşünerek Lena'ya baktım. Kımıldamadı ya da konuşmaya herhangi bir katkıda bulunmadı.

"Evet, ama bunun öylece geçip gitmesini bekleyemezsin. Bu çok saçma."

"Bunu Maeve'e neden yapmıyorlar?" Lena'nın sesi sürpriz oldu, ve her ne sebeple olursa olsun bana kızgın olsa bile güzel bir taneydi.

"Çünkü Tyson solist değil. Jackson'ın sahip olduğu şöhret statüsüne sahip değil." Frank ona sempatik bir gülümseme verdi. "O grubun yüzü. Tyson önemli bir oyuncu ama grubun yüzü değil. Bu büyük bir fark. Elbette insanlar hâlâ ona bayılıyor ama bu aynı oranda değil."

"Bu çok aptalca," diye mırıldandı Lena nefesinin altından, bana bakarak. "Ben de seninle aynı fikirdeyim."

Bana ters ters baktı. "Neden?"

"Çünkü grubun geri kalanı ağır işlerin çoğunu yapıyor. Daha az ilgi görmelerinin adil olduğunu düşünmüyorum - her ne kadar bu şekilde olmasını tercih ettiklerini düşünsem de."

"Onları suçlamıyorum."

Bir an için diğer çocukları kıskandığımı hissettim. Belki de sahip olduğum statüye sahip olmasaydım Lena bana bu kadar kızmazdı. Eskiden bundan zevk alırdım.

Ama şu anda, sadece lanet bir yük gibi hissettiriyordu.

Frank, odağı hâlâ Lena'dayken, "Yeniliğin etkisi geçecek," dedi. "Biraz zaman alabilir ama geçecek."

Ve sonra hepsi bu olacak.

Bu düşünce midemi bulandırdı. Belki de her şey bittikten sonra hâlâ arkadaş olabilirdik. Belki birlikte müzik bile yazabilirdik. Hayatımdan öylece çıkıp gitmesine gerek yoktu.

Ama muhtemelen isteyecektir.

Koltuğa yaslandım ve evime giden yolculuğun geri kalanında sessiz kaldım, Lena ve ben inerken hiçbir şey söylemedim bile. Çocuklar geri geri giderken onlara el salladım, akşam biraz normale dönmek için evlerine gidiyorlardı. Ve bir kez daha kıskançlık hissettim.

Belki de ormanda bir kulübe almalıyım ki kaçabilelim.

Gözlerim tekrar ön kapıyı açmakta olan Lena'ya kaydı. Omuzları çökmüştü ve solan ışıkta bile yanaklarının gözyaşlarıyla lekelendiğini görebiliyordum.

Siktir et beni.

"Lena." Ona yetişmek için koştum ve kapı beni tamamen kapatmadan önce kapıyı tuttum. Koluna uzandım ve çok uzaklaşmadan onu durdurdum. Dönüp bana baktı, gözleri kan çanağına dönmüştü. "Çok özür dilerim."

"Sorun değil."

"İyi değil. Üzgünsün."

"Olur böyle şeyler."

"Benim yüzümden olmamalı. Ağlama sebebin olmak istemiyorum. Olmak beni öldürüyor."

Kaşları kalktı. "Ne zamandan beri umursuyorsun?"

Vay canına, tamam. Kesinlikle kötü bir gün geçirmiş.

"Her zaman önemserim." Çok iyi bir cevap değildi ama kabullenmiş görünüyordu, biraz rahatlamıştı.

"Gömleğimi mahvettiler," dedi, sanki henüz görmemişim gibi gömleği uzatarak. "Neden üzerime soda attılar?"

"Çünkü onlar pislik. Her zaman böyle şeyler yaparlar. Bize bir sürü tuhaf şey fırlattılar ama neyse ki *gerçek* bir *şey* değil. Bu iğrenç olurdu." Gönülsüzce kıkırdadı ve bu beni biraz rahatlattı. "Hadi, gidip duş alalım."

Bana tuhaf bir bakış attı ama ona ikinci bir tahmin yapma şansı vermedim. Elini tuttum ve onu merdivenlerden yukarı çektim, ana banyoma girene kadar durmadım. Kapıyı kapattım ve ona döndüm.

"Jackson..." Bluzunu yukarı ve başının üzerine doğru çekiştirirken sesi kesildi. "Sanmıyorum..."

"Bu iyi bir fikir mi?" Dar beyaz kaşkorse içindeki vücuduna bakarak mırıldandım. O da lekeliydi ve bunu zihnime not ettim. Ona bunlardan bir tane daha almam gerekecekti. "Sadece kendini daha iyi hissetmeni istiyorum." Ona doğru bir adım atarak aramızdaki mesafeyi kapattım.

Eğilerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum. "Daha iyi hissediyor musun?" Gülümsedi ama başını salladı. "Henüz değil."

"O zaman yaratıcı olmam gerekecek." Karanlık bir şekilde kıkırdadım, sikim bu fikirle çoktan canlanmıştı. "Ama belki de üzerindeki yapışkanı yıkamalıyız."

Kaşkolu başının üzerinden çekiştirirken dudağını ısırdı. Yumuşak teni banyo ışıklarının sıcak parıltısı altında parıldıyordu ve bir kez daha vücuduna hayran kalmıştım.

"Milyonlarca kez söylediğimi biliyorum ama harikasın," diye mırıldandım, ellerim sütyenini açmak için kayarken dudaklarım çenesinde geziniyordu. Göğüsleri serbest kaldığında bir inilti çıkardı ve ben de sütyenini çekiştirerek yere attım.

Ellerim pantolonunun çıtçıtını buldu ve çözerek dışarı çıkmasına izin verdim. Sonra kendi kıyafetlerimi çıkardım, gözleri ereksiyonuma takıldığında ona hınzırca bir sırıtış attım.

"Beni çok tahrik ediyorsun," dedim ona, duşun suyunu açarken. "Aslında beni delirtiyorsun."

"Mmm." Saçlarını çekerek omuzlarına dökülmesine izin verdi. Çıplak vücudu tam önümde duruyordu ve ben onu görmeye doyamıyordum. Lena'da ne olduğunu bilmiyordum ama ona bakmaktan bıkıp bıkmayacağımdan emin değildim. Kıvrımları, çilleri, parlak gözleri... Hayatımda ilk kez mükemmellikten başka bir şey görmüyordum.

Ne kadar korkutucu olsa da ondan kaçamıyordum.

Elini tuttum ve onu ılık suya doğru yönlendirdim, akıntının altına girmeden önce sıcaklığı iki kez kontrol ettim. Taş duvarlı duş birden fazla yağmur duş başlığıyla inşa edilmişti, bu da ikimizin de duşsuz kalmak zorunda olmadığı anlamına geliyordu.

Lena'nın ağır iç çekişi dikkatimi çekti ve bir an için kendimi sadece onu izlemeye bıraktım. Gözleri kapalıydı, başı geriye eğikti ve suyun yüzünden ve vücudundan aşağı akmasına izin veriyordu.

Kahretsin, o gerçekten bir şey.

Rafın üzerindeki sabuna uzandım ve ısıtmak için avucumun içine biraz sıktım. Bir köpük oluşturdum ve sonra nazikçe uzanarak omuzlarını ovdum ve sırtına doğru ilerledim.

"Aman Tanrım, bu çok iyi hissettiriyor," diye mırıldandı, gözleri hâlâ kapalıydı.

Ona yaklaşırken zonklayan sikimi görmezden gelmeye çalıştım, ucum arka tarafını okşuyordu. İçimdeki hayvan onu domaltıp sikmek istiyordu ama içimdeki erkek onun o anda bambaşka bir şeye ihtiyacı olduğunu hissediyordu.

Ben de bu gece onunla gidecektim.

Sırtını ve kalçalarının alt kısmını yıkamaya devam ederken yumuşak bir sesle, "Bugün zor geçtiği için üzgünüm," dedim. "Gerçekten üzgünüm."

"Hafta sonu beni neden aramadın?" Sorusu beni şaşırttı çünkü gözleri fal taşı gibi açıldı ve başını eğerek bana baktı.

"Maeve biraz zamana ihtiyacın olduğunu söyledi, bunu Tyson'a da söylemiş. Ben sadece... Plajda işimizin yarıda kesildiğini biliyorum ve serinlemen için sana biraz zaman tanıyordum."

"Evet, sanırım..."

Tereddüt ettim, ellerim onun mükemmel, yuvarlak kıçının hemen üzerinde durdu. "Seni aramamı ister misin?" Soru aptalca gelmişti ama ciddiydim. Hiçbir şeyim yoktu.

Lena'nın benden ne istediği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Bu sahte ilişki, cinsel bir kaçamak olmanın ötesinde işleri *karmaşıklaştırdı*.

"Bilmiyorum."

Ve bu her şeyi açıklığa kavuşturmuyor.

"Bundan sonra seni arayacağım."

Güldü ama içinde mizah yoktu. "Beni aramana gerek yok. Bu gerçek değil."

"Gerçek olmayan ne?" Parmaklarımı dış kalçalarının tepesinden uyluklarının üst kısımlarına doğru gezdirerek sordum. "Çünkü bana gerçekten gerçekmişsin gibi geliyor. Bunun bir rüya olduğunu sanmıyorum."

"Ne demek istediğimi biliyorsun." Yüzüme doğru döndü ve ellerim geriye kayarak kıçına indi.

Ah, lanet olsun.

Gözleri kararırken sıkmama dürtüsüyle savaşmak zorunda kaldım. "Bu gerçek. Şu anda aramızda olan şey, Lena. Ben seni istiyorum. Sen de beni istiyorsun. Bundan daha gerçek bir şey göremiyorum."

Tartışacakmış gibi dudaklarını büzdü ama tartışmadı. Bunun yerine parmak uçlarında durdu ve suyun altında dudaklarımı kendi dudaklarıyla yakaladı. Eli sikime yapışıp beni okşamaya başladığında dudaklarımdan bir inilti kaçtı.

"Siktir, Lena," diye homurdandım dudakları çenemden boynuma doğru inerken. "Bunu yapmayı planlamıyordum..."

Aşağı doğru inmeye devam ederken hiçbir şey söylemedi, kendini alçaltırken karın kaslarımı öptü, dili elinin yerini alana kadar durmadı.

Hay sikeyim.

Aletimin ucunda gezdirdi, beni ağzına çekmeden önce bir kez daire çizdi. Göğsümden bir hırıltı daha çıktı ve her ne kadar bu anı tamamen *onun* daha iyi hissetmesiyle ilgili hale getirmek istesem de, kendimi geri çekmeye ikna edemedim.

Lena beni içine çekti, elleri sikimin tabanının etrafına yerleşti. Başımı döndüren bir ritmin içine düştü ve ellerimden biri kendimi duvara sabitlemeye giderken, diğeri saçlarının arasından geçti.

Tanrım, o mükemmel.

Başını salladıkça vücudumdaki uyarılma titreşimleri artıyordu ve ağzının içinde patlamamak için her şeyimi verdim ama bunun olmasını istemiyordum. Onun amının içinde patlamak istiyordum.

Ellerim saçlarından dirseklerine doğru kayarak onu yukarı çektim. Gözleri bir anlık şaşkınlıkla parladı ama bunu daha fazla ifade etmesine fırsat vermedim.

Onu kucağıma aldım ve duvara yaslayarak sikimi içine soktum. Lena bir çığlık atarken yüzü buruştu, kolları boynuma sıkıca sarıldı. Lena'nın orgazmla patlayan amının sıcak, sıkı titreşim hissini hissederek içine girdim.

"*Jackson*..." diye inledi, tırnakları enseme batıyordu. "Aman Tanrım!"

Başımı geriye ittim, onu sıcak ve baş döndürücü bir öpücüğe boğarken burnum onunkine değdi. Ben onu yutarken ağzımın içinde inledi, hala amına pompalıyordum. Göğsüm onun vücuduna karşı sıcak hissediyordu; sırtımdan akan sudan daha sıcaktı. Kendi orgazmıma yaklaşırken sırt kaslarım titredi.

Siktir, siktir, siktir.

Sonunda boşaldığımda göğsümde yükselen hırıltı göğüs kafesimi titretti, hayatım ona bağlıymış gibi Lena'ya yapıştım. Sert ve hızlı bir şekilde boşaldım ve işim bittiğinde onu taş duvarlara çarpmamak için elimden geleni yaptım. Sığ nefesler alırken başım ensesine düştü.

Lena'nın parmakları saçlarımın arasından geçerek ıslak tellerle oynadı. Hafif bir iç çekti ve ben de onun gizemli ifadesini incelemek için başımı geriye çektim.

"Ne oldu?" Gözlerini arayarak ona sordum.

Gülümsedi ama fazla cesur değildi. "Yok bir şey. Sadece o ana kapılmak çok kolay."

"Seninle anı yakalamayı seviyorum." Bacaklarını nazikçe indirdim ve eğilerek burnunun kenarını öptüm. "Lafı açılmışken, seninle konuşmak istediğim bir şey var..."

Gözleri kısıldı. "Ne oldu?"

37

LENA

Mondan uzaklaşırken kalbim göğsümde fazladan çarpmaya başladı. "En azından önce giyinebilir miyim?" Okuldaki tüm durumdan dolayı zaten gergindim ve o andan itibaren biraz olsun rahatlamıştım. Jackson'la aralarındaki sıcaklık *hızla* azalmıştı.

"Evet, tabii ki." Havluyu kaptığı gibi saçlarını salladı ve her yere su damlacıkları saçtı.

Evine giderken giydiğim kıyafetleri toparlayarak yatak odasından çıktım. Onun evinde daha sık kalmamla ilgili konuşmaya rağmen, hala hiçbir kıyafetimi getirmemiştim. Bu *doğru* gelmiyordu.

Çünkü gerçekten birlikte değiliz.

Ve bunu *biliyordum*. Bunu kendime sürekli hatırlatmak zorunda olmam başımı döndürüyordu. Bizim hakkımızda çok duygusaldım ve Maeve *haklıydı*. Belki de Jackson'a çok bağlıydım.

"Al, bunu giy." Jackson bana bir tişört uzatırken sesi beni hazırlıksız yakaladı. "Tişörtünde bir leke var..."

"Doğru," diye mırıldandım, ondan aldım ve siyah Rolling Stones tişörtümü sütyenimin üzerine geçirdim. Pantolonumu çektim ve sonra kıyafetlerimin geri kalanını topladım, Jackson'a odaklanarak otururken onları yanımdaki yatağa koydum. "Peki... konuşmamız gereken konu nedir?"

Üzerinde sadece bir çift boxer külotla karşımda dururken yüzündeki ifade rahatsız ediciydi. Şu anda ondan bu kadar etkilenmiş olmaktan *nefret* ediyordum.

-Daha önce olmadığımdan değil. Sadece şimdi daha çok öyleydim.

"Halkla ilişkiler ekibiyle bir toplantım vardı," diye başladı Jackson, havlusunu banyonun açıklığına fırlatarak. Yumuşak bir gümbürtüyle fayans zemine çarptığını duydum ama dikkatimi bana odaklanmış parlak yeşil gözlerden ayırmadım.

"Ve?" Sabırsızlanarak ısrar ettim. "Ne oldu?"

Endişeli bir iç geçirdi. "Yaz sonu turuna çıkıyoruz."

Duraksadım, bunun *neden* önemli bir şey olduğunu anlamaya çalışıyordum. "Bunun hafta sonu beni aramadığın için tuhaf davranmamla bir ilgisi var mı? Çünkü bunun hiçbir önemi yok... Sadece tuhaf davranıyordum," dedim hızlıca, olayı küçümsemeye çalışarak. "Bunun gerçek bir ilişki olmadığını biliyorum."

Ve bunu herkese hatırlatma ihtiyacı hissediyorum.

Jackson bir an için ne dediğini anlayamadığım bir yüz ifadesi takındı ama sonra başını salladı. "Aslında bunların hiçbiriyle alakası yok."

"Oh..."

"Turla ilgili..."

Alt dudağımı ısırdım, umutsuzca neye varmaya çalıştığını ve neden bu konuda bu kadar anlaşılmaz davrandığını anlamaya çalışıyordum. "Sadece ne olduğunu söyle."

Parmaklarını saçlarında gezdirerek iç geçirdi. "Bizimle gelmeni istiyorlar."

Gözlerimi birkaç kez kırpıştırdım, ne dediğini anlamaya çalışıyordum ama hâlâ bunda büyütülecek bir şey göremiyordum. "Ne zaman gidiyorsun? Tur ne kadar sürecek?"

"Şey, *yakında* gidiyoruz. Sanırım önümüzdeki hafta gibi erken bir tarihte gitmeyi düşünüyorlar, bu da iyi olur ama-"

"Yaz derslerim bitmedi," diye kestim sözünü, kaşlarım çatılmıştı. "Son dakikada yerime birini bulmaları mümkün değil ve çocuklar çok üzülecek. Ben de onların final programını hazırlamak için çalışıyordum." Sesim kısıldı ve sonra neden bu konu hakkında konuşmak istemediğini *anladım*. "Ben gidemem."

Jackson keskin bir iç geçirdi. "Yapmak

zorundasın." "Hayır, zorunda değilim."

"Evet, *biliyorsun.*"

Hayal kırıklığı göğsümde birikmeye başladı ve yaşadığım *onca şeyden* sonra soğukkanlılığımı korumakta zorlandım. "Neden yapmak zorundayım?" Ayağa kalktım. "Sözleşmede böyle bir şey yazmıyordu. *Hiçbir şey* söylenmedi. Hiçbir anlamı yok. Yapmam gereken her şeyi yaptım!"

"Lena, sakin ol." Jackson bana doğru bir adım atarak ellerini uzattı. "Yerine birini bulmak için para veririm, sonra da döneme internetten başlaman için bir yol buluruz."

"Aman Tanrım," dedim sinirlenerek. "Yani yüksek lisans programımı da kaçırmam gerektiğini mi söylüyorsun? Neden burada kalamıyorum? Bir sürü rock yıldızı sevgililerini yanlarına almıyor. Seni görmek için uçakla falan gidemez miyim?" Sesim öfke ve hayal kırıklığıyla titriyordu.

"Lena, denedim." Omuzları düştü.

"Ne kadar uğraştın?" Duygularımın elimden kayıp gittiğini hissederek sordum. Bunun adil bir soru olmadığını biliyordum. Bunu *biliyordum*. Ama yine de Jackson'la olan ilişkimi anlamak çok zordu. Bazen gerçekten umursadığını düşünürken, bazen de *neden* hâlâ konuştuğumuzu ve görüştüğümüzü kendime hatırlatmak zorunda kalıyordum.

İşten ve biraz da zevkten başka bir şey değildi.

"Gerçekten çok uğraştım." Aramızda bir an geçtikten sonra Jackson'ın sesi beni hazırlıksız yakaladı. "Yemin ederim. Gelmeni istemedim."

Ahh. Acıtmamalıydı ama acıttı.

"O zaman neden gitmek zorundayım?" Eşyalarımı kollarımın arasında toplarken boğuk bir ses çıkardım.

"Çünkü Genna bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor. Bilmiyorum. Bu konuda çok kararlıydılar ve ben de karşı koymaya çalıştım. Çok uğraştım ama kabul etmediler. Gerçekten çok üzgünüm."

"Ben gitmiyorum," dedim meydan okurcasına. "Özür dileyecek bir şey yok." "O zaman sözleşme bozuldu."

Başımı salladım. "Bu hiç adil değil."

"Hayır, ama söyledikleri buydu-"

"Ama bana ödeme *yapıyorsun*, değil mi?"

"Evet, ama sözleşmede diyor ki-"

Başka aptalca bir bahane bulamadan onu durdurdum. "Hayır, biliyor musun? Endişelenme." Ayaklarımı kapının yanındaki siyah düz ayakkabılarıma geçirdim ve o arkamdan seslenirken bile durmadan dışarı çıktım.

"Öylece çekip gidemezsin!"

"Evet, yapabilirim," diye karşılık verdim, ayaklarım merdivenlerden aşağı gürleyerek iniyordu. "Anlaşma iptal oldu. *İşim bitti.*" Telefonumu çıkardım ve ayaklarım zemin kata değer değmez bir Uber çağırdım. Jackson çok arkamda değildi ama ona ödeme yaptım.

hiç dikkat etmedi. Görünüşe göre evini sinirli ve üzgün bir şekilde terk etmek bir şey haline geliyordu.

"Hadi, Lena." Jackson bileğimi tuttu, nazikçe kavradı. "Lütfen gitme. Bunu çözmek için yapabileceğimiz bir şeyler olmalı."

"*Neyi* çözmeye?" Kolumu ondan ayırdım ve dönüp ona baktım. "Çözülecek bir şey yok. Bütün bunlar" -ikimizin arasını işaret ettim- "bir işten başka bir şey değildi. Gereklilikleri karşılayamam."

"Peki ya okulunuz? Evin ne olacak?" Sesi umutsuz geliyordu ve ben gerçekten nedenini bilmiyordum. Bunun onun için önemli olması için hiçbir neden yoktu.

"İyi olacağım. *Her zaman* iyiydim ve belki bu iş biterse annem artık bana kızmaz," diye ekledim, gözlerimden yaşların süzüldüğünü hissederek.

"Ne?" Jackson şaşkın görünüyordu. "Annen neden bana kızsın ki? Sen?"

"Hiçbir şey," diye tersledim, başımı sallayarak. "Bu seni ilgilendirmez."

"Lena..." Yüzü düştü. "Düşündüm ki-"

"Yapma," diye durdurdum onu. "*Yapma işte.* Biz arkadaş *değiliz*. Hiçbir şey değiliz. Ve aramızdaki iş anlaşması her neyse*, bitti.* Bunun için normal bir hayat yaşamaktan vazgeçtim ve yaz işimi bitirip derslerime başlamama izin verecek kadar bile saygı görmüyorum."

"Ama..."

Telefonum Uber'in beni dışarıda beklediğine dair bir bildirimle çaldı. Telefona baktım ve sonra tekrar Jackson'a baktım, yüzündeki okunamayan ama olumsuz ifadeyi kaçırmadım.

"Benden ne istediğini bilmiyorum," dedim yanağımdan süzülen serseri bir gözyaşını silerek. "Takılıyoruz ama bunun hiçbir anlamı yok. Ben senin nişanlınım ama bu sahte, ama birlikte yatıyoruz. Yapamam... Artık bunu yapamam. Ve artık hayatımı feda etmeyeceğim. Hiçbir para akıl sağlığımı kaybetmeme değmez."

Şaşırtıcı bir şekilde Jackson itiraz etmedi.

Ön kapıya yönelip iterek açtığımda da beni durdurmadı. Hava sıcak ve nemli bir şekilde yüzüme çarptı, nemli saçlarım enseme yapıştı. Garaj yolunun sonuna doğru ilerledim ve siyah bir arabanın beni beklediği geçiş kapısından geçtim. Omzumun üzerinden arkama baktım ama Jackson'dan bir iz yoktu.

Kola uzanarak derin bir nefes aldım.

Her şey bitti. Gerçekten bitti.

Arabaya bindim ve takvimimi çıkarıp aya ve iş ile okuldan kaçıracağım zamana baktım. Bunu kaçırmamın imkânı yoktu. Yani, Jackson zaten gitmemi istemiyordu.

Ve sonra gözlerim iki hafta önce küçük kırmızı bir noktaya takıldı.

Bekle bir dakika.

Farkına vardığımda midem düğümlendi. Regl dönemime geç kalmıştım.

Gerçekten geç.

38

JACKSON

Ya da onu unut.

Tur otobüsüne tırmanıp çantamı omzuma atarken bu düşünce kafamda yankılanıyordu. Yolda olmayı seviyordum. En azından sevdiğimi sanıyordum. Şu anda ne hissettiğimden emin değildim ama bunun heyecana yakın bir şey olmadığını biliyordum.

"Aman Tanrım!" Maeve'in arkamdan söylediğini duydum. "Bu *çok* harika olacak!" Sesi kulaklarım için kara tahtaya çakılmış çivi gibiydi. Ürperdim, kabine kaydım ve dikkatimi pencereden dışarı verdim.

"Lena'nın gelememesi çok kötü oldu," diye ekledi Maeve yanımdan geçerken, sanki onun orada olmaması *benim* suçummuş gibi bana ters ters bakarak.

Yorum yapmamayı tercih ettim, çünkü hiçbiri hakkında söyleyecek güzel bir şeyim yoktu. Lena'dan iyi ki kurtulmuşum. Onu aramaya çalıştım. Mesaj atmaya çalıştım.

Ve hiçbir şey.

Hiçbirine cevap vermedi.

Deri koltuğa yaslandım ve karanlığa doğru baktım. Saat erkendi, *gerçekten* erkendi. Ancak bu gece gitmemiz gereken bir konser vardı. Yönetim programı doldurmak için çok çalışmıştı ve bir yanım bunun Lena'nın çatlaklardan düşmesiyle bir ilgisi olup olmadığını merak ediyordu.

"Bok gibi görünüyorsun," diye kıkırdadı Nel kaşlarını kaldırarak. "Dün geceyi dışarıda mı geçirdin? Keşke ben de öyle yapsaydım. Belki o zaman bu aptal otobüste uyuyabilirdim."

Başımı salladım. "Uzun zamandır dışarı çıkmadım... ama belki de çıkmalıyım." Bu düşünce yorucu görünüyordu ama onu düşünmeyi bırakmak için *bir şeyler* yapmam gerekiyordu. Gerçi en son sarhoş olduğumda Lena yüzünden adamın birinin suratına yumruk atmıştım.

Hay sikeyim.

"Hâlâ kalbin kırık mı?" Aaron yanıma kaydı ve omzumu okşadı.

Zorla bir kahkaha attım. "Kalbim kırık falan değil. Sadece yorgunum."

Aaron, "Yalan," diye karşılık verdi. "Kalbinin kırık olduğunu biliyorum."

Nel gözlerini devirdi. "Muhtemelen kendisini ciddi bir şekilde terk eden biriyle bu kadar zaman harcadığı için kızgındır."

"İyi bir nedeni vardı." Ona kızgın olsam bile kendimi savunmaya geçerken buldum.

"Hayır, kaybetmedi," diye homurdandı Nel, çenesini eline dayayarak başını salladı. "Çok şey kaybetti, hem de ne için? Bir avuç çocukla aptalca bir program yapmak için mi? Muhtemelen birkaç ay sonra onu hatırlamayacaklar bile."

Göğsüm öfkeyle *yandı*. "Kapa çeneni," diye alay ettim. "O çocukların hayatında büyük bir fark yaratıyor."

Nel benimle tartışacakmış gibi bir yüz ifadesi takındı ama sonra sustu. Parmaklarını saçlarında gezdirdi ve başını pencere pervazına yaslayıp gözlerini kapattı.

Aaron kıkırdadı, otobüs ilerlerken bakışlarımla buluştu ve "Yalnız olduğu için acı çekiyor," dedi. "Birini o kadar çok istiyor ki, ama bu onun için asla işe yaramıyor."

Nel tutarsız bir şeyler mırıldandı ve Aaron ile ben kahkahalara boğulmadan önce bakıştık.

"Nasıl böyle uyuduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Ben de öyle," diyerek ona katıldım, ancak kahkahalar azalıp yolun uğultusu otobüsü doldurunca gerçeklik tekrar içime çöktü. Telefonumu çıkardım ve bildirimleri kontrol etmek için düğmeye bastım. Bir sürü bildirim vardı.

Ama hiçbirinin önemi yoktu.

"Onun için üzüldüğünü itiraf etmende bir sakınca yok." Aaron'ın sesi düştü. "Ondan hoşlandığını hepimiz biliyoruz ve eğer ondan hoşlanıyorsan, bunu düzelt."

"Sadece beni ektiği için ona kızgınım." Kelimeleri zorlayarak söyledim, ama kafamda pek de gerçekmiş gibi durmuyorlardı.

"Yani sahte bir nişanlın olmadığı için kızgınsın - zaten başından beri istemediğin bir nişanlın? Sevinçten havalara uçuyor olmalıydın.

Şimdi. Her zaman yaptığın gibi parti yapabilir ve dünyaya cehennemi yaşatabilirsin."

Başımı salladım, kaosu aşmanın bir yolu olarak bu fikri tekrar düşündüm. "Yapabilirim..."

"Yapmamalısın," dedi üstümden bir ses.

"Neden?" Tyson'a bakarak tersledim.

Tiksintiyle dudağını büktü. "Aptalı oynama, Jackson. Onu sevdiğin çok açık."

"*Oha*," diye durdurdum onu, başımı sallayarak. "Bu fikre nereden kapıldın? Yani, seks iyi miydi? Evet, iyiydi. Ama seks bu. Seks neredeyse her zaman iyidir."

"Onu küçümseme," diye hırladı Tyson, saldırganlığı beni biraz şaşırtmıştı. Maeve'in kocasıydı, bu da Lena buralardaysa büyük olasılıkla onu savunacağı anlamına geliyordu. Ya da belki de olmasaydı.

Maeve'i hiçbir yerde görmedim.

"Yatak odasında uyuyor," diye tersledi Tyson sorumu yanıtlarken. "Bunun karımla hiçbir ilgisi yok. Lena'ya karşı güçlü hisler beslediğin çok açık. Kız arkadaşlarının hiçbirini umursamadın. Parti yapmayı hiç bırakmadın. Lena senin için birçok şeyi değiştirdi. Yuva kurabileceğini düşünmeye başlamıştım."

Boğazımda kabaran duyguları yuttum. "Neden bahsettiğini bilmiyorsun. Umurumda bile değil. Sadece utanç vericiydi." Şimdi kıçımdan konuşuyordum.

"Doğru, tamam. Eğer onu gerçekten önemsiyorsan, ona nasıl hissettiğini ve onu özlediğini söylemelisin."

"Onu aramaya çalıştım," diye ağzımdan kaçırdım ama sonra kendimi durdurdum. Aaron kaşlarını kaldırdı. "O zaman onu seviyorsun?"

"Hayır," dedim sinirlenerek. "Bunu hiç söylemedim ama biz... *arkadaşız.* Aramızdaki ilişkinin bitme şeklinden hoşlanmıyorum ve ilişkinin bu şekilde devam etmesini istemiyorum."

"Siz arkadaştan daha fazlasısınız." Tyson kaşlarını çattı.

Başımı salladım. "Hayır, değiliz. Ve ne var biliyor musun?" Gözlerim ikisi arasında gidip geldi. "Sizinle uğraşacak halim yok. Hangi aptal duygulara kapılmış olursa olsun, kadınların kalp kırıklığından başka bir şey olmadığını gösteriyor."

"Onun peşinden gitmediğine pişman olacaksın," diye alay etti Tyson ve geri çekilip koridorda gözden kayboldu.

"Bu konuda neden bu kadar aptal olmak zorunda olduğunu anlamıyorum," diye tükürdüm, telefonumu masaya vururken sinirim hâlâ göğsümde yanıyordu.

Aaron birkaç uzun vuruş boyunca beni inceledi. "O her zaman böyleydi ve onu savunmak gerekirse, Lena'yla tanıştığından beri sen de değiştin. Belki kısmen halkla ilişkiler ekibinin zorlamasıyla, ama... ikinizin arasında arkadaştan öte bir şey olduğunu kimse inkâr edemez."

"Şey..." Aaron'ın bakışlarını tutarak öne doğru eğildim. "Biliyor musun? Bazı duygular hissetmeme neden olmuş olabilir ama *bitti.* Aramalarıma ya da mesajlarıma cevap vermiyor. Hayatıma devam etmeliyim. Kadınlar sorunludur ve onun davranışları da bunun kanıtı."

Aaron, "Belki o da zor zamanlar geçiriyordur," diye önerdi.

Güldüm. "Hayır ama belki de kendimi yeniden bulmamın zamanı gelmiştir." Kollarımı göğsümde kavuşturdum, sweatshirt'ümün kumaşı tenimi yumuşatıyordu. Lena beni incitmişti -arkadaşım olsun ya da olmasın.

Ve benim için onun varlığını unutmanın zamanı geldi.

Medyayı, halkla ilişkiler ekibini ve diğer herkesi

siktir et. Kendim olmaya geri dönme zamanı.

39

LENA

*A 28 Ağustos*th .

Takvimdeki tarihe baktım. Şimdiye kadar yüksek lisans programıma başlamış olmalıydım ama bunun yerine tam zamanlı bir pozisyonu kabul etmiş, okulda masanın arkasında oturuyordum. Evimi oda arkadaşım olmadan tutmaya yetiyordu ve bu bile kendi başına küçük de olsa bir kazançtı. Gözlerim saate kaydı.

Annem her an burada olabilir.

Bir aydır pek konuşmamıştık ama gelip sınıfı dekore etmeme yardım etmek istemişti ve ben de kabul etmiştim. Ayrıca, onunla konuşmam gerekiyordu. Yoldaki tümsekleri düzeltmem gerekiyordu.

Ve haberi ona ver.

Ellerim çekmecenin kulpunu parmaklıyor, soğuk pirinç yüzeyi hissediyordu. Yavaşça kaydırarak açtım, bakışlarım ultrason resmine kaydı. Hâlâ tazeydi ve eninde sonunda Jackson'la bu konu hakkında konuşmak zorunda kalabileceğimi biliyordum...

Ama medyada gördüğüm kadarıyla eski maskaralıklarına geri dönmüştü.

Başlangıçta birkaç cevapsız arama ve mesaj dışında bana bir daha hiç ulaşmamıştı ve bu mantıklıydı. Bu onun için sadece işti. Muhtemelen beni hatırlamıyordu bile. Ancak, ayrılığımız boyunca ona karşı hissettiklerimle yüzleştim.

Ve şimdi ona *fena* halde aşık olduğumu biliyordum. "Hey, sen," dedi küçük bir ses kapı aralığından.

Döndüğümde annemin kucağında bir kutuyla orada durduğunu gördüm. "Selam anne. Biraz erken gelmişsin."

Bana bakarak başını salladı. "Sana sınıfın için bazı şeyler aldım. Odanın tüm kontrolünün sende olması güzel bir şey."

Gülümsedim, masadan kalktım ve ayağa kalktım. "Evet, öyle. Yapmayı hayal ettiğim şey tam olarak bu değildi, ama bundan memnunum. Buradaki personeli ve çocukları seviyorum."

"Umarım olanlar yüzünden seni rahatsız etmezler..." Kutuyu ön sıralardan birine bırakırken annemin sesi kesildi. "Sana çok sert davrandığımı biliyorum ve bunun için özür dilerim. Ben sadece... Sanırım okul masraflarını bu şekilde ödemek zorunda kaldığın için utandım."

Boğazımda bir yumru oluştu ve ona el salladım. "Hayır, böyle hissetmene gerek yok. Geri çeviremeyeceğim bir kestirme yoldu. Bunun iyi bir fikir olduğunu düşünmekle aptallık ettim..."

Annemin eli kutunun üzerinde durdu ve birkaç dakika sessiz kaldı. "Bence... Bence ona karşı gerçek hisler beslemenin sorun olmadığını bilmelisin. Ani bir tepki verdim - vermemeliydim - ve sana söylemem bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Sadece senin için en iyisini istiyorum. Kalbini kıracağından endişelendim..." Durakladı, dudakları sempati ile aşağı doğru döndü. "Ama sanırım çoktan yaptı, değil mi?"

Beyaz bluzumun yumuşak, ipek kumaşını yakalayarak ellerimi önümde sıktım. "Ben... evet. O yaptı. Ama bu benim hatam, gerçekten. Neye bulaştığımı biliyordum ama yine de ona aşık oldum."

Başını salladı. "Olur böyle şeyler ve senin yanında olmam gerektiği gibi olamadığım için üzgünüm. Burada olmalıydım. Maeve'in grupla evli olması zor olmalı."

"Şey..." Cesaretten yoksun olsa da güldüm. "O kadar da zor olmadı. Turnede oldukları için pek ortalıkta görünmüyor. Zaten beni Jackson'ın yanına getireceğini de sanmıyorum. Jackson'ın benim etrafımda olmak isteyeceğini sanmıyorum. Tüm halkla ilişkiler çalışmalarını mahvettim."

"Evet, gazetelerde nişanın bozulduğuna dair bir sürü dedikodu dolaşıyor, davranışlarına bakılırsa." Annem dudaklarını büzdü. "Ama açıkçası *onun* da kalbi kırılmış gibi görünüyor."

İşte *bu* dikkatimi çekti.

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Şey," diye başladı annem masaya yaslanarak, "babanla ben bir keresinde ayrıldığımızda-"

"Bir kere mi *ayrıldınız*?"

Güldü. "Uzun zaman önceydi, ama evet, yaptık. O zamanlar melek değildik ve muhtemelen daha dürüst olmalıydım. Ama her neyse, birkaç ay çıktıktan sonra ayrıldık - paylaşmak istemediğim nedenlerden dolayı

-Ama kendini kaybetti. Baban deli gibi içiyordu. Kendini tutuklattı bile! Babamı hapiste hayal edebiliyor musun?" Annem bir kahkaha krizine girdi. "O gece kefaletini ben ödedim."

"Ve sonra tekrar bir araya geldiniz?" Koyu renk çerçeveli gözlükleriyle soğukkanlı bir adam olan babamı hâlâ *hapishanede* hayal edemediğim için sordum.

"Sayılır. Sonunda yürümesi için biraz ileri geri gitmek gerekti. Mesele şu ki, aşk her zaman kesin ve kuru değildir. Belki Jackson umursamadı... ama belki de umursadı."

"Şey..." Derin bir nefes aldım, bir sonraki kısmı nasıl paylaşacağımdan emin değildim ama her şeyin beklediğim kadar gergin olmadığını düşününce paylaşmam gerektiğini biliyordum. "Dahası da var."

Gözleri karnımın üzerinde duran ve oraya koyduğumu bile fark etmediğim elime kaydı. "Oh... Lena..."

Başımı salladım, çekmeceyi açtım ve ultrasonu aldım. "Neredeyse bir ay önce öğrendim."

Ona uzattığım fotoğrafı aldı, gözleri üzerinde gezindi. "Bunu beklemiyordum." Sesi gizemliydi ve ben ürperdim.

"Özür dilerim."

Annem başını kaldırdı, kaşları çatılmıştı. "Üzülme ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum. Ama o... biliyor mu?"

Başımı sallarken omuzlarım düştü. "Ona söylemedim."

"Yapman gerektiğini biliyorsun ve ona karşı ne hissettiğini de söylemelisin, Lena. Eğer ona aşık olduysan, bunu bilmeli."

"Neden?" diye sordum. "Bunun neden önemli olduğunu anlamıyorum. Eğer o da benim için aynı şeyleri hissetseydi, bana söylerdi. Geçmişinden zarar görmüş ve ciddi bir şey istediğini sanmıyorum. Çocuk istediğini de sanmıyorum."

Annem omuz silkerek, "En azından masrafları karşılamaya yardımcı olabilir," dedi. "Ama bilmiyorum, bazen erkekler şaşırtıcı olabiliyor."

Ağır bir iç geçirdim ve masaya yaslandım. "Hamile olduğum için benimle birlikte olmasını falan istemiyorum."

"Onunla birlikte olmak zorunda değilsin. Sadece bebekle daha fazla ilgilenebilir demek istedim. Baba olmak iyi bir şeydir. Kendine çeki düzen verebilir."

"Haklı olduğunu biliyorum ama kavgadan beri onunla konuşmadım. Ayrıldım. Anlaşmayı iptal ettim."

"Biliyorum ama o kadar da uzun zaman olmadı tatlım... ve bunu bilmeyi hak ediyor."

Haklı olduğunu biliyordum ama Jackson'a söyleme ve onu kızdırma korkusu hâlâ aklımın bir köşesinde duruyordu. İstediği son şey bir ilişkiydi. *Çocuk* sahibi olmak hakkında ne düşünürdü? Hem de benimle.

Ugh.

"Büyükanne olacağım," diye cıvıldadı annem, yüzüne yayılan bir gülümsemeyle. "Bunun için üzülemem."

Güldüm ama bir şey söyleyemeden telefonum çaldı ve masama yaslandı. Elimi uzattım, New York numarasını tanıyamadım. Omuz silkerek reddettim.

Ama sonra tekrar aradılar.

Ve tekrar.

"Tuhaf," diye mırıldandım telefonu kaptığım gibi, sonunda cevap verdim ve annemin meraklı yüzünü görmezden geldim. "Alo?"

"Lena Harris ile mi görüşüyorum?" diye sordu bir kadın sesi telefonda. "Um...evet? Kimsiniz?"

"Ben New York hastanesinden Rachel Dyon. Jackson Whiss için acil durum irtibat kişisi olarak listede olduğunuzu görüyorum. Bir kaza oldu."

40

JACKSON

"I Seni çok özledim," diye fısıldadı Lena, dudakları kulak mememe değiyordu.

"Ben de seni özledim," dedim onu kollarıma daha sıkı çekerek. "Bir daha asla gitme. Lütfen. Benimle kal."

Kollarını sıkıca bana doladı, kokusu burun deliklerimi doldurdu. "Artık içmek ve sahnede delirmek yok."

"Artık yok," diye tekrarladım, aptalca davranmayı bırakmam için bir nedenim olduğu için rahatlamıştım. Aklımı kaçırıyordum ve ne kadar çok parti yaparsam onu o kadar çok özlüyordum.

Ama artık buradaydı.

Artık yalnız olmak yok...

Gözlerim irkilerek açıldı, kalp monitörünün cıvıltısı hastane yatağının yanında bir metronom gibi çalıyordu. Başım onunla aynı ritimde çarpıyordu ve hastane odasının bayat havasını içime çektiğimde yalnız olduğumu fark ettim. Lena'nın parçacıkları rüyalarımda beni ziyaret etmeye devam ediyordu ve şimdi turneye çıkmıştım, her zamankinden daha vahşi davranıyordum...

Tüm bunların gerçek hislerimi içime atmak için yaptığım lanet bir girişim olduğunu biliyordum.

Artık biliyordum. Lena'ya karşı hissettiğim duyguların asla önüne geçemeyeceğimi anlamam için sahneden sarhoş bir şekilde düşmem ve *burada,* bir hastanede olmam gerekmişti. Belki de ona aşık olmuştum. Belki *de* ilişkimizin *gerçek* olmasını dilemiştim. Belki de telefona *cevap* verseydi de sesini duyabilseydim.

"Bugün daha iyi görünüyorsun." Tyson'ın sesi dikkatimi çekti ve sağıma baktım. Şehre bakan pencerenin yanındaki kanepede oturduğunu fark etmemiştim. "Ne olduğunu hatırlıyor musun?"

"Sahneden mi düştüm?" Bir şarkının ortasında dengemi kaybedişimi zihnimde canlandırarak sordum.

"Daha çok bir atlayış gibi görünüyordu ama farkı anlayamayacak kadar sarhoştun. Medya bu konuda çılgına dönmüş durumda. Lena gittiğinden beri... bilirsin işte... denediğini düşünüyorlar."

"Ayrıldığımıza dair bir açıklama yapılmadı," diye düşündüm. "Bu söylentiyle dayanacakları bir şey yok."

"Tüm dünyanın bilmesi için ifade vermene gerek yoktu. Bir deli gibi davranıyordun-"

"Ve hepsi bir hiç uğruna oldu," diye kestim sözünü, gözlerim sağ kolumdaki alçıya kaydı. Omzumdan elime kadar uzanıyordu. *Harika. Uzun bir süre oynayamayacağım.*

"Dün eski haline döndüğüne yemin ediyordun." "Belli ki d e ğ i l i m .

Asla da olamayacağım," diye itiraf ettim, ona bakarak
temkinli bir şekilde. "İkimiz de biliyoruz ki Lena geldi ve kalbimin içine etti. Çekip gitti."

"Bir *iş anlaşmasını* bırakıp gitti. Bırakıp gidebileceği tek şey buydu. Başka bir şey olması için ona hiçbir seçenek sunmadın. Kendi bencil kazancın için *karşılıksız* bir kaçamağın karmaşıklığını ekledin."

"Tamam, ben bir pisliğim."

"Evet, öylesin." Tyson güldü. "Ama şimdi ne yapacaksın?"

Bir an düşündüm, annemle olan geçmişim aklıma geldi. "Gitmesine izin vereceğim. Benim sahip olduğum hasara sahip olmayan türden bir adamla birlikte olmayı hak ediyor."

"Ama sen hasarlı *değilsin*, Jackson. Sadece *her* kadının annen gibi olmadığı gerçeğini kabullenmen gerekiyor. Lena senin için ortaya çıktı."

"Çekip gitti ve telefonlarıma hiç cevap vermedi," diye itiraz ettim.

"Çünkü bu bir *işti*! Muhtemelen ona karşı hiçbir şey hissetmediğini düşünüyor. Bunun sadece senin imajınla ve aptalca bir halkla ilişkiler çalışmasıyla ilgili olduğunu düşünürken neden aramaları veya mesajları kabul etsin ki?"

"Bilmiyorum..." Gözlerimi kapatırken sesim kesildi. Kafamın içinde o kadar çok şey vardı ki, *neden* ona aşık olduğumu anlamaya çalışıyordum.

Lena ve benim bu konuda ne yapmam gerektiği. *Bir* parçam plak şirketini satın almayı ve *onunla* yuva kurmayı hayal ediyordu.

Ama *sonsuza* dek *mutlu* olmak benim gibi erkeklerin başına gelen bir şey değildi.

"Affedersiniz, Bay Whiss?" Hemşirenin sesi gözlerimin faltaşı gibi açılmasına neden oldu. "Bir ziyaretçiniz var. Acil durum bağlantınız."

"Ne?" Kafamın karıştığını hissettim, gözlerim Tyson'a kaydı. "*Senin* benim acil durum bağlantım olduğunu sanıyordum."

"Ben de öyle sanıyordum..."

"Kabul edildiğinizde evraklara doldurduğunuz şey bu değildi..." Bana gizemli bir şekilde baktı, beyaz saçlarını topuz yaparak başının üzerine yığmıştı. "Onu içeri alabilir miyim? Uzun bir yoldan geldi."

"Tabii," diye cevap verdim.

Onu mu? Kimi yazdım? Kesinlikle hayır...

Hemşire gözden kaybolurken nefesimi tutarak bekledim ve odanın dışında kısa bir konuşma yapıldığını duydum ama ne olduğunu anlayamadım. Odaya yavaşça giren yumuşak ayak seslerini ve ardından hafif bir iç çekişi duyduğumda kalp monitörü hızlandı.

Ve biliyordum.

Biliyordum işte.

"Hey, Lena." Tyson, Lena görünür görünmez ayağa kalktı. "İkinizi biraz yalnız bırakayım." Lena'nın omzunu okşadı ve sonra ayaklarını sürüyerek odadan çıktı.

Solmuş bir kot pantolon ve siyah V yaka bir tişört giymiş olan bu kadını gördüğümde çok şaşırdım. Sarı saçları yarıya kadar örülmüştü, yüzünde makyaj yoktu.

Kahretsin, kızın hali görülmeye değer.

"İyi misin?" Hastane yatağının yanındaki sandalyeye doğru koştu, sesi duygu doluydu. "Videoyu gördüm... Sert bir düşüş yaşamışsın."

Ona baktım, parfümü etrafımı sarıyordu. Bana tekrar bu kadar yakın olduğuna inanamıyordum. "Nerelerdeydin?" Boğuk bir sesle söyledim.

Kaşları çatıldı. "Ben... Los Angeles'tan kalkan ilk uçağa bindim ama Atlanta'daki aktarma çok saçmaydı... Direkt aktarmalı bir uçak bulamadım. Özür dilerim. Benim de bu öğleden sonra geri dönmem gerekiyor. İşten çok uzun süre izin alamadım."

"Hayır, önemli değil," diyerek onu durdurdum ve elini tuttum. "Seni özledim demek istedim, Lena. Seni çok *özledim*. Gitmeni istemiyorum

tekrar."

Sözlerim karşısında gözleri nemlendi ve kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. "Sanırım düşündüğümden daha iyi arkadaşmışız." Sesi garip ve gergin çıkmıştı ve kendini tuttuğu için onu suçlayamazdım.

Ama bu yapmak zorunda
olduğum anlamına
gelmiyordu. Benim için
gelmişti.

Gelmek zorunda olmadığı halde *gelmişti*.

"Burada olduğunuza inanamıyorum," dedim minnettarlığımı belli ederek. Ancak ona daha fazla bir şey söyleyemeden tüm yönetim ekibi odaya girdi.

Ben de onu yakaladım ve öptüm.

Herkesin önünde.

Dilim dudaklarının arasından kayarken tereddütlüydü ama çekilmeden önce birkaç tutkulu an boyunca ağzında oyalanmama izin verdi. Yüzümü incelerken gözleri kocaman açılmıştı.

"Ağrı kesici kullanıyor musun?" Lena sordu, ses tonu öpüşmemizin tınısıyla kalınlaşmıştı.

Tyson, Tim'in yanında kahkahalara boğuldu. "Hayır. O değil. Sanırım sonunda aklını başına getirecek kadar sert bir darbe aldı. Ancak hemşire vücudunun daha fazla dinlenmesine yardımcı olmak için bir tür yatıştırıcı verdi."

"Seni görmek güzel, Lena," dedi Tim ona gülümseyerek. "Sensiz tam bir enkaz gibiydi ve bahsetmişken, eve direkt uçuşunu ayarladık. Böylece daha az telaşlı olacaksın. Jackson yarın sabah serbest bırakılacak ve sonra Los Angeles'a geri dönecek."

Ona gülümsedim ve elini sıktım. Hakkımda ne düşündükleri umurumda bile değildi. Sadece orada olduğu için mutluydum. Benimle olduğu için. Benim için.

Sonra tekrar uykuya daldım.

41

LENA

M Kapımı açtığımda kalbim göğsümde çarpıyordu, Jackson dışarıda garip bir şekilde duruyordu. "Daha eve gitmedin mi?" "Eve gittin mi?" diye sordum.
buruşuk tişörtünü ve siyah eşofmanını görünce. Beni yanlış anlamayın, her zamanki gibi yakışıklı görünüyordu. Ama onu gördüğüme ne kadar sevinmiş olsam da yine de gergindim.

Hastanedeki mesaisi aldığı ilaçlar yüzünden miydi yoksa gerçekten benden daha fazlasını mı istiyordu bilmiyordum. Uyurken yaptığımız ilk görüşmeden sonra fazla konuşma fırsatımız olmadı. Ayrıca bu gece ona *çok* daha büyük bir haber vermem gerekiyordu ve bunu nasıl karşılayacağı konusunda hiçbir fikrim yoktu.

"Eve gitmedim. Sadece buraya gelmek istedim. Seni gördüğüme çok sevindim, Lena." Kapıdan içeri adım attı, sağlam kolunu kullanarak beni kendine çekti ve sıcak, baş döndürücü bir öpücüğün içine çekti. Vücudu benimkinin üzerinde belirirken kapıyı tekmeleyerek kapattı.

"Yapmamız gerektiğinden emin misin...?" Gözlerine bakmak için geri çekildim. "Kolun." Gözlerim alçıya kaydı.

"Her şey yoluna girecek," dedi başıyla beni işaret ederek. "Sadece şu lanet kıyafetleri çıkar.
Sana ihtiyacım var."

Kukum ona duyduğum ihtiyaçla kasılırken yüzüm kıpkırmızı oldu. Tişörtümü çıkardım ve Jackson sadece siyah dantel sütyenim ve ona uygun iç çamaşırlarıma indiğimde göz kapakları ağırlaşarak beni izledi.

"Her zaman siyah giymene bayılıyorum," diye homurdandı Jackson ve bir koluyla beni havaya kaldırdı. Onun bu hareketi karşısında şaşkınlıkla ciyakladım.

ama beni yatak odasına taşırken onu durdurmadı. Dikkatlice beni yatağıma oturttu ve üzerimde durdu.

"Seni özledim," dedim neredeyse fısıltıyla, tişörtünü başından çekiştirerek. "Ve telefonlarına cevap vermediğim için özür dilerim."

"Bunun için seni suçlamıyorum." Jackson'ın sıcak eli sırtımın alt kısmında gezinirken ben de dizlerimin üzerinde yatakta dengede durarak gömleğini tamamen çıkarabildim. "Olan hiçbir şey için seni suçlamıyorum. Sana karşı bir pisliktim."

"Ama dürüsttün."

Başını iki yana salladı. "Tam olarak değil." Ancak açıklama yapmak yerine eğildi ve dudakları boynumun yumuşak derisini kavradı. Ağzının içine aldı ve sonra sağlam elini kıçımdan aşağı kaydırdı. İç çamaşırımın altından kayarak bacaklarımın arasına girene kadar durmadı. Parmakları arkadan amımın ıslaklığına kaydı ve iki parmağını alarak kıçımı onun dokunuşuna bastırdım.

"Becer beni," diye hırladı, tenimi ısırarak. "Sana sahip olmama izin ver. *Şimdi.* Senin için *ölüyorum*."

Sütyenimin kancasını açarak göğüslerimin serbest kalmasını sağladım ve ardından iç çamaşırlarımı çıkarmak için ondan uzaklaştım. Eşofmanını aşağıya doğru itti, aleti her zamanki gibi büyük çevresiyle tehditkârdı. Heyecandan titriyordum. Beni kavradı, beni eğdi ve yüzünü ona *çevirdi* - ve sonra bana hazırlanma şansı bile vermeden içime *daldı*. Bir çığlık attım Beni tamamen doldururken çığlık atıyor, siki içimde zonkluyordu.

"*Ah, Jackson,*" diye haykırdım, zar zor nefes alabiliyordum. Bir elini etrafımda dolaştırıp beni yukarı kaldırırken vücudu benimkinin üzerinde kıvrıldı. Beni arkamdan becerirken sırtım göğsüne yaslandı, dudakları boynuma saldırdı. Eliyle göğüslerimi avuçluyor, açısıyla sikini doğru noktaya yerleştiriyor ve kalçalarının her hamlesiyle zevkimi artırıyordu.

"Amın çok güzel bebeğim," diye inledi Jackson kulağıma. "Sen her zaman çok iyisin."

İçime daha sert girerken inledim, seksimizin kokusu bedeninin benimkine çarpma sesiyle birlikte odayı dolduruyordu. Ben orgazmın sınırına yaklaştıkça nefesleri daha da derinleşiyor ve zorlaşıyordu. Ellerim gövdesinin yan tarafını kavradı, tırnaklarım etine batıyordu.

"Seni çok özledim," diye fısıldadı ve o hararetli anın ortasında bile kalbim sıkıştı, kendi duygularım beni neredeyse boğuyordu.

Vücudum onun etrafında aşağı inmeden önce kelimeleri çıkarmayı başaramadım, orgazmım beni her zamankinden daha sert vurdu.

"*Jackson*!" Hıçkırarak ağladım, içimde patlayan zevkten başka bir şey hissedemiyordum.

"Lanet olsun, Lena," diye homurdandı, beni kendi doruk noktasıyla doldururken vücudu neredeyse hareketsiz kalıyordu. "Bunu yaptığında kendimi tutamıyorum," diye homurdandı, nefesi boynumda sıcaktı.

Dalgaya binmeyi bitirdiğimde ona sarıldım, pantolon ve ağır nefeslerle aşağı indim. "Aman Tanrım."

"Her zaman böyleydi," dedi Jackson yumuşak bir sesle. "Aramızda çok özel bir şey var. Bunu başka hiç kimseyle hissetmedim."

"Ben de," diye itiraf ettim, gözlerim yatağa kaydı. *Ama yine de ona gerçeği söylemek zorundayım.*

Kalbimi sakinleştirmek için derin nefesler alarak geri çekildim. "Seninle bir şey hakkında konuşmam gerek."

"Ne? Bir sorun mu var?" Tişörtünü alçılı koluna geçirirken bana tuhaf bir bakış attı. "Yüzünde garip bir ifade var." İçimi çektim ve ayrıntılara girmeden önce giyinmeyi tercih ettim. "Lena..." Jackson'ın sesi endişe dolu bir şekilde kesildi. "Sadece söyle bana. Başka biriyle falan mı görüşüyorsun?"

Pantolonumun düğmelerini iliklemeyi bırakıp ona baktım. "Senden sonra kimseyi görmedim."

"Eh, bir randevun vardı," dedi, yüz ifadesini okumak zordu.

"Evet, *bir tane.* Hepsi bu, Jackson. Senden başka kimseyle birlikte olmadım."

"Tamam..." Sesi şaşkındı ve sonra başını salladı. "Sence
Biriyle mi birlikteydim?"

Tereddüt ettim, bunu düşünmemiştim ama şimdi o söyleyince...

"Senden başka kimseyle birlikte olmadım." Jackson'ın sesi kararlıydı ve ben de ona inanıyordum. "Bunu mu merak ediyorsun?"

Başımı salladım. "Hayır, sadece... Ben... Ben *hamileyim*."

Dondu kaldı. "Sen..."

Derin bir nefes alarak komodinime gittim ve ultrason fotoğrafını çıkardım. "İşte, bu senin."

"Benimki mi?" Ona uzattığımda tereddüt etti.

Gözyaşlarıma karşı koydum. "Evet. Bebek *senin*. Sadece başka kimseyle birlikte olmadığımı söyledim."

"Lanet olası *sahte* bir ilişkiden doğan bebek," diye homurdandı başını sallayarak. Kolumu geri çekip ultrasonu göğsüme bastırarak irkildim. "Bu da ne demek şimdi?" diye sordum. "Her şey sahte olabilirdi. ama benim için değildi. Ben sana aşık oldum."

"Tanrım." Ellerini yüzünde gezdirdi.

Ve bu beklediğim bir tepki *değildi*. Az önce bana duygularını söylememiş miydi? Benimle birlikte olmak istediğini? Kafa karışıklığı ve reddedilme duygusu göğsüme doldu ve zorlukla nefes alabildim.

"Cidden bir şey söylemeyecek misin?" Sesim duygusallıktan titriyordu.

Başını iki yana salladı. "Şu anda ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Bu çok fazla. Ben sadece... Sanırım ben..."

Gözlerimi sıkarak kapattım. "O zaman git."

"Ne?" Gözleri hayal kırıklığı alevlerine dönüştü. "Bana gitmemi mi söylüyorsun?"

"Evet, belli ki tüm bunları sindirmek için biraz zamana ihtiyacın var," dedim kalbim göğsümde ezilerek. "Benim de öyle."

Bana birkaç kez göz kırptı ve sonra başka bir şey söylemeden hışımla odamdan çıktı. Kollarımı kendime sararak yatağımın kenarına yığıldım. Belki de sadece şok olmuştu...

Ya da belki de bu onun için çok fazlaydı.

Her neyse, kalbim milyonlarca parçaya ayrılmış gibi hissediyordum.

42

JACKSON

Ne yapacağım ben?

Evimin zemininde volta atarken nefes alamıyordum, bando provası birkaç dakika içinde başlayacaktı. Grup her an gelebilirdi ve ben şarkı söyleyecek durumda değildim. Zaten çalamazdım da.

Baba olacağım.

En şok edici kısım buydu. Bir de Lena'nın beni sevdiğini açıkça itiraf etmesiydi. Peki benim sorunum neydi? O içini dökerken ben orada lanet bir *aptal* gibi durmuştum.

Muhtemelen benden nefret ediyordur.

Bunun için onu da suçlayamazdım. Ben de kendimden nefret ederdim. Telefonumu çıkardım, onu aramak ve aklımdan geçenleri söylemek için yarı cazip ama bana söyleyebileceklerinden korkuyordum. Onunla birlikte olmak istemediğimden değil, çünkü istiyordum.

Ekran kilidini açtığımda babamdan gelen bir mesaj gördüm.

Hey evlat, ara beni.

Yanağımın içini çiğneyerek, bunu ikinci plana atmayı düşündüm. Kazanın hemen sonrasından beri onunla konuşmamıştım ve sadece beni kontrol etmek istediğinden emindim. Fikrimi değiştiremeden arama düğmesine bastım.

"Hey!" diye cevap verdi ilk zil sesinde. "Nasılsın? Senin için endişeleniyorduk. O düşüşün ne kadar çılgınca olduğunu biliyorum. Videoyu yüzlerce kez izledik."

"Ve muhtemelen kıçınızla gülmüşsünüzdür," diye kıkırdadım ama sesim gergin çıkmıştı.

"Belki birkaç kez. Ne kadar süre alçıda kalmak zorundasın?"

"Altı hafta," diye cevap verdim ona, aynı bilgiyi kaç kişiye söylediğimi bilmiyordum. "Zor olacak."

"Bunu başaracaksın. Ama aslında bu yüzden aramıyorum." Bu beni şaşırttı. "Ne oldu o zaman?"

"Düşünüyordum da... belki de birlikte girip plak şirketini satın almalıyız."

Doğru. Etiket.

Bunu tamamen unutmuştum ve o an için hoş bir dikkat dağıtıcıydı. "Sence istedikleri paraya değer mi?"

"Yakın, sanırım. Eli'yi de bu işe dahil ettim. Yani, çoğunlukla. Sanırım senin bu konuda ne durumda olduğundan biraz emin değil. Sen biraz..."

"Akıl sağlığım yerinde değil," diye sözünü tamamladım ve keskin bir iç geçirdim. "Evet, aklımı kaçırmış hissediyorum."

"Yavaşlamalısın, evlat." "Evet, biliyorum."

"Yavaşla ve anlaşmaya varalım. Ayrıca, sanırım halkla ilişkiler dublörü işe yaramadı?"

"Uh... olması gerektiği gibi değil. Ama sanırım... sanırım ona karşı bir şeyler hissediyor olabilirim."

Kapının açılma sesi beni olduğum yerde durdurdu. Tyson ve Maeve göründüler, girişe adım attıklarında gülüyorlardı. Ancak, gözleri bana dikildiği anda kahkahaları soldu.

"Gitmeliyim," dedim babama çabucak. "Seni sonra ararım."

"Geçmişimiz yüzünden aşktan uzak durma," dedi hemen. "Ciddiyim. Buna değer. Her zaman değer. Seni seviyorum."

"Evet, eğer her şeyi berbat etmeseydim, ama ben de seni seviyorum," diye mırıldandım ve telefonu kapattım.

"Dostum..." Tyson yüzünde endişeyle bana baktı. "Kötü olacağını düşünmüştüm ama *bu kadar* kötü değil. Bok gibi görünüyorsun."

"Ben lanet olası bir aptalım," diye ağzımdan kaçırdım ikisine de.

Maeve bana başını salladı ve büyük olasılıkla Lena'nın ona çoktan sırrını verdiğini biliyordum - ve muhtemelen Tyson da biliyordu.

"Sen bir aptalsın." Sesi keskindi ve korkularımı doğruluyordu. "Ama aynı zamanda bunun bir kerede kabul edilmesi gereken çok şey olduğunu da anlıyorum."

"Bu bir mazeret değil," diye mantık yürüttüm, kendimi yıkılmanın eşiğinde hissederken sesim kalınlaşıyordu. "Ona sarılmalı ve her şeyin yoluna gireceğini söylemeliydim. Bunun yerine o kadar şok olmuştum ki ne yapacağımı bilemedim. Hiç düşünmemiştim..."

"Hamile kalacağını mı?" Tyson bana doğru bir adım atarak teklif etti.

Başımı salladım. "Aşkı gerçekten deneme fikrine alışmam çok uzun sürdü ve sonra *bam*, şimdi bir de bebek var ve ben... heyecanlıyım." Kelimeler sel gibi aktı. "Ama çok korkuyorum dostum. Nasıl çocuk sahibi olacağımı ve onları nasıl büyüteceğimi bilmiyorum. Kendime bile zar zor bakabiliyorum."

"Yavaşlamak için bir neden," dedi Tyson dikkatle. "Ve çocuklarla aran her zaman iyi olmuştur."

"Ama onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum," diye itiraf ettim, duvarlar yıkılıyordu. "Lena'yı zaten hayal kırıklığına uğrattığımdan daha fazla hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bana gitmemi söylediğinde çekip gittim ve kalıp onun için savaşmalıydım."

"Kendine çok yükleniyorsun." Maeve'in sesi şaşırtıcı derecede anlayışlıydı. "Kabullenmesi zor bir durumdu ve ben de Lena'ya bunu söyledim. Ona değer verdiğini biliyoruz ve bu işi nasıl yürüteceğini bulmaya çalışıyorsun. Bu senin için korkutucu bir şey."

"Onu seviyorum," diye itiraf ettim, ikisine de bakarak. "Onu çok seviyorum ve bunu bilmesini istiyorum. O benim için dünyalara değer. Ve sahip olacağımız bu bebek de öyle. Daha önce *hiç* böyle hissetmemiştim ve bu çok korkutucu..."

"Ama buna değer," dedi Tyson sessizce ve Maeve'in elini tutmak için uzandı. "Mesele de bu Jackson. Korkunç bir şey ama aşk, beraberinde getirdiği tüm kalp kırıklıklarına değer. Kolay değildir. Her zaman iyi hissettirmez ama buna değer."

İkisi de bana yumuşak bir şekilde gülümserken dudaklarımı büzdüm. "Onunla aramı düzeltmek için ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Maeve omuzlarını silkerek, "Gidip onunla konuşabilirsin," diye önerdi. "Bu başlamak için iyi bir yol. Üzgün olduğunu biliyorum ama seni geri çevireceğini sanmıyorum. Sadece o anda çok incindi."

Başımı salladım. "Bu yeterli değil. Sadece *konuşmak* istemiyorum. Her şeyi yoluna koyacak bir şey yapmak istiyorum."

Tyson başını salladı. "Ne demek istediğini anlıyorum. Onun aklını başından alacak bir şey istiyorsun, değil mi?"

"Evet," dedim, gözlerim merdivenlerden yukarı, müzik odasına bakarken. "Ve sanırım ne olduğunu biliyorum."

"İçimde öyle bir his vardı." Tyson sırıttı. "Ve sanırım bunu gerçekleştirebiliriz. Hadi gel."

43

LENA

"I Bunu neden yaptığımı bilmiyorum," diye mırıldandım sahneye çıkarken.

"Ortağım iptal etti," dedi Mason ve bana minnettar bir bakış fırlattı. Gülümse. "Bu gece sana ihtiyacım var. Söz veriyorum benimle sadece birkaç şarkı söyleyeceksin ve sonra işin bitecek."

Tepkimden dolayı kendimi suçlu hissederek başımı salladım. "Özür dilerim. Sadece uzun bir hafta oldu."

"Evet, anlıyorum," dedi Mason gitar askısını boynuna geçirirken. Ben de klavye ve mikrofonu kurmasını izledim. Normalde onunla birlikte çalmayı teklif etmezdim ama oldukça çaresiz görünüyordu...

Ve dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım vardı.

"İyi misin?" Mason alçak sesle bana sordu.

Başımı salladım. "Evet, sadece biraz kalabalık."

"Çılgınca, değil mi?" Daha önce şarkı söylediğimiz bardaki dinleyicileri görünce sırıtmaya başladı. Mason'ın single'ı geçen hafta çıktığı için o kadar da şaşırmamıştım. Çok da iyiydi ama bu şaşırtıcı değildi. Tanıdığım en yetenekli müzisyenlerden biriydi.

Işıklar sahneye getirilirken tıngırdatmaya başladı. Kalabalık alkışa boğuldu, onun için tezahürat yaptı. Seçebildiğim yüzleri taradım, çoğu kadındı - ki bu da şaşırtıcı değildi. Mason'ın onlardan birçoğunun ilgisini çekeceğinden hiç şüphem yoktu...

Tıpkı Jackson gibi.

Ugh. Onun düşüncesini aklımdan çıkardım. Jackson ve diğer kadınları düşünmek bile beni rahatsız etmiyordu. En başından beri bana tek olduğumu hissettirmişti... birbirimizden nefret ettiğimiz zamanlarda bile. Ve hakkını vermem gerekirdi, ben onunlayken başka bir kadına baktığını hiç görmemiştim...

Ve bu sadece kalbimin daha çok acımasına neden oldu.

Ben onun için çok fazlaydım. Ya da aslında biz çok fazlaydık.

Elim karnımın alt kısmına gitti ve kendimi gözyaşlarımla savaşırken buldum. "Bu gece, her ne kadar sizin için çalmak istesem de, aslında özel bir

Misafir." Mason'ın sesi beni gerçekliğe geri döndürdü ve yüzüme aptalca bir gülümseme yapıştırarak ona döndüm...

Ama benim gördüğüm o değildi.

Gözlerim fal taşı gibi açıldı. *Burada ne işi var?*

"İyi akşamlar," dedi Jackson alçak bir sesle. "Bu gece için biraz yardıma ihtiyacım vardı, ben de şimdiye kadar tanıştığım en yetenekli müzisyenleri getirdim." Kalabalık alkışladı ve sonra bana baktı. "Ama ne kadar yetenekli olursan ol, senden bu geceye katılmamanı istemek zorundayım, Lena." Tabureyi işaret etti.

Oturdum, kalbim kulaklarımda çarparken zorlukla yutkundum. "Ne yapıyorsun?" diye sordum. Diye sordum ama sesim bir düğmeye takılıp kaybolmuştu, Mason farklı, tanınmaz bir desen tıngırdatıyordu.

"Jackson sözlerine şöyle devam etti: "Geçirdiğim kazadan bu yana çalamadım ama Mason kafamda duyduklarımı alıp hayata geçirmeyi başardı. "Ve bu senin için, Lena. Ama aynı zamanda *bizim* için ve sahip olacağımız aile için. Bu biraz karışık bir şey, umarım beğenirsiniz."

Bu itirafı karşısında tüylerim diken diken oldu ve o şarkı söylemeye başladığında bluzuma sarıldım.

"O bir rüyadan fırlamış gibi ve ben her şeyi hatırlıyorum. Onu güvende tutmam gerekirken kalbini kırdım. Sevmekten çok korkuyordum ama gitmesine izin veremeyecek kadar da aşıktım. Ve şimdi, onun bilmesine ihtiyacım var... Senin bilmene ihtiyacım var. Sen benim güneş ışığımsın, tek güneş ışığım. Gökyüzü gri olduğunda beni mutlu ediyorsun..."

Birlikte söylediğimiz ilk şarkıyı çalarken gözlerimden yaşlar süzülmeye başladı, derin ve hırıltılı sesi şarkının hakkını veriyordu. Bakışlarını tutarken yanağımdan süzülen yaşları sildim ve ondan akan sevgiyi hissettim.

"Seni her zaman seveceğim ve her zaman doğru olacağım. Seninle bir aile kurmak istiyorum." Jackson köprünün sözlerini söylerken bana doğru bir adım attı.

Alçıya alınmış haliyle bile bir rüyadan fırlamış gibiydi, çoğu kızın ancak hayal edebileceği bir şekilde bana şarkı söylüyordu.

"Sen benim güneşimsin, tek güneşimsin..."

Şarkıyı bitirdi ve ben de tabureden kayarak ona doğru koştum. Göğsümden bir hıçkırık koptuğu anda göğsüne çarptım.

"Seni seviyorum Lena," diye fısıldadı kulağıma, sözcükler dudaklarından çıkarken sesi titriyordu. "Ve verdiğim tepki için çok özür dilerim. Sadece şok olmuştum ama bunun için heyecanlıyım... *seninle*. Bana ihtiyacın olan adam olmak istiyorum.

-*Bebeğimizin* bana ihtiyacı var."

Başımı arkaya eğip ona baktım, kalabalık etrafımızda kükrüyordu. "Bütün bunları benim için mi planladın?"

"Yaptım," diye kıkırdadı, sarı saçlarımın bir kısmını yüzümden iterek. "Sen buna değersin, Lena. Sen tüm dünyaya on kere değersin. Senin bir fiyatın bile yok ve iyi bir hayatımız olacak. Söz veriyorum."

"Ve söz veriyorum seni asla terk etmeyeceğim," dedim, sesim sakin ama kararlıydı. "Geçmişte babanın yaşadıklarını sana asla yaşatmayacağım."

Jackson'ın yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. "Lena, beni cehenneme bile götürebilirsin ama ben seni sevmeyi seçtiğim için *asla* pişman olmayacağım. Asla."

EPILOGUE - JACKSON

One Year Later

"W"Sence emekleyecek mi?" Lindy'nin karnından sırtına doğru yuvarlanışını ve bu sırada miyavlayışını izleyerek sordum.

Lena onunla birlikte yerde yatıyordu, gözleri sevgiyle parlıyordu. "Bilmiyorum ama umarım çok hızlı büyümez. Hazır olduğumu sanmıyorum."

Güldüm, kanepenin kenarından kayarak yanına oturdum ve elimi kalçasının kıvrımına koydum. "Yani bu şu anda bir saniye bile istemediğiniz anlamına mı geliyor Bayan Whiss?"

Omzunun üzerinden bana baktı. "Şu anda bir tane istediğini biliyorum. Ama on altı ay arayla iki çocuk sahibi olmanın iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum. Sanırım çıldırabilirim." Kıkırdamaya başladı, parmağı kızımızın sarı saç çizgisinde geziniyordu.

"Bütün çocukları seninle istiyorum." Kalçasının arkasını sıktım. "Bütün bu evi bir sürü mini mini çocukla doldurmak istiyorum." Yemin ederim, hayatım boyunca hiç bu kadar mutlu olmamıştım ve her şey tam da olması gerektiği gibi gelişmişti.

Plak şirketinin kısmi sahibiydim ve grup artık turneye çıkmıyordu - şimdilik - çünkü Tyson ve ben ikimiz de küçük çocuklarla meşguldük. Ancak Nel ve Aaron boş zamanlarında kendilerine önemli birilerini bulmuşlardı.

Ve *çok güzeldi.*

Lena başını arkaya eğdi ve bana baktı. "Yani hiç mini-yous istemiyor musun? Çünkü bir ya da iki küçük Jackson'ım olmasını çok isterim."

Kıkırdadım, parmağımı çenesinde gezdirdim ve çenesinin hemen altına kadar ilerledim. "Bana ne verirsen alacağım, bebeğim." Eğildim ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

Hafifçe iç geçirdi ve beni biraz daha hararetle öptü. "Belki de önce şu balayına çıkmalıyız."

"Kesinlikle," diye kabul ettim ve onu tekrar öptüm. "Kesintisiz bir uyku zamanı işime yarayabilir."

Gözlerini devirdi ve bana vurdu. "*Asla* gerçekten uyumak istemiyorsun."

"Hayır..." Kıçını tokatlayarak onunla alay ettim. "Bu sensin."

Tam kapı zili evin içinde çınlarken kahkahalara boğuldu.
Önce kanepeye sonra da bana baktı. "Bu senin kardeşin mi?" "Muhtemelen,"

dedim kendimi ayakta durmaya zorlayarak. "Aslında her ikisi de olabilir. onlardan."

"Luke da mı?"

"Layla ile uçacağını söyledi."

"Oh, bu güzel olacak." Lena doğrulup saçlarını düzeltti. "Onları bir süredir görmüyoruz."

"Bilirsin işte, iki çocuğu falan olan meşgul bir adam." Kendimi ayağa kaldırdım ve kapıya doğru yöneldim, kapıyı açtım. Kapıda Eli ve Olivia iki küçük çocuklarıyla birlikte duruyordu. Onların arkasında da Luke ve Layla ile iki...

Ve sonra babam, tek başına duruyordu.

"Hey!" Eli omzuma vurarak beni selamladı. "Senin daha iyi olan yarın nerede?"

"Ha ha," diye homurdandım ve başımı salladım. "Lindy ile birlikte oturma odasında."

"Ooh, onu görmek için sabırsızlanıyorum!" Olivia ciyakladı, kendi sekiz aylık bebeği kalçasındaydı ve en büyükleri yanımdan koşarak geçti. "O çok *şirin* bir şey. Yemin ederim." Yanımdan geçip gittiler ve beni bir sonraki kardeşlerimi karşılamaya bıraktılar.

"Lanet olası bir plak şirketi satın aldığımıza inanamıyorum," diye homurdandı Luke elimi sıkarken. "Burada kendim yönetmek zorunda kalmadığıma şaşırıyorum. Seninle gurur duyuyorum küçük kardeşim." Bana içten bir gülümseme verdi ve sonra kızına döndü. "Eminim müzik odasını çok seveceksin."

"*Oooh*," dedi hayranlıkla. "Annem bana piyano çalmayı öğretmeye çalışıyor ama ben pek iyi değilim."

"Sen daha altı yaşındasın, tatlım." Layla kızının omzunu sıktı ve sonra dört aylık bebeklerini kucağına alarak bana baktı. "Nasılsın, Jackson?"

"Her zamankinden daha iyi," dedim ona gülümseyerek. Gerçekten de ciddiydim. Sonunda, lanet hayatım bir anlam ve amaç ifade etmeye başlamıştı.

"Biraz sakinleşmene sevindim," diyerek güldü ve bana şakacı bir bakış fırlattı. "Ben de Lena'yı seviyorum, ona karşı nazik ol."

"Bence ona bana karşı nazik olmasını söylemelisin," diye yüzümü ekşiterek karşılık verdim. "Bu evin patronu o."

"Güzel, öyle olmalı."

"Tıpkı senin gibi." Luke karısına dönüp baktı, sesi alaycıydı. Yemin ederim, Luke'un bu yönünü ortaya çıkaran tek kişi Layla'ydı ve bu çok garipti. Ama iyi anlamda.

Onlar oturma odasına yönelirken ben kenara çekildim. Durduğum yerden Lena'nın güldüğünü ve konuştuğunu duyabiliyordum ve bu kalbimi onunla tanışmadan önce hiç hissetmediğim bir sevinçle doldurdu.

"Oğlum," diye selamladı babam beni kucaklayarak. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum."

O uzaklaşırken başımı salladım, boğazımda bir yumru oluşmaya çalışıyordu. "Teşekkürler baba."

"Vazgeçmediğiniz ve plak şirketini mümkün olduğunu düşündüğümün ötesinde genişlettiğiniz için mutluyum. Yeni sanatçılarınız iyi iş çıkarıyor."

"Evet, teşekkürler," dedim, aklıma gelen tek kelimeyle. "Nasılsın?" Cildi her zamankinden daha bronz olan babamın görüntüsüne baktım. "Teknelerde çok zaman geçiriyor olmalısın."

"Evet, sayılır," diye yanıtladı babam omzumu sıvazlayarak. "Nasıl olduğunu bilirsin. İyi bir yat gezisine bayılırım."

"Öyle mi? Yakında ilginç bir yere gidiyor musun?" Başımı eğerek sordum. "Bundan bahsetmemiştin."

Omuz silkti. "Bilmiyorum. Düşünüyorum da. Biraz huzursuz olmaya başladım. Hepiniz sakinleştiniz ve ben çocuk olanın ben olduğumu hissetmeye başladım."

Bir kahkaha patlattım. "Sen her zaman genç kalpli oldun." "Onun gibi bir şey," diye kıkırdadı babam, yanımdan geçip giderken. Hafif bir el hissettim

Koluma dokundu ve döndüğümde Lena'yı gördüm, yüzünde sıcak bir ifade vardı.

"Yemeğe başlamamı ister misin?" diye sordu, gözleri parlıyordu. "Annemle babam biraz geç kalacaklar ama annemin yemeğe başlamamı sorun edeceğini sanmıyorum.

onsuz."

Kayınvalidemle çok iyi bir ilişki kurduğum için gülümsedim. "Kulağa hoş geliyor bebeğim. O gelene kadar sana yardım edeceğim."

Lena ayak parmaklarının üzerinde durarak dudaklarımı usulca öptü. "Seni seviyorum."

Burnunun ucuna ikinci bir öpücük kondurdum. "Ben de seni seviyorum."

***Off Limits Alfa Baba*'yı okuduğunuz için teşekkür ederiz!**
Eğer bunu beğendiyseniz, *Huysuz Babanın Bebeği'ni* de seveceksiniz.
Düşmanlardan aşıklara, sürpriz hamilelik tek başına.
Önizleme için okumaya devam edin!

★★★★★

"Josie Hart'tan **harika** bir kitap daha, **harika bir hikaye** ve karakterlere bayıldım. **Kıvılcımların** uçuşmasını ve Molly'nin kalbinin zırhını yavaşça parçalamasını seviyorum. Bu **bolca müstehcen konuşmanın olduğu baharatlı** bir **hikâye**. Ama her şey onların HEA'sine engel olacak mı?"

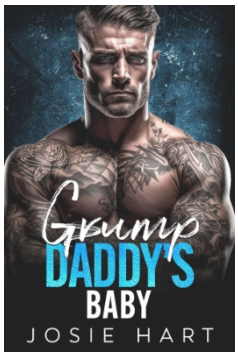
★★★★★

"Vay canına!!! Kesinlikle uzun zamandır en sevdiğim kitap! **Bu hikayeye ne kadar aşık olduğumu anlatacak yeterli kelimem bile yok**! Molly, saçları kadar ateşli olduğunu kesinlikle kanıtlamış, ukala, şımarık bir kızıl kafa! Kai ise taş gibi soğukkanlı, sert bir adam! Buna bir de
Sahte bir randevu, bir iş teklifi ve bir sürü cinsel gerilim!!! Bu dövüşçü dövüşmeyi bırakmayı ve geçmişte yaşadığı kalp kırıklıklarını unutmayı öğrenebilecek mi?"

★★★★★

"Tek gecelik bir ilişki, dadılık işine dönüşünce Molly ve Kai birbirlerinin yörüngesine girerler. Bir barda tanışıp hemen kaynaştıktan sonra Molly
aylar sonra dadı pozisyonu için Kai'nin evine başvurur. İkisi de birlikte geçirdikleri o muhteşem geceyi unutamamıştır. Ama aynı performansı tekrarlayabilecekler midir? **Josie'den baştan sona muhteşem bir roman. 5/5 yıldız!**"

GRUMP DADDY'S BABY SNEAK PEEK

Bay Dövmeli, Esmer ve Huysuz'un tek gecelik bir ilişki olması gerekiyordu.

Peki ben nasıl oldu da dadı oldum?

Siyahlar içinde öldürmek için
giyinmiş, sanki buranın sahibiymiş gibi
faturaları düşürüyor.
Külot giymediğime sevindim çünkü *mahvolurlardı*.

O gece tek beklediğim biraz eğlenmekti. Hikayenin sonu.

Ta ki dadı görüşmesine gittiğimde karşımdaki o olana

kadar.

Gün boyunca yağ ve su gibi çarpışıyoruz.
Ve geceleri çarşafları mahveder.

Zaten kendine ait iki tatlı kızı var ve asla yuva kurmaz.
Peki bu durumda ben ve bebek yumruğum ne olacak?

KAI

"I "O viskiyi içersen sana yüz dolar veririm."

En iyi tavlama cümlem değil, ama en iyi arkadaşımın bana ayarladığı görücü usulü randevunun bana yaklaşmaması için çaresizim. Sadece

Ona bakılırsa, muhtemelen umutsuz bir romantiktir, parkta uzun yürüyüşleri sever, asla küfür etmez ve çok iyimserdir.

Benim tipim değil.

Sarışın olduğunu, karışık çiçekli giyindiğini ve su içtiğini de eklersek... evet, kimse onun eski karımın düğünündeki kız arkadaşım olduğuna inanmayacak.

"Masaya koy ve anlaşalım."

Yüzüne zar zor bakabildim ve bunu sadece siyah deri ceketine doğru kıvrılan olağanüstü seksi kızıl saçları olduğu gerçeğine göre değerlendiriyorum. Ve barda sek bir viski sipariş etti.

Benim tarzım bir kadın.

Başını çevirip ilk kez bana baktığında, şansımın az önce iyiye gittiğini fark ediyorum. Delicesine güçlü yeşil gözleri bana bakıyor, çil kalıntıları yüksek elmacık kemikleri ve burnu boyunca dağılıyor. Ve bu lanet leylak rengi dudaklar emilmek ve emilmek için mükemmel.

Hemen cüzdanımdan bir Benjamin çıkarıyorum, barın üzerine iki tane bıraktığımda göz temasını kesmiyorum.

Bu gece hayatımı kurtardığı için bir tane.

İkincisi de, filmin büyük bir kısmında onun gözlerini oyacağım için.

Ben bir erkeğim. Bir aziz değil.

Yaşamak için insanların canına okudum, bu yüzden yaşam tarzım ve sözlerim konusunda kesinlikle kaba saba biriyim. Az önce bir kadını para karşılığında benimle oturması için kandırdım çünkü Susie Homemaker'a benzeyen bir kadınla kibarca oturmak zorunda kalma ihtimali beni bayıltmak istiyor.

Ve uğraşacak yeterince sorunum var.

Ancak, şimdi bu tanrıça ortaya çıktı ve tüm gecemi değiştirdi, en azından biramı bitirmek için kalmak istiyorum.

Gözleri az önce ahşap bar tezgahına attığım paraya kayıyor ve benimkinin yanındaki tabureye oturmadan önce zarif başparmağı ve işaret parmağıyla banknotlardan birini alıyor.

"Diğeri sende kalsın," diyor kesin bir dille. "Ben pahalı bir randevuyum." Önümüzdeki bir saat boyunca o güzel kıçını yanıma oturtsa da umurumda değil.

"O zaman ne olacak?" "Bir hamburger."

Kaşlarımı kaldırıyorum çünkü bu şimdiye kadar aldığım en az özen gerektiren randevu talebi. "Ve?"

"Eminim eninde sonunda bir içki daha isteyeceğim." Bana zayıf bir gülümseme veriyor ve benim sikim de aynı şekilde karşılık veriyor çünkü o ateşli.

Onun için seve seve dizlerimin üzerine çökeceğim ve sıcak istediği sürece onun tatlı küçük amını yalayacağım gibi.

"Bana karşı çok yumuşak davranıyorsun," diye hafifçe azarlıyorum. "Seni kimden çekip aldım?"

"Ne yazık ki, hiç kimse." Tüm vücuduyla nefes alıyor ve yavaşça bırakıyor. "Kötü bir günün ardından buradayım."

Çenemi kaldırıyorum. "Ah, bu tür bar ziyaretlerinden biri." "Seninki ne?"

"Kör randevu talihsizliği."

Başını yana eğiyor. "Görücü usulü buluştuğun kişiyi çapalıyor musun?" "Anlaşmamız sadece benimle oturmaktı. Pisliğin teki olmadığımdan değil."

Gözleri göğsümden aşağıya doğru cömert bir bakış atıyor ve bu da bana aynı fırsatı veriyor. Taşaklı bir kadın ve açıkçası nereden geldiği hakkında hiçbir fikrim yok ama manzaranın cehennemini takdir edebilirim.

Düz beyaz tişörtü en azından D kuplarıyla doludur ve teni krem renginin mükemmel bir tonundadır - yavaş ol amına koyayım.

Bir kurtarıcıya ihtiyacım var, sikilmeye değil.

"Yani biri senin takılman gerektiğini mi düşündü?" Biramı dudaklarıma götürüyorum, arkadaşımın beni bu aptalca fikre ikna etmesine izin verdiğim için öncekinden daha fazla sinirleniyorum. "Hangisi?"

İçkimden bir yudum alıyorum ve güvenilir olup olmadığını anlamak için yeni suç arkadaşımın yüzünü inceliyorum.

Ve neon kırmızısı bir tabela bir anda ortaya çıkıp bana öyle olup olmadığını söylemeyeceğine göre, şansımı deneyeceğim.

"Sarışın, uzun kollu gül gömlekli ve lale etekli." Başını sallıyor. "Anladım. Bu benim kız kardeşim."

Gözlerim kafatasımdan fırlayacak gibi oldu. "Ne?" Kurtarıcım olduğunu düşündüğüm kadının dudaklarından anında bir kahkaha tufanı kopuyor ve ben ona ters ters bakıyorum. "Ciddi misin sen?"

"Belli ki bu barda oturan tek pislik sen değilsin."

"Görünüşe göre değil," diye mırıldanıyorum ama dudaklarımın hafifçe kıpırdamasına engel olamıyorum. "Geri kalan yüz dolardan on dolar düşüyorum."

Gülümsüyor ve sanki yüzünden parlıyor, çok güzel. Çok güzel.

Bu kelimeyi en son ne zaman kullandığımı hatırlamıyorum. "Eminim onu geri kazanabilirim."

"Nasıl emin değilim," diye cevap veriyorum. "Yeni sevgilinin taşaklarını iki dakika içinde patlatmak hoş karşılanmaz."

"Belki de ego okşamasıydı." Meraklı bir kaşımı kaldırdım. "Bunu düşünmene izin vereceğim."

Başımı ileri geri sallıyorum çünkü seksi, kendine güvenen ve iyi göründüğünü bilen birini seçmem gerekiyordu. "Baş belasısın. Belki de buraya gelip benimle oturman o kadar da iyi bir fikir değildi."

Benjamin'ini parmaklarıyla havaya kaldırdı. "Ben her zaman gidebilirim ve sen de yeni flörtünle utanmadan flört edebilirsin."

"Referansları alacağını sanmıyorum."

Yabancım gülümsüyor. "Şüpheli."

Aramızda birkaç saniyelik bir sessizlik geçtikten sonra yabancının kimliğini öğreniyorum ve bir tanışma randevusunun nasıl olması gerektiğini öğreniyorum. "Bana adını söylersen on dolarını geri veririm."

Dişlerini pelüş alt dudağına gömüyor ve lanet olsun, bu kadın cehennem kadar seksi. "Molly."

Bu basit isme inanamayarak alay ediyorum. "Saçmalık."

"Bahis mi?" Kaşları güvenle kalkıyor, belli ki kendi adını bile biliyor.

"Molly?"

"Evet."

"Düzenli olarak erkeklerle ölümüne sikişiyormuş gibi görünen biri nasıl olur da Molly ismini uydurur?"

Omuzlarını silkiyor. "Ailem biraz, diyelim ki... güvenliydi." "Peki ya siz?"

Molly beni selamlamak için içkisini kaldırdı. "Burada bir yabancıyla yüz dolar için oturuyorum, almayacağım, sadece tutacağım. Sen söyle."

"Sanırım azizi günahkarın yerine koymuş olabilirim."

"Böylesi daha eğlenceli, değil mi?" diye soruyor bardağının kenarından, küçük bir yudum almadan önce.

Elimde değil ama bu küçük çapkınlık oyununa devam etmek ve onunla birlikte oynamak istiyorum. Yapacak daha iyi bir şeyim yok ve daha ilginç bir şey ortaya çıkmışken boş evime geri dönmeyeceğimden eminim.

"Olabilir," diye kestirip atıyorum.

Molly dudaklarını yalıyor. "Biliyorsun... annem bana senin gibi erkeklerden bahsetti."

"Gerçekten mi?" Bar tezgahına yaslandım. "Peki ne dedi?"

"Dövmeli erkekler tam bir şeytandır. Ve tüm ahlakınızı yok edecekler."

"Birkaç tanesini parçaladım." "İyi olanları var mı?"

"Umursadığımdan değil."

Molly biraz öne eğiliyor ve fark etti mi bilmiyorum ama durmazsa çok çabuk öğrenecek gibi görünüyor. "Bu bozuk ahlakla birlikte kaç kalp kırdın?"

"Öğrenmek için fazla kalmıyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "İşim beni meşgul ediyor."

Çenesini kaldırıyor ve sonra bırakıyor. "Ah, bir fuckboy."

Sesi suçlayıcı değil ama yine de kendimi hareketlerimi savunurken buluyorum. "Güzel bir zaman," diye karşılık veriyorum. "Hiçbir şey için söz vermiyorum."

"En azından bu var. Ama eminim daha sonra bu pek hoş karşılanmayacaktır."

"Buna şahit olmak için etrafta olmam gerekirdi."

Molly diliyle yanaklarından birini dışarı itiyor. "Mhm... gizlice kaçıyorsun."

"Sanki bunu her hafta sonu yapıyormuşum gibi davranıyorsun."

Kıkırdıyor ve arkasına yaslanıp bardağını yanına alıyor ve beni uzaktan incelerken göğsüne sıkıştırıyor. "Tanışma randevusu bunun için mi?"

"Hayır," diyorum yavaşça. "O tamamen farklı bir şey içindi." "Lise buluşması mı?"

Kaşlarım çatıldı. "İnsanlar gerçekten hala bunlara gidiyor mu?"

"Bilmiyorum. Aklıma gelen ilk şey buydu." İşaret parmağını bardağından kaldırıyor ve beni işaret ediyor. "Peki... randevu ne için?"

"Düğün."

Molly bana yan gözle baktı. "Düğün için randevuya mı ihtiyacın var?"

Öne doğru eğildim, daha önce daha yakınken kaybettiği boşluğu telafi ettim. "Dinle tatlım... Eğer seksi olduğumu düşünüyorsan, çık ve söyle. Aksi takdirde, evet, bir randevuya ihtiyacım vardı. Bu en iyi arkadaşımın aptalca fikriydi ve ben bunu yapmayacağım."

"Çok seksisin," diye takılıyor hiç tereddüt etmeden. "Ama ben daha çok tek başına gitmeyi sorun etmeyen bir adama benzediğin gerçeği üzerinde düşünüyorum."

"Ah...şey, bu özel bir düğün. Gitmek istemediğim ama gideceğim bir düğün."

"Bu kadar özel olan ne?" "Eski karımın."

Molly'nin yüz ifadesi düşer. "Oh."

Başımı sallıyorum ve biramdan büyük bir yudum alıyorum, Molly'nin evliliğime ne olduğu ve onun sadakatsizliği yüzünden suçu üstlendikten sonra neden kendimi bu boktan gösteriye zorladığım hakkında sorabileceği başka sorulardan kaçınıyorum.

Olivia bana iki güzel kız verdi ve sonra menajerimle yatmaya başladığında ve ben bir lansman partisinin ortasındayken paparazzileri kıçıma gönderdiğinde hayatlarımızı paramparça etti.

Medya, menajerim John'un beş yıldızlı bir otelde eşimle görüldüğü ve şaşırtıcı bir şekilde aynı gece iki sarışının benim önümde öpüşmeye başladığı haberinin sızmasının ardından ortalığı karıştırıyordu.

Görünüşe göre, bu hile yapmak.

Ancak hikayeyi doğrulamak ya da yalanlamak yerine John'un ağzını burnunu kırdım ve onu karıma geri gönderdim.

Şimdi, onunla evleniyor.

Ve kızlarımız düğünde, güzel elbiseleri içinde onları izlemem ve bütün gece onlarla dans etmem için bana yalvarıyorlar.

Bu fikir son derece mide bulandırıcı ve o gün Olivia ve John ile aynı füze fırlatma mesafesinde olmak istemiyorum.

Aslında, onlara en kötüsünden başka bir şey dilemiyorum.

"Görünüşe göre kafanı dağıtacak birine ihtiyacın var," diyor Molly meraklı gözlerle bakmak yerine.

"Sadece bir an önce bitmesini istiyorum."

"Şey, herhangi bir süper güç göstermediğiniz için, bu sizin için kartlarda görünmüyor."

"Peki siz ne öneriyorsunuz?"

"Kiliseyi yakmak hoş karşılanmayacaktır." "Bunu düşündüm."

Molly elindeki yüz dolarlık banknota bakar. "Ya da bu parayı alıp bir elbise alabilirim ve sonra seninle gelebilirim."

Neye bulaştığını kesinlikle bilmemesine rağmen kendisini bir haraç olarak sunması bile yüzümü kaldırıyor.

Ancak, o bir tişörtün faturasına uyuyor.

Sarışınlardan hoşlanmıyorum, birincisi. Belki de Olivia sarışın olduğu ve ona dokunma fikri beni hasta ettiği içindir. Artı, aletim bir daha birine dokunmama grevine girdi, biri flört etmeye ya da yatağıma girmeye çalıştığında boxerımın içinde gevşiyor.

Molly, sikimin canının çektiği şeyin mükemmel bir versiyonu. Her ne kadar onu becermek istediğim bir şey olmasa da, sözde kız arkadaşım olarak ortaya çıkmakta gayet başarılı.

"Ne zaman olduğunu bile bilmiyorsun," diye karşılık veriyorum, bu fikre karşı olmasam da.

"Son zamanlarda çok fazla zamanım var," diye basitçe cevap veriyor. "Ayrıca, eğer senin eski sevgilinse bir şeyleri berbat etmiş olmalı."

"Ben olmadığımı nereden biliyorsun?"

"Çünkü gitmek istemiyorsun." Gözlemci.

Akıllıca.

Ve seksi. Bu kız beni incelikle öğrenirken ve incelerken dalga geçmiyor, bu da beni biraz savunmasız hissettiriyor.

"Terapist falan mısın?"

Molly burnunu bana doğru kırıştırıyor. "Hayır, ben sadece bir şeyler bilen bir kadınım. Yine de karar senin. Ben bu tabureden kıçımı kaldırabilirim ve sen de sana nezaketle teklif edilen kör randevuyu getirebilirsin." Bana gülümseyerek göz kırpıyor. "Ama şunu söyleyeyim, ben daha eğlenceliyim."

Ona şüpheyle bakıyorum çünkü sorunumun çözümünün kelimenin tam anlamıyla yanı başıma düşmesi çok kolay olurdu. "Kimin için çalışıyorsun?"

"Hükümet," diye mırıldanıyor, viskisinin kalanını bitirip bardağı hafifçe bardağa vurmadan önce. "Ve bu kızın gitmesi gereken bir randevusu var."

"Randevu mu?"

"Bir pizza ve Netflix'te izlediğim diziyle birlikte."

"Ve sen onu bana tercih mi ediyorsun?" Bu soru aslında kulağa biraz kıskançlık gibi geliyor ve az önce ne kadar zavallı göründüğümü fark ediyorum.

Yine de böyle hissediyorum.

Ya da konuşma onun için biraz fazla gerçekçi oldu ve benim dramamla uğraşmak istemiyor.

"Bunu düşünmek için zamana ihtiyacın var," diye cevap veriyor ve teklifini kabul edip etmemem umurunda değilmiş gibi görünüyor. Eminim Molly'nin her gün peşinden koşan erkeklerle takılmak için pek çok fırsatı vardır.

"İstemiyorum." Ve bu iki kelime ben çok fazla düşünmeden ağzımdan çıkıverdi. Dediğim gibi, o benim sorunum için mükemmel bir çözüm. "Tam benim tipimsin."

"Öyle miyim?" Bu durum gururunu okşamamış gibi görünüyor, ki bu da onun bir erkeğin saçmalıklarına kolayca kanacak biri olmadığını kanıtlıyor.

Yine de söylediklerim doğru.

"Sanki herkes sana bunu söylüyormuş gibi konuşuyorsun," diye takılıyorum taburesinden kalkarken.

"Erkekler şu anda yapılacaklar listemde değil." "Nedenmiş o?"

"Çünkü patronum pisliğin teki." Ve öylece bırakıyor.

"Burada bir trend var gibi görünüyor."

Molly, tüm sorunlarını ortaya döken açık bir kitap olmadığı gerçeğini ima ederek omuzlarını silkiyor. "Bu frenler. Ancak, iyi bir adam bana gece için biraz eğlence teklif etti, bu yüzden bu konuda çok fazla şikayet edemem."

"Eğer bu konuşmayı gecenin en önemli olayı olarak nitelendiriyorsan, tatlım, senin için üzülüyorum."

Gülümsüyor. "Yapma. Vibratörüm ve ben gayet iyiyiz."

Aletim seğiriyor çünkü onun utanmadan kendi kendine boşalmasını düşünmek muhtemelen bütün hafta boyunca düşündüğüm en çekici şeylerden biri. "Erkek arkadaşın yok, ha?"

"Yakın zamanda değil."

"Çok şakacısın."

Molly kalçalarımın arasına giriyor ve tonka fasulyesi ve vanilya gibi kokuyor. O yeşil gözler utanmadan bana bakıyor ve konuşmaya başladığından beri sikimin sertleşmeyi bıraktığını söyleyemem. "Seni asla kızdırmam. Sadece dürüst davranıyorum."

"O zaman neden birdenbire seni domaltmak ve ne kadar eğlenceli olabileceğimi göstermek istiyorum?"

"Flört ediyorsun."

"Ben gerçekçiyim."

"Bir centilmen gibi davranıyorsun çünkü henüz beni eve götürmeyi teklif etmedin."

Doğru.

İşte bu.

Abartılıyor.

Kalçasını tutmamak için avuç içimi uyluğuma koyuyorum. "Bunu düzeltmemi ister misin?"

Molly bunu birkaç saniye düşündükten sonra bana işkence etmeye karar veriyor ve "Bence önce senin sorununu çözmeliyiz, sonra belki benden hala hoşlanıyorsan bunu konuşabiliriz" diyor.

"Kulağa beni tekrar görmek istiyormuşsun gibi geliyor, bela."

Sırıtarak bana göz kırpıyor. "Şey, bana alaycı dedin ve ben sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Sana verebileceğim başka bir şey varken bacaklarını açarak kendini tatmin ettiğini söyleyerek. Bu konuda benim sınırlı miktardaki kısıtlamamı test ettiğini söyleyebilirim."

"Mantıklı kararlar veren birine benzemiyorsun." "Değilim,
ama bir muafiyet yapmak istiyorum."

"Ve *bu* muhtemelen on dakika önce beni gözlerinle becermen dışında bana söylediğin en güzel şeydi. "

"Kesinlikle bir iltifattı," diye itiraf ediyorum kendimi onun gözüne sokmak için düzenli bir nefes alarak.

Şimdilik.

Diğer zamanlarda serbest oyun.

Başka bir zaman olsa, dudaklarından çıkan her bir iniltiyi dinlerken arabamın arka koltuğunda gezmeyi teklif ederdim.

Molly ona verdiğim yüz dolarlık banknotu yavaşça bar tezgahının üzerine koyuyor ve orada duran elimin altına kaydırıyor. "Eğer bir etki yaratmak istiyorsan, küçük toplantın için mükemmel bir elbisem var." Sanki aklından korkunç bir şey geçmiş gibi kaşlarını çattı. "Ve adını hiç öğrenemedim."

"Kai." Ona doğum ismimi veriyorum çünkü eğer ona herkesin verdiği ismi verirsem beni ararsa, sosyal medyada beni arayabilir ve kesinlikle karşına çıkacağım.

Artık oyunda çok fazla yer almıyor olabilirim ama dört kez dünya boks şampiyonu oldum. Gelecek vaat eden boksörleri destekleyerek toplumda varlığımı hissettirmeye devam ediyorum ama bir süredir dövüşmedim.

Kızlarım siyah gözlerden hoşlanmazdı. "Kai,"
diyor yavaşça, sonra başını sallıyor. "Tamam o
zaman."

Arkama uzanıp kot pantolonumdan telefonumu çıkarıyorum. "Neden numaranı telefonuma yazmıyorsun, ben de sana detayları mesaj atarım."

Cep telefonumu uzattım ve hemen elimden alıp rakamları tuşladı, sonra geri verdi.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Kai," diyor son bir ödüllü gülümsemeyle. "Belki sonra görüşürüz."

Ve sonra kişisel alanımdan geri çekiliyor ve çıkışa doğru arkamdan adım atıyor.

Telefonuma bakarak, rehberime girdiği numaraya bakıyorum.

Üzerinde de *Trouble* yazıyor. Evet.

Olacak.

MOLLY

I Bunu yapma.

Sadece konuşmak ve tüm hayatımı etkileyen güncel olayları aklımdan çıkarmak için, almadığım yüz dolar karşılığında yabancılarla bir barda oturmam.

Dahası, *daha* bir haftadır bile tanımadığım biriyle bir sürü yabancıyla birlikte düğüne gitmem.

Ama bu, barda Kai'ye evet dememi engellemedi. Gitmeyi önerdim çünkü ne kaybedecektim ki? O gün zaten işimden kovulmuştum çünkü patronum en yeni maskara markası ve mükemmel at kuyruğunun nasıl yapılacağı hakkında yazmadığım için bana kızmıştı.

Jonathan'ın benden yazmamı istediği güzellik ve moda köşelerini aşmıştım. Bu konuda yaptığımız konuşmalar o kadar çoktu ki

o kadar yüksek sayamıyordu ve daha fazlasını yazmak için yaratıcılığımı küçümsüyordu.

Classy AF, Kaliforniya'daki en yeni blog ve kadın dergisi olsa da, ben daha fazlasını diledim. İyi para kazandıran bir işti ama aynı şeyleri yazmakla ilgili serzenişlerim ve şikâyetlerim kulak ardı edilirken orada dört yıl çalıştım.

Ben de şansımı denedim.

Bu şans bana işime mal oldu ama başka bir iş bulacaktım. Jonathan belli ki nasıl hissettiğimi umursamıyordu çünkü Jennifer adaletsizlik, cinsiyetçilik ve ırkçılık üzerine yazılar yazmaya başladığında sadece bir yıldır orada çalışıyordu. Her şey kimin daha iyi flört edebileceğine bağlıydı ve bu benim yapacağım bir şey değildi.

Jonathan bir araçtı, kadın çalışanlarının ilgisine bayılan biriydi ve ben gururumu koruyarak ona bunu verecek biri değildim, bu yüzden yazımı yazdım.

Beni kovdu.

Hikayenin

sonu.

Ancak Kai, saçları köpüklü ve sakalları mükemmel bir şekilde kesilmiş siyah takım elbisesiyle beni almaya geldiğinde, hayatımın bu bölümü şu anda güçlü bir düşünce bile değil.

Adam cehennem gibi ateşli.

Kesinlikle geçmişte çıktığım tiplerden değil ama bu öyle bir şey değil. Yapacak farklı bir şeye, normlarımı değiştirecek bir şeye ihtiyacım vardı çünkü bunu çok fazla yapacağımı hissediyordum. Bu yüzden tıpkı *Classy AF* için yazdığım makalede yaptığım gibi bu şansa da atladım.

İyi ki de yapmışım.

Omuzları takım elbise ceketini dolduruyor ve siz daha ona aşık olduğunuzu anlamadan kalbinizi parçalara ayıracak tipik bir kötü çocuk gibi görünüyor.

Onunla ilgili her şey siyah.

Saçları, kenarlı çene çizgisi boyunca uzanan kirli sakalları, gök mavisi gözleri hariç her şey çoktan boyumdan aşağı düşmüştü.

Bu gece klasik giyindim. Yere kadar inen siyah bir elbise ve sol uyluğumun üst kısmına kadar gelen yüksek bir yırtmaç. Elbisemin askıları omuzlarımın üzerinde duruyor ve hafif olması ve çok fazla terlememem için şeffaf bir saten malzeme kullanılmış.

"Kahretsin, çok güzelsin," diyor bakışları elbisemin kalçamın bir kısmını ortaya çıkaran yırtmacına kayarken. "Neredeyse üzerine başka bir şey giymeni söyleyecektim ama bu kolay kolay unutulacak bir şey değil."

Gülümsüyorum, elimde değil.

Bu adam onunla ilk tanıştığım andan beri kendimi muhteşem hissetmemi sağladı. Bir ilişki aramıyorum, ama bu kadar çekici bir adamla böyle aniden gelirse bir ilişkiyi geri çevirmeyeceğim.

"Teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum. "Zaten değişmemi isteyeceğini de sanmıyorum." Mavi gözleri benimkilere kayıyor. "Bu elbiseden çıkmak zor olacak ve biraz yardıma ihtiyacım olacak."

O mavi derinliklerde şehvet gibi bir şey oluşuyor ve ben onun ne düşündüğünü çok iyi biliyorum. Eğer bu adam beni yarı çıplak yakalarsa, asla düğüne gidemeyiz. Bir hamle yapacağını biliyorum. Bu adam dünyaya bir bok vermeden güven yayıyor. Ben o sırada ya da sonrasında yaşayabileceğim duyguların parçalarını toplarken, onun istediğini alacağını biliyorum.

Zaten yeterince stres yaşıyorum.

"Gitsek iyi olacak," diyor sonunda, daha sonra başımızı derde sokacak dürtülerle hareket etmeyelim diye. "Hazır mısın?"

Başımı salladım. "Öyleyim."

Kai, ben kaldırıma çıkıp son derece keskin siyah Audi'sinin yolcu tarafındaki kapısına varmadan önce benim verandaya inmemi bekliyor. Kapıyı açmak için elini bana doğru uzatıyor ve bir anlığına bayıldığımı düşünüyorum çünkü daha önce kimse benim için bunu yapmamıştı.

"Teşekkür ederim," diyorum içeride otururken. Arkamdan kapıyı kapatıp aracının ön tarafına geçerken serin deri koltuklar vücuduma harika bir his veriyor ve arabada yanıma oturmadan önce giydiği siyah takım elbiseyi içime çekmem için bana özel bir an daha veriyor.

Arabayı çalıştırıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan otoyolda sessizlik içinde ilerliyoruz. Radyosunda bir rock grubu çalıyor ama o kadar kısık ki Kai sessizliği bozmadan önce kimin şarkı söylediğini anlayamıyorum.

Sol elini kalçasına dayayıp sağ elini direksiyonda tutarak, "Bazı kurallarımız olmalı," diyor.

"Tamam."

Bana hızlı bir bakış fırlattı. "Kendini rahatsız hissetmeni istemiyorum."

Demek istediğim, varlığının zaten beni biraz tedirgin ettiğini düşünmüyorsa, kendisine yeterince kredi vermiyor demektir.

"Aklından ne geçiyordu?" Bu kuralların neler olabileceğini merak ederek soruyorum.

"Şey..." Duraksıyor ve birkaç saniye geçtikten sonra tam olarak emin olmadığını anlıyorum.

"El ele tutuşmak iyi olur," diye cevap veriyorum yardımcı olmak için. "Bence bu beklenen bir şey ve biri ne kadar zamandır birlikte olduğumuzu sorarsa hikâyemizi doğru anlatmalıyız."

"Birini düğüne getirmek için ne kadar süre çıkmanız gerekir?"

Hiçbir fikrim yok.

"Altı ayın iyi bir süre olduğunu düşünüyorum."

Başını sallıyor. "Çocuklarımla ilgili bir sorun olacak ve seni tanımayacaklar."

Gözlerim biraz açılıyor ve aktif olarak bana bakmadığına seviniyorum çünkü hiç çocuğu olduğundan bahsetmemişti.

Kapanacak bir şey değil, değil.

Ancak, bunu beklemiyordum.

"Kaç yaşındalar?" Bu soruyu sorduğum için kendimi ısrarcı hissediyorum ama yine de tüm temellerimizi kapsadığımızdan emin olmak istiyorum. Biri bana ayrıntılı bir soru sorsa kesinlikle bu sorunun cevabını bilmem gerekirdi.

"Yedi ve beş," diye yanıtlıyor. "İki kızım var. Bria ve Lark." "Bu isimleri seviyorum."

"Eski sevgilim onları Pinterest'te bulmuş."

Doğru.

Ağzında ekşi bir tat bırakmış gibi görünüyor. Bu da demek oluyor ki bu benim için daha kolay olacak. O duygusal olarak bağlanamıyor ve ben de bu geceyi yapacak bir şey olarak değerlendirebilirim. Belki yazar falan arayan biriyle tanışırım, kim bilir?

"Bilmem gereken çılgın aile üyeleri var mı?" Bastırıyorum, çünkü burada kimlerin olacağını bilmiyorum.

"Sadece Myles adında aptal bir en iyi arkadaş." "Ah, sana tuzak kuran kişi."

"Bu o olmalı." Dudaklarımı itiyorum ve başımı sallayarak pencereden dışarı bakıyorum. Bu biraz garip olacak. "Yapmamı istemediğin bir şey var mı?"

Eğer bu adam bu kadar saygılı olmayı bırakmazsa, içkiyi fazla kaçırırsam kendimi aptal durumuna düşüreceğim.

"Aklıma gelen bir şey yok," diye kestirip atıyorum, sinirlerimin yavaş yavaş yükselmeye başladığını hissediyorum çünkü daha önce hiç kimsenin kız arkadaşı gibi davranmadığım halde bunun zaman geçirmek için bir şey olacağını düşünerek bu işe girmiştim.

"Nerede tanışmıştık?"

"Bir bar." Ona bir bakış attım. "Bu doğru olsa iyi olur."

Kai benim sataşmalarıma tepki vermiyor ama sakin yüzünü yoldan ayırmıyor. Eski karısının düğününe girerken gergin olup olmadığını ya da belki de onu evli görmek istemediğini merak ediyorum.

Açıkçası onun bu konudaki duygularından bihaberim. Bununla birlikte, içine girdiğimi bile bilmediğim bir ilişkide üçüncü tekerlek olabileceğimi hissetmekten kendimi alamıyorum.

"Yapmamı istemediğin bir şey var mı?" Parmaklarımı ya da ayaklarımı kıpırdatmamaya çalışarak soruyorum. "Konuşmamam gereken biri var mı?"

"Hayır."

Aramızdaki hava değişti ve bunu yaptığım için küçük bir pişmanlık hissi omurgamdan yukarı doğru süzülmeye başladı.

"Uymamı istediğiniz kurallar var mı?"

"Sadece bana deliler gibi aşıkmışsın gibi davran ve aramız iyi olsun."

Kaşlarım çatıldı çünkü *bu* planın bir parçası değildi. "Organik olarak, umarım."

"Normalde nasıl davranırsanız öyle."

Sessiz bir nefes alıyorum çünkü burada görevimin ötesine geçmiyorum. Bu adamı özgüven sorunu olan bir kadın gibi hırpalamayacağım. Onu çok çekici buluyormuşum gibi davranacağım kısım zor olmayacak ama fiziksel olarak ne istediğini hâlâ bilmiyorum.

"Yani, yanaktan öpücükler."

Çevremden Kai'nin bana baktığını görüyorum. "Aşık olduğun erkekleri sadece yanaklarından mı öpüyorsun?"

"Aşık olduğumu kim söyledi?" Başımı tekrar ona çeviriyorum, bana bunun nasıl sonuçlanacağını anlatması için onu zorluyorum çünkü hâlâ çok belirsiz.

"Öyle olmak zorundaydın."

"Nedenmiş o?"

Kai'nin bakışları dikkatini tekrar yola çevirmeden önce tekrar elbisemin ön kısmına düşüyor. "Henüz hiçbir erkeğin seninle evlenmeye çalışmamış olması mümkün değil."

Eski sevgilim beni aldattığını öğrenmeden önce bunu yapmıştı ama o dram dolu hikayeye girmeyeceğim.

"Belki de onlara bir şans vermedim."

"Kendini sert biri gibi gösteriyorsun Molly, ama senin adın *Molly*."

"Ne olmuş yani?" Daha önce hiç kimse ismime bakarak karakterimi yargılamaya çalışmamıştı ama alınmadım. Bu konuda bu kadar emin olması beni daha çok eğlendirdi.

"Dışarıdan çok seksi göründüğünüzün farkındayım," diyor, "ama içiniz de çok tatlı olmalı."

Haksız olmasa da alay ediyorum ama cevap vermiyorum. Kardeşim de Kai gibi. Konuşmak istemediği bir şey olduğunda belirsiz bir konuşma tarzı var ve bu beni bazen kesinlikle delirtiyor.

Başka bir deyişle, ben buna alışkınım.

"Öyle değil mi?" Kai'nin sözlerindeki emin olmayan tonu duyduğumda kazandığımı anlıyorum.

"Bunun bir önemi yok," diye cevap veriyorum, aynı bulanıklıkla. "El ele tutuşmak isteyip istemediğini ve elimi kalçana koymamdan ya da kulağına edepsiz bir şeyler fısıldamak için eğilmemden rahatsız olup olmadığını bilmem gerekiyor, oysa ben sana sadece önümüzdeki iki dakika içinde bana bir içki daha getirip getiremeyeceğini soruyorum."

Kai'nin arabasının yanından kıkırdamaya benzeyen derin bir gümbürtü havayı yarıyor ve gerçekten de o olduğunu görmek için bir bakış atıyorum.

Kulağa harika geliyor, yalan söylemeyeceğim. Ancak, bu adam kötü bir ilişkinin kalıntılarını yaşıyor gibi görünüyor.

"Tüm bunlarla aram iyi," diyor. "Aslında, bunu teşvik ediyorum."

Okumaya devam et *Huysuz Babanın Bebeği*.

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.